

Tô Chân

La Thông Tảo Bắc

Thông tin ebook

Tên truyện : La Thông Tảo Bắc

Tác giả : Tô Chân

Thể loại : Văn học nước ngoài

Nguồn : <http://vnthuquan.net>

Convert : Bùi Xuân Huy (santseiya)

Ngày hoàn thành : 05/05/2007

Nơi hoàn thành : Hà Nội

<http://www.thuvien-ebook.com>

Mục Lục

[Hồi 1](#)

[Hồi 2](#)

[Hồi 3](#)

[Hồi 4](#)

[Hồi 5](#)

[Hồi 6](#)
[Hồi 7](#)
[Hồi 8](#)
[Hồi 9](#)
[Hồi 10](#)
[Hồi 11](#)
[Hồi 12](#)
[Hồi 13](#)
[Hồi 14](#)
[Hồi 15](#)
[Hồi 16](#)

Hồi 1

Tần nguyên soái đem binh định Bắc.
Đường Trinh Quán ngự giá thân chinh.

Truyện này nối theo truyện Thuyết Đường; thuở bấy giờ vua Đường Thái Tôn đặt an ngôi báu, hiệu là Trinh Quán năm thứ ba, thiên hạ đều thái bình, mưa thuận gió hòa, muôn dân lạc nghiệp.

Ngày kia Đường Thái Tôn lâm triều, bá quan đồng châu chực, xảy thấy Huỳnh môn quan vào quỳ trước điện tâu:

- Muôn tâu bệ hạ! Nay có sứ Bắc phiên qua, xin vào yết kiến, hiện đang đứng hầu tại ngọc môn, xin thánh hoàng chỉ phán.

Vua Thái Tôn nghe tâu liền phán rằng:

- Nay Bắc Phiên đã sai sứ đến, vậy hãy cho hấn vào.

Huỳnh môn quan vâng chỉ, lui ra dạy sứ Bắc vào triều. Khi Bắc Phiên sứ thần vào đến nơi; vua Thái Tôn xem thấy người ấy, đầu đội mũ ô sa, mình mặc áo đỏ, mặt chằm vằm vác hất, râu đen dài lẳng quăng, tay cầm lá số quỳ xuống tâu rằng:

- Tôi là Bắc Phiên sứ thần họ Châu tên Cang đến châu Nam trảo thánh chúa, xin chúc cho bệ hạ sống lâu muôn tuổi. Nguyên tôi vâng lệnh chúa tôi là Xích Bích Bửu Khương Vương La Sào Hớn, và nguyên soái Tô Xa Luân, đệ tờ biểu chương này kính dâng cho bệ hạ.

Châu Cang nói dứt lời hai tay nâng số dâng lên, thị thần tiếp lấy trải lên long án. Vua Thái Tôn xem suốt, thấy đề mười hai câu thơ như vầy:

*Bắc Phiên Xích Bích Bửu Khương Vương
Đại tướng tiên phong thủy đàm đàm đương
Lập để tam niên dân tận oán
Cổ ngữ hưng bình phạt né bang
Đường soán Tùy trào cai nhất tội
Khí phụ chuyên quyền đảo xứ vương*

*Sát huynh diệt đệ chơn hừa ác
Tự trưởng oai quân yểm chúng bang
Sanh cầu Kinh Đức lai dưỡng mã
Huyết tróc Tàn Quỳnh hiệp tướng đao
Nhược yếu ngã bang binh bất chí
Chi tương tuế tuế quá lai triều*

Vua Thái Tôn xem dứt lời hơi giận tràn hông, đại nộ vỗ long án quờ rằng:

- Quân Bắc Phiên quá ư vô lễ, dám khinh khi quả nhân thái thậm! Võ đạo quân! Mau kéo sứ thần ra ngo môn chém. đầu răn chúng. Võ đạo quân nghe lệnh dạ lên một tiếng, áp đến quyết ra tay. Châu Cang bấy giờ kinh hồn mất vía, vác mặt ngó láo liên và lao hoảng lên rằng:

- Xin bệ hạ rộng dung cho ngu thần còn chút mạng, quả số này của Xích Bích Bửu Khương Vương chớ chẳng phải của tôi; mong bệ hạ mở lượng hải hà tha cho, tôi đội ơn vạn bội!

Lúc ấy cả thầy bá quan văn võ đều không hiểu việc chi; Từ Mậu Công mới bước ra quỳ xuống tâu rằng:

- Muôn tâu bệ hạ, chẳng hay Xích Bích Bửu Khương Vương đáng sợ nói chuyện chi mà khiến bệ hạ phải giận dữ như vậy?

Vua Thái Tôn bèn cầm là số đưa cho Từ Mậu Công xem và phán rằng:

- Quân sư hãy xem qua những lời này thời rõ.

Từ Mậu Công tiếp lãnh, xem xong rồi tâu rằng:

- Cứ theo lời lẽ trong tờ này, thì Xích Bích Bửu Khương Vương sai người qua hạ chiến thư chứ không phải là số, nếu nay bệ hạ dạy chém sứ, thì chúng nó sẽ khinh mình nhất sợ, chi bằng tha nó về báo tin cho mau là hay hơn.

Vua Thái Tôn nghe qua gật đầu khen phải, rồi phán dạy võ đạo quân cắt hai lỗ tai của Châu Cang mà đuổi về. Võ đạo quân đắc lệnh rút gươm bước đến thèo hai tai của Châu Cang trụ lủi, máu chảy ròng ròng. Châu Cang đau quá la khóc vang rân! Vua Thái Tôn chỉ mặt Châu Cang nạt lớn:

- Mi hãy về nói với Xích Bích Bửu Khương Vương, bảo hấn rửa cổ cho sạch mà đợi hạn một trăm ngày, sẽ có ta kéo đại binh đến thấu thủ cấp.

Châu Cang cúi đầu lạy tạ, rồi lui ra ngo môn, lên ngựa tốt về bắc Phiên một nước.

Khi Châu Cang lui ra rồi, vua Thái Tôn mới phán hỏi Từ Mậu Công rằng:

- Trẫm không đánh Bắc Phiên mà nay nó hạ chiến thư khiêu khích, chuyện như vậy chẳng hay quân sư tính lẽ nào?

Từ Mậu Công tâu:

- Xưa nay hễ nước lớn thì phạt nước nhỏ, chứ chưa thấy nước nhỏ mà khiêu khích nước lớn bao giờ, ngày nay nó đã đến, thì chắc là sanh việc chẳng lành, vậy bệ hạ kíp mau phát binh qua mà tảo trừ cho dứt đường hậu hoạn mới xong.

Vua Thái Tôn nghe qua mừng phần đẹp ý, bèn triệu Tàn Thúc Bảo đến phán rằng:

- Tàn vương huynh, ngày mai này phải lo thao luyện nhân mã, nội trong nửa tháng cho hoàn thành, đặng hưng binh mà đi tảo Bắc.

Tàn Thúc Bảo lãnh chỉ lui về, Từ Mậu Công mới tâu nữa rằng:

Tướng Bắc Phiên hiện thời nhiều kẻ anh hùng, thường nhờn khó địch, vậy đi chuyến này cần phải có bệ hạ ngự giá thân chinh mới tiện cho.

Vua Thái Tôn nói:

- Khi trước phụ vương còn trị vì, trầm thường hay đi chinh phạt, nay Bắc Phiên khích trầm, vậy trầm cũng nên thân chinh, một là cho chúng nó biết oai, hai nữa cho tướng sĩ hết dạ hết lòng.

Vua Thái Tôn phán dứt lời, bèn cất quan sai đi vận lương các sở, chờ về triều cho kịp trong hạn kỳ nửa tháng. Rồi kể đó bãi triều, chúa lui về dinh, tôi lui về phủ.

Còn Tần Thúc Bảo khi lãnh chỉ rồi, sang ngày liền đến giáo trường lo thao luyện quên sĩ, không mấy ngày binh tướng tập dợt đã lâu thông, bèn vào châu tâu cùng thiên tử. Vua Thái Tôn mới phán hỏi Từ Mậu Công rằng:

- Từ quân sư, định xem ngày nào khởi binh đây?

Từ Mậu Công tâu:

- Tôi chọn đặng ngày mai này, nếu khởi binh đi thì tốt lắm!

Vua Thái Tôn liền y lời, bèn truyền dạy cho chư tướng lớn nhỏ lo về dinh điểm soạn, đặng sang ngày xuất binh.

Ngày thứ, bá quan vào triều châu trực. Vua Thái Tôn phong cho Tần Thúc Bảo làm Tào Bắc Đại Nguyên Soái và ban cho ba chung ngự tửu. Tần Thúc Bảo uống rồi, đoạn lạy tạ lui ra, thẳng đến giáo trường. Khi gần đến nơi, chúng tướng lớn nhỏ đầu mang khôi mặc giáp, xách thương vác búa, cầm kích đề đao, hăm hở ra khỏi giáo trường nghênh tiếp nguyên soái vào, rồi phân đứng ra hai hàng tả hữu hầu hạ. Tần Thúc Bảo ngồi trên trưởng cao điểm tướng phân binh. Phong Trinh Giảo Kim làm tiên phuông, cấp cho một muôn binh mã và dặn rằng:

Hễ gặp sông bắc cầu, gặp núi mở đường, gặp rừng dọn nẻo. Còn khi đến biên giới Bắc Phiên, thì phải đóng trại chờ đại binh bốn soái đến sẽ giao phong, nếu tướng nào vi lệnh sẽ theo quân pháp. Giảo Kim lãnh mạng, xách búa đồng, nhảy lên ngựa dẫn binh rầm rộ kéo đi. Giảo Kim bấy giờ tuổi đã quá lục tuần, tóc râu rậm rậm bạc phều, mà sức lực tráng kiện như trẻ thanh niên, ngồi trên lưng ngựa hươi búa xem đường thể một vị thiên thần, giọng nạt vang rân, hùng hổ oai võ lắm.

Còn việc nước thì vua Thái Tôn giao lại cho Điện hạ Lý Trị cùng thừa tướng Ngụy Trung chường quân; rồi cùng quân sư Từ Mậu Công đồng ra khỏi ngõ môn. Tần Thúc Bảo đón rước vào giáo trường dọn bày đồ tế cờ; vua Thái Tôn tự than rót rượu cúng lễ. Cúng xong, chúa tôi cùng nhua ăn uống. Khi đứng giờ, Tần Thúc Bảo truyền nô ba phát sung, rồi độ mười muôn binh rầm rộ ra khỏi Trường An, nhắm bắc Phiên Bạch Lang Quan tấn phát

Nói qua bên Bắc Phiên, ải địa đầu là Bạch Lang Quan, ải giáp giới cùng ải Nhạn Môn bên Đường trào. Tướng trấn thủ ải ấy họ Lưu tên Phương hiệu là Quốc Trinh, mình cao một trượng, lưng lớn mười vây, miệng rộng răng hô, mặt sần đen hắc, cặp mắt lộ chào chào, hai tai giáo dày mo; thiện nghệ cây xà mâu dài mười tám thước, mỗi khi thượng mã chiến chinh, xem đường như ông Trương Phi tái thế.

Ngày kia Lưu Quốc Trinh đang ngồi trong ải bàn luận việc quân gia, bỗng thấy binh thám tử chạy về báo rằng:

- Thừa Bình chường lão gia! Chúng tôi thám thính, thấy vua Đường ngự giá thân chinh sang phạt nước mình, đem theo nhiều tướng anh hùng, binh mã gần hai mươi vạn, phong Tần Thúc Bảo làm nguyên soái, Giảo Kim đi tiên phuông hiện đã ra gần tới Nhạn Môn quan, nên chúng tôi phải lật đật chạy về phi báo.

Lưu Quốc Trinh nghe qua mấy lời vuốt râu coi mòi tự đắc, ngoài mắt hỏi thám tử rằng:

- Người thám thật có vua Đường đi nữa sao?

Thám tử thưa:

- Bẩm lão gia! Chúng tôi dò xem thật chắc, nào dám nói sai.

Lưu Quốc Trinh cười ngất mà rằng:

- Chúng nó kéo cả hai chục muôn binh, đặt hộ tống vua Đường nạp mạng đó.

Chư tướng thấy thế ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng hay lão gia mừng chuyện chi vậy? Binh nó đông binh mình ít, mà lão gia dám kể chắc toàn thắng hay sao?

Lưu Quốc Trinh nói

- Bởi chúng tướng chưa rõ! Vì chúa ta thấy bờ cõi Đại Đường rực rỡ như hoa, đẹp xinh tựa gấm, nên trước kia mới sai Châu Cang đem chiến thư qua nói khích. Theo thế nếu nó không sang qua thì mình cũng chẳng biết làm sao, vì nếu mình cử binh đến đó thì mình phải thất. Nay may, trời xui khiến, lừa hết chúa tôi nó một lượt vào lưới rập đây mà nạp mạng hết cho Lang Vương ta, ta chẳng vui mừng làm sao cho được.

Chúng tướng nói:

- Tuy là tôi chúa chúng nó sang qua đây hết, nhưng lão gia chưa đánh trận nào, thì biết thắng bại làm sao mà sớm mừng cho được?

Lưu Quốc Trinh nói:

- Bởi các tướng chưa rõ nên mới tìm chuyện hỏi hoài! Vì bên Đường bấy lâu chỉ có cậy nhờ một mình Tần Thúc Bảo với Uất Trì Cung là tướng giỏi, còn bao nhiêu toàn là lũ cáo bầy chồn; nhưng chúng nó làm tướng Lang Chúa ta không có tướng tài nên đem binh qua ăn hiếp đó, chớ chúng nó chẳng dè Lang Chúa hiện thời có biết bao là trang anh dũng thì sợ chi hai cái tên Tần Thúc Bảo với Uất Trì Cung. Để ta chờ chúng nó lui đến đây mà thộp bắt hết cho rồi!

Chúng tướng nghe qua, thấy đều vui mừng hơn hờ.

Hồi 2

Uất Trì Cung roi đánh Quốc Trinh.

Lưu Bửu Lâm đại chiến Kinh Đức.

Nói qua tiên phuông Trình Giáo Kim, dẫn một muôn binh mã theo ngã Hà Bắc qua khỏi ải Nhạn Môn, lúc đang đi rầm rộ, bỗng thấy quân tiền đạo trở lại báo rằng:

- Phía trước đã gần với ải Bạch Lang của Bắc Phiên, xin lão gia liệu định. Trình Giáo Kim bèn truyền quân anh dinh hạ trại, rồi dặn rằng:

- Chúng bây hãy thám thính xem hễ đại binh phía sau kéo đến gần thì phải báo tin cho ta biết.

Quân sĩ đồng vâng lệnh.

Qua ít ngày sau, đại binh của Đường Thái Tôn đã kéo gần đến, Trình Giáo Kim nghe quân báo lật đặt ra nghinh tiếp và thưa với Tần nguyên soái rằng:

- Phía trước là Bạch Lang quan, xin nguyên soái liệu định.

Tần Thúc Bảo nói:

- Chức tiên phuông là đầu dọc hết cả ba quân bốn trại, vậy cần phải làm trước để làm gương cho mọi người noi dấu.

Vua Thái Tôn nghe nói phán rằng:

- Nay Tần vương huynh! Chúng ta đi đường xa mới đến, sức còn mỗi mệt, vậy hãy nghỉ cho khỏe rồi mai sáng sẽ ra binh.

Tần Thúc Bảo nghe lời dạy dôn binh nghỉ lại.

Bên Bạch Lang quan, quân sĩ vào phi báo cho Lưu Quốc Trinh hay rằng:

- Bình Đường đã đến đóng trại gần phía trước ải.

Lưu Quốc Trinh chẳng chút kiên sợ, nói:

- Giới thay cho chúng nó, để chừng nào có đến khiêu chiến sẽ hay.

Quân sĩ thấy chủ tướng mình nói hơi sát hơi đồng thì cũng vững lòng mà lo tuần canh kiên thủ. Ngày thứ, bên Đường Tàn Thúc Bảo thăng trưởng hỏi chúng tướng rằng:

- Hôm nay là ngày xuất binh, vậy có tướng tài nào ra trận đầu tiên khiêu chiến?

Tàn Thúc Bảo vừa dứt lời, Trình Giáo Kim ứng tiếng nói lớn rằng:

- Tôi xin lãnh mạng cho.

Tàn Thúc Bảo nói:

- Mới xuất chiến lần đầu, cần phải cho trọn thắng, và lại tướng Bắc Phiên dữ lắm, ta e người đánh chẳng xuê chẳng?

Trình Giáo Kim vốn có tánh nhút nhát, nghe nói tướng dữ thì thất kinh, bèn sụt âm xuống làm thinh, không dám đòi đi nữa. Uất Trì Cung thấy vậy bèn bước ra thưa:

- Xin nguyên soái đả cho tôi xuất trận đầu tiên!

Tàn Thúc Bảo cả mừng đáp rằng:

- Nếu tướng quân đi thì chắc mười phần thủ thắng, song phải tiểu tâm cẩn thận.

Uất Trì Cung đắc lệnh, đề thương lên ngựa, nổ súng kéo quân thẳng ra trước ải.

Quân Bắc Phiên thấy Đường tướng kéo binh đến, bèn dò hè một lượt bắn vài tên như mưa, Uất Trì Cung chẳng sợ, vói tay ra sau lấy cây roi sắt rồi tay mặt cầm giáo, tay trái cầm roi hươi múa vó vó, bao nhiêu tên đều vệt roi xuống hết! Quân Bắc Phiên xem thế thất kinh, nói chuyện nhau tăng lảng tú lú! Uất Trì Cung xốc tới nạt rằng:

- Quân chết xê! Có Thái Tôn hoàng đế ngự giá thân chinh, hãy mau vào kéo cổ chúa tướng bầy ra đây mà chịu chết!

Quân sĩ vào phi báo, Lưu Quốc Trinh liền mặc giáp mang khôi, hươi xa mâu lên ngựa dẫn chúng tướng ra thành; trông thấy Uất Trì Cung mặt đen như lọ, mũi lớn râu ria, mặc giáp sắt màu than, cưỡi ngựa ô truy, đứng sừng sững một đồng tối thui như núi, còn Uất Trì xem thấy Lưu Quốc Trinh cổ cao mày lửa, mặt xám răng hô, râu bó hàm lún phún, hình thù quái dị, trông thấy chinh ghê! Uất Trì Cung chống giáo hỏi:

- Phiên tướng tên họ là chi? Hãy mau báo tên rồi chịu chết!

Lưu Quốc Trinh nói:

- Ta là bộ hạ của Tô nguyên soái, tên Lưu Quốc Trinh đây! Người có biết cây xà mâu của ta lợi hại thế nào chưa mà hồng nói phách?

Uất Trì nói:

- Người tài cán bậc nào mà dám khoe khoang lớn lối. Hôm nay ta đến, quyết đập bằng hết thành quách của Phiên tặc mi đây.

Lưu Quốc Trinh ngh qua hơi giận tràn hông, trợn mắt trợn mày mà hét lớn:

- Thằng lọ nòi! Mi là vô danh tiểu tốt, sao dám buông lời vô lễ, hãy mau xưng tên ra cho ta lấy thủ cấp.

Uất Trì Cung cười nói:

- Thằng quỷ sứ! Hãy lóng tai mà nghe cho rõ. Ta là Hắc quốc công Uất Trì Kính Đức đây, mà mi chưa nghe danh tiếng của ta hay sao?

Lưu Quốc Trinh bật cười nói:

- Vậy mi là Uất Trì Cung đây sao! Bấy lâu nay ta vẫn nghe danh, nhưng ta tưởng là ba đầu sáu tay chi, nào dè là cục than hầm như vậy mà cũng khoe khoang cho rộn. Ta nói cho mi biết, ta hợt tróc đến Tần Quỳnh nữa chớ chẳng thêm một mình mi mà thôi đâu.

Uất Trì Cung đề thương mà nói:

- Mì chớ nhiều lời, hãy ném thù ngọn giáo của ta cho biết sức.

Rồi đâm tới một giáo. Lưu Quốc Trinh thấy đâm, liền cử xà mâu đỡ và hất ra, chẳng nề sức giáo quá mạnh, cánh tay bị đả gần xụi, thất kinh chặc lưỡi khen rằng:

- Cha chà! Thằng mạnh thiệt!

Uất Trì Cung nói:

- Bây giờ ngươi biết danh ta chưa?

Nói rồi đâm bồi tới, Lưu Quốc Trinh né khỏi, rang sức đánh trên mười hiệp, Uất Trì Cung càng đánh càng hăng, còn Quốc Trinh càng ngày càng đuối, mệt thở đã không kịp, cứ lo thủ mãi mà quên công. Uất Trì Cung thấy vậy, bèn rút roi sắt đánh ngang lưng Quốc Trinh, Lưu Quốc Trinh tránh sao cho khỏi, bị một roi học máu quăng xà mâu bại tẩu. Uất Trì Cung thúc ngựa đuổi theo. Lưu Quốc Trinh chạy về đến ải, quân sĩ trên thành thả điều kiêu xuống cứu kịp, rồi hè nhau bắn tên và quăng đá xuống như mưa. Uất Trì Cung thấy thế khó cướp thành, bèn quay ngựa dẫn quân trở lại.

Khi về đến dinh, Uất Trì Cung vào thưa cùng Tần Thúc Bảo rằng:

- Tướng trấn ải Bạch Lang là Lưu Quốc Trinh, bị tôi đánh một roi học máu chạy về bể ải.

Tần Thúc Bảo khen rằng:

- Tướng quân thiệt là đại tài đó! Nay thắng trận đầu, chắc trong ít ngày đây ta sẽ lấy đặng Bạch Lang quan.

Rồi đó truyền quân dọn tiệc khánh công đặng ngày mai tái chiến.

Nói qua Lưu Quốc Trinh về đến ải, cởi giáp ra và than rằng:

- Uất Trì Cung thiệt dữ, đánh ta rêm nhừ cả mình lại móp hết giáp.

Nói xong nằm xuống thở dài. Lúc ấy bỗng có một viên tiểu tướng ở trong trướng bước ra, mặt đen miệng rộng tai lớn mày râu, tuổi độ mười chín hai mươi, cao trên chín thước kêu hỏi Lưu Quốc Trinh rằng:

- Cha chiến đấu cùng Đường tướng thắng phụ thế nào, vì sao nằm đây buồn bực vậy?

Lưu Quốc Trinh nghe hỏi ngóc đầu lên nói:

- Con hỏi thăm việc ấy làm chi! Cha ra trận hôm nay gặp Uất Trì Cung cha bị nó đánh một roi học máu, thiếu chút nữa vong mạng đó con.

Lưu Bửu Lâm nghe qua giận lắm, bèn bước tới trước mặt Quốc Trinh thưa rằng:

- Con xin xuất trận báo thù, lấy đầu Uất Trì Cung về nạp cho cha.

Lưu Quốc Trinh nói:

- Con tưởng đầu Uất Trì dễ lấy lắm sao? Rất đời cha đã từng chinh chiến bấy lâu mà đánh còn không lại, huống hồ con còn thơ ấu thì đương địch làm sao cho nổi?

Lưu Bửu Lâm nói:

- Con nhà tướng thường thường mười tuổi thì xuất trận chiến chinh, con nay đã mười chín tuổi đầy sức đang mạnh mẽ, nếu không đi thì bỏ ải hay sao?

Lưu Quốc Trinh nói:

- Con tuy bạo dạn chẳng kiên sợ binh đao, nhưng xưa nay chưa từng đến chiến trường, đi làm sao cho tiện đó con?

Lưu Bửu Lâm nói:

- Con bấy lâu tập binh sau vườn đã thuần thục, đánh roi đánh giáo tinh thông, há đi sợ cái thằng Uất Trì Cung mà tránh hay sao!
Luu Bửu Lâm nói dứt lời, liền lấy thiết giáp mặc vào, rồi hươi roi sắt chạy đông ra trận. Luu Quốc Trinh thất kinh lật đật chạy theo kêu lại, đoạn nai nịt kéo binh theo Bửu Lâm và dặn rằng:

- Con ra đó, hễ nghe giục trống thì xông tới, giông mã thì lui về, chớ có mê sa trận đồ mà bị thằng lợ nòi nó nuốt sống đa!

Luu Bửu Lâm vàng lời, giục ngựa thẳng riết đến trước trại Đường kêu lớn rằng:

- Bớ chúng quân nhà Đường, hãy mau về báo cho rõ ràng, có tiểu tướng xách roi sắt đến đây, bảo Uất Trì Cung kíp ra cho ta đánh mà báo oán.

Chúng quân nghe rõ bèn phi báo cùng Tần nguyên soái rằng:

- Bên Bắc Phiên có một tên tiểu tướng mặt mũi đen sì, đến múa roi sắt trước dinh kêu đích danh Uất Trì thiên tuế ra trận cho nó đánh mà báo oán.

Tần Thúc Bảo bèn hỏi chư tướng rằng:

- Uất Trì tướng quân vừa mới thắng Luu Quốc Trinh, bây giờ lại có tiểu Phiên khiêu chiến, vậy có tướng nào dám ra bắt nó lập công?

Trình Giáo Kim bước ra thưa rằng:

- Đến trận thứ nhì rồi, xin nguyên soái cho tôi xuất chiến, dẫu cho chẳng thắng cũng chẳng hề chi.

Uất Trì Cung vội vã tiếp nói:

- Tiểu Phiên nó kêu đích danh tôi, nếu tôi không ra đó thì chắc nó cười tôi sợ, xin nguyên soái để cho tôi đi, rồi trận thứ ba sẽ nhường lại cho Trình huynh vậy!

Trình Giáo Kim giận nói:

- Lão này khi tôi quá, Trận thứ nhất đã suýt dành, nay đến trận này cũng muốn cướp đoạt nữa! Thiệt rất tham công, vậy sẵn ấn tiên phuông đây, hãy giựt phước mà mang luôn thể, chớ để làm tiền đạo gì mà cứ ủ mãi trong dinh hoài như vậy mà làm chi!

Uất Trì Cung nói:

- Thôi! Xin Trình thiên tuế đừng phiền, bởi nó kêu tên tôi, nên tôi phải ra mà hội chiến cùng nó, đó là sự cực cùng chẳng đã chớ tôi có ham hổ mà chi, vậy để khi may mà đắc thắng, công ấy tôi sẽ nhường lại cho thiên tuế, thiên tuế bằng lòng không?

Trình Giáo Kim khoát tay nói:

- Thôi thôi! Không hề chi, để tôi theo ra lược trận, như có thất thế thì tôi đỡ thương cho.

Tần Thúc Bảo liền hạ lệnh cho đi. Hai tướng phát pháo diêm binh rầm rộ kéo ra.

Khi Trình Giáo Kim ra đến trận, xem thấy Luu Bửu Lâm mặt mũi đen sì, đầu đội mão sắt, mình mang giáp sắt, tay cầm roi sắt, bộ tướng giống hệt Uất Trì thì cười ngất, rồi kêu Uất Trì nói lớn rằng:

- Bớ Hắc quốc công! Hãy mau đến mà nhìn con của lão nó đang đứng chờ kia kìa!

Uất Trì Cung cười nói:

- Người giông người xin thiên tuế chớ có nói chơi.

Lúc ấy hai bên đều giục trống cho cặp gà ô hăng lăm, Uất Trì Cung hươi giáo xốc tới đâm bừa. Luu Bửu Lâm cử roi đỡ hất ra rồi hỏi:

- Ngươi là Uất Trì Cung đó chẳng?

Uất Trì Cung nói:

- Phải! Mi đã biết danh lão tướng, sao còn dám mời ra, bộ mi muốn tìm nẻo chết phải không?

Lưu Bửu Lâm nói:

- Bởi mi đánh cha ta, nên ta phải buộc lòng mời ngươi ra mà đáp lễ đó.

Lưu Bửu Lâm dứt lời liền truyền quân trao giáo, giắc roi sắt vào lưng, Uất Trì Cung xem thấy cười rằng:

- Rất đỗi lão già cha mi mà còn bị ta đập một gậy học máu thay, sá chi nhà mi là thứ đồ mới nở mũi mà trông báo thù, báo oán cái nỗi gì!

Lưu Bửu Lâm nghe qua cả giận, liền thích một thương, Uất Trì đỡ ra rồi hỏi rằng:

- Thằng tiểu quý! Mi hãy thông tên họ cho ta biết, trước khi mi dâng thủ cấp chớ!

Lưu Bửu Lâm nói:

- Ta là Lưu Bửu Lâm đây! Tài lực ta nội ải Bạch Lang này không ai địch nổi, ngươi may mắn được hùm già nên đánh phách, hôm nay ngươi gặp cọp trẻ ắt bị nhai xương. Khá mau hạ mã quy hàng, kéo chẳng toàn tính mạng.

Uất Trì Cung giận dữ, múa giáo đâm vào mặt Bửu Lâm, Lưu Bửu Lâm đỡ ra rồi đâm nhau trở lại.

Hai tướng một già một trẻ đánh nhau trên cả sáu mươi hiệp cầm đồng, rồi ấu đả miết với nhau cho đến khi mặt trời gần chen lặn, Lưu Bửu Lâm đỡ giáo Uất Trì ra khen rằng:

- Uất Trì Cung giỏi thật!

Uất Trì Cung nói:

- Mi sợ rồi sao?

Lưu Bửu Lâm nói:

Đễ sợ ngươi nào? Chớ hòng nói phách lối! Nhưng ta cùng ngươi đánh giáo cả ngày đồng sức, vậy bây giờ thử giãn chơi.

Uất Trì Cung cười nói:

- Chà! Bộ môn giãn mi giỏi lắm sao? Nhè cái nghề sỡ trường của ông mà khích chớ!

Rồi đó hai bên đều trao giáo cho quân, đoạn rút roi đánh vùi với nhau rất dữ, đánh thổi bụi bay mù mịt, lửa chiếu sáng lòa, hai tướng say máu ngã, ấu đả đến tối mờ mà không chịu nghỉ.

Lúc ấy Lưu Quốc Trinh sau trận thấy trời đã tối, sợ Bửu Lâm có sơ suất chi chăng, bèn truyền quân gióng mã thân binh, Bửu Lâm nghe hiệu lệnh, bèn đỡ roi nói với Uất Trì rằng:

- Uất Trì Cung! Bữa nay ta quyết lấy đầu ngươi, nhưng ngặt vì cha ta đánh mã thân quân, vậy ta cho ngươi lui về sống đỡ thêm một đêm, rồi rạng ngày sẽ ra dâng thủ cấp.

Uất Trì Cung nói:

- Thằng chết xê! Chớ có nhiều lời, bởi cha mi sợ mi chết nên mới kêu mi về, vậy ta cũng chẳng phiền, đợi mai này lấy đầu mi cũng được.

Dứt lời, hai bên đều thâu quân trở lại.

Uất Trì Cung về dinh thưa với Tần nguyên soái rằng:

- Thằng Tiểu Phiến ấy võ nghệ thật cao cường, tôi đã ra đủ mấy chục đường thương nghệ mà không hơn nó đặng.

Tần Thúc Bào nói:

- Không dè bên Phiến cũng có tướng anh hùng đến thế sao?

Uất Trì Cung nói:

- Xin nguyên soái chớ nhọc lòng lo, tuy nó giỏi vậy, song tôi nhắm thế nó không hơn tôi đặng, để sang ngày tôi quyết ra lấy thủ cấp nó đem về đây.

Còn bên Bạch Lang Quan, Lưu Bửu Lâm về thưa với Lưu Quốc Trinh rằng:

- Uất Trì Cung giỏi thật, nên hôm nay con báo oán chưa xong, con quyết sang ngày cố sức hạ cho đặng nó thì con mới an lòng.

Lưu Quốc Trinh nói:

- Hôm nay cha mới biết tài con, thật nên trang dũng tướng, cha đây sánh không lại rồi. Vậy con hãy ra sau an nghỉ, đặng sang ngày sẽ tái chiến mà bắt tướng Đường.

Lưu Bửu Lâm vâng lời, bèn lui ra sau nhà giải giáp.

Nói qua mẹ Bửu Lâm là Mai phu nhân, lúc ấy bỗng ngồi trong phòng than khóc, hai bên thế nữ an ủi mãi không thôi. Lúc bấy giờ Lưu Bửu Lâm bước vào xem thấy mẹ đang tuôn tràn lụy phiền, bèn thẳng đến trước mặt mà hỏi rằng:

Con chẳng biết vì cơ nào mà hôm qua mẹ bỗng nhiên phát buồn rầu, rồi hôm nay lại bực mình than khóc, xin mẹ vui lòng tỏ cho con rõ với.

Mai phu nhân nói:

- Bữa nay con ra trận đánh với ai bên Đường đó?

Lưu Bửu Lâm thưa:

- Hôm nay con ra trận đánh với Đường tướng là Uất Trì, cái tên đã đánh cha con học máu đó, mặt nó đen như lọ, sức lực nó mạnh quá chừng, con đánh vui trọn ngày mà không hơn đặng.

Mai phu nhân hỏi:

- Tướng ấy họ Uất Trì mà tên chi vậy?

Bửu Lâm nói:

- Nó tên Cung.

Mai phu nhân nghe dứt lời than khóc mùi mẫn, lụy đào cuộn chảy như chan. Lưu Bửu Lâm thấy thế ngạc nhiên, vội vã hỏi:

- Việc chi àm mẹ vừa nghe được tên lão tướng ấy rồi khóc lóc quá như vậy? Xin mẹ nói cho con biết, dầu khó khăn đến bậc nào, con cũng ráng lo chu tất được.

Mai phu nhân ngược mặt lên nhìn Bửu Lâm mà rằng:

- Con ôi! Chuyện này dù em có nói rõ ra, chắc thế nào con lo cũng không tròn đặng. Hôm rày mẹ có việc sầu riêng, mà lữ a hoàn cứ theo khuyên giải hoài, làm cho mẹ càng thêm tủi...

Lưu Bửu Lâm nghe qua trọn mắt nạt lữ a hoàn:

- Mẹ ta đang buồn rầu, ai câu chúng bậy khuyên giải cho rầy tai vậy hử! Lui ra hết cho mau!

Lữ a hoàn thấy công tử thịnh nộ, bèn kéo nhau bỏ đi mất hết. Bấy giờ Mai phu nhân mới lấy khăn lau nước mắt, mà nói với Bửu Lâm rằng:

- Con ôi! Trọn hai mươi năm trời nay mẹ cam chịu lấy điều oan ức, cũng vì con, rang nuôi con đến lúc trưởng thành nên vóc nên vai, con không lo báo oán trả cừ, trở lại bênh kẻ thù mà đánh cùng cha ruột.

Bửu Lâm ngờ ngẩn chẳng rõ ra sao bèn quỳ xuống thưa:

- Xin mẹ hãy cắt nghĩa cho con được rõ, coi việc oán ấy thế nào? Chớ mẹ nói tắt như thế này, thì làm sao con hiểu cho rõ được.

Mai phu nhân rơi lụy nói:

- Ngày nay con đã khôn lớn rồi, vậy mẹ cũng nên thuật rõ điều cừ hận ra cho con biết, nhưng về sự ấy có báo cừ hay không thì tự nơi con, chớ thân mẹ bây giờ đã đành tìm xuống chôn Diêm đài rồi, chẳng còn lưu luyến đến chôn hồng trần này làm chi nữa. Hôm nay con ra trận đánh cùng ai đó, con có biết không?

Bửu Lâm nói:

- Con hôm nay ra trận đánh với Uất Trì Cung, khi này con đã thừa cùng mẹ rồi, sao bây giờ mẹ còn hỏi chi vậy?

Mai phu nhân nói:

- Còn Lưu Quốc Trinh là người chi đó, con có biết không?

Bửu Lâm nói:

- Ấy là cha con, sao mẹ lại hỏi lạ vậy? Còn Uất Trì Cung bộ có bà con chi với con nữa hay sao?

Mai phu nhân nói:

- Mày là đồ bất hiếu! Sao cứ nhè tên tộc của cha mày mà kêu hoai vậy hử!

Bửu Lâm ngơ ngẩn nói:

- Nếu thế thì con có tới hai cha lận sao?

Mai phu nhân nói:

- Có một người mà thôi! Uất Trì Cung là cha ruột mày, còn Lưu Quốc Trinh là kẻ thù nát mặt đó.

Lưu Bửu Lâm nghe nói thất kinh, lật đật hỏi:

- Vì sao mà lại ra nông nổi thế này, xin mẹ giải tận tường, kéo con không hiểu?

Mai phu nhân nói:

- Điều ấy con không hiểu cùng phải, vậy hãy vào lấy cây roi sắt đem ra đây.

Bửu Lâm vâng lời lấy roi sắt để ra trước mặt, Mai phu nhân nói:

- Roi này vốn có một cặp, cây này là trống, nhỏ; còn cây mái, lớn, thì cha con đang cầm, con hãy xem qua mấy chữ khắc dưới cán roi thì tường chân giả.

Hồi 3

Ái Bạch Lang, Bửu Lâm nhìn cha.

Giết Lưu Phương, Mai thị rạng tiết.

Bửu Lâm vâng lời cầm cán roi lên xem, thì thấy có mấy chữ “Uất Trì Bửu Lâm” Bửu Lâm nhìn thấy thất kinh nói:

- Nếu vậy thì con là họ Uất Trì, chớ không phải họ Lưu sao? Xin mẹ thuật hết đầu đuôi cho con rõ, kéo lòng con nóng nảy không biết ra sao?

Mai phu nhân nói:

- Vì mẹ sợ nói ra sớm thì con nghi ngại nghi tin, nên phải viện đồ vi chứng trước. Con ôi! Nay mẹ kể lại những nỗi niềm khi trước, thật là nhớ ngày ruột bầm gan. Con ôi! Nguyên trước kia cha con gốc thợ rèn tại Sóc Châu huyện Ma Y bên Trung thổ, chuyên làm ruộng với thợ rèn. Thuở ấy vua Đường chiêu binh mãi mã đặng đánh dẹp nhà Tùy. Cha con tham chữ công danh quyết xuống Thái Nguyên đầu quân, mẹ hết sức can gián mà chẳng đặng. Lúc ấy mẹ đang có thai không tiện đi theo, nên mẹ mới bảo cha con để lại một vật làm tin, đặng sau này nhìn nhau còn hội ngộ. Cha con mới nói bây giờ chỉ có một cặp roi, cây mái chạm hai chữ Kính Đức rồi, còn cây trống để lưu lại mà làm đồ di tích. Cha con nói dứt lời mới khắc vào roi bốn chữ “Uất Trì Bửu Lâm” trao cho mẹ mà dặn rằng: “Nếu như ngày sau sinh gái thì thôi, còn như sanh trai thì đặt tên theo đó cho dễ nhìn nhau”. Cha con dặn rồi liền đi xuống đầu quân, từ ấy biệt vô âm tín. Qua ít tháng sau, Lưu Phương kéo binh qua phá xom phá làng, bắt mẹ đem về mà ép duyên cầm sắc, bởi Phiên quốc đàn bà lắm kẻ xấu xa nên lũ đực rựa hễ thấy

phụ nữ Trung Nguyên thì mê sa lắm! Lúc ấy mẹc ùng muốn liều mình tử tiết, nhưng đang bọc con trong mền trong lòng, rồi e tuyệt tự bên chông, nên phải quyền giả lần lựa, chờ sanh con ra mà nuôi nấng cho đến khôn lớn, đợi cha con đẹp Bắc hầu phụ tử đoàn viên rồi em sẽ cam đành tử biệt. Con ôi! Nếu con có thương mẹ mà tưởng tình cha, thì kíp mau lo việc phụ tử nhận nhau, giết kẻ cừu mà báo oán.

Bửu Lâm nghe qua mấy lời, như người say mới tỉnh, vùng la lớn lên rằng:

- Mẹ ôi! Con là con bất hiếu! Đi bênh kẻ đại cừu mà đánh với cha. Thôi để bây giờ con đi chém đầu thằng Phiên cầu này rồi lạy cha con mà tạ tội.

Bửu Lâm nói xong liền rút gươm mà chạy ra khỏi cửa, Mai phu nhân lật đật kêu lại mà rằng:

- Bửu Lâm! Con chớ nên nóng nảy!

Bửu Lâm dừng chân lại nói:

- Sao mẹ không để con lấy đầu kẻ cừu nhơn cho rồi, nỡ cản trở dằn dả làm chi vậy?

Mai phu nhân nói:

- Vì chỗ nó ngu có nhiều tướng giữ gìn, nếu con cầm gươm vào đó thì ắt khó toàn mạng, chi bằng tính kế rồi sẽ thi hành.

Bửu Lâm hỏi:

- Chẳng hay mẹ tính kế chi bây giờ?

Mai phu nhân nói:

- Con hãy dẫn lòng để đến khi ra trận rồi dụ cha con đến nơi vắng vẻ mà trần tỏ sự tình, rồi trá bại về thành phá nát cửa thành rước tướng

Đường vào bắt sống đưa cừu, chừng ấy sẽ mặc lòng phân thây xẻ thịt. Kế ấy có ba điều lợi. Một là trá dạng cừu cho mẹ; hai là phụ tử đoàn viên; ba là lấy ai giùm cho cha con, giúp cha con dặng thăng thêm công trạng.

Bửu Lâm nói:

- Tuy kế ấy hay thật, nhưng làm sao con chịu thấu đêm nay.

Mai phu nhân nói:

- Thế thường dục tốc bất đạt, nếu con thương mẹ thì phải ráng chờ.

Bửu Lâm thương mẹ cực chẳng đã phải vâng lời, dẹp giận nuốt hờn mà lui ra.

- Trọn đêm ấy Bửu Lâm nằm lăn qua trở lại, thao thức mãi ngủ không yên giấc. Trời đông vừa rạng, Bửu Lâm vào phòng thưa với Mai phu nhân rằng:

- Một lát đây con ra trận, quyết dất cha con về đoạt ai mà tận sát cừu nhơn.

Mai phu nhân nói:

- Con có đi thì phải tiểu tâm cẩn thận mà làm, chớ có lỗ mãng e lụy đến thân, cố ghi nhớ mấy điều hôm qua mẹ dặn nghe.

Bửu Lâm vâng lời, đi đội khôi mang giáp, giặt roi sắt vào lưng, rồi xách giáo xông ra phía trước.

Lúc ấy Lưu Quốc Trinh đã thức dậy, đang cùng chư tướng bàn luận việc binh cơ, Quốc Trinh thấy Bửu Lâm xách giáo hăm hồ bước ra liền hỏi:

- Bữa nay con muốn xuất trận nữa sao mà nai nịt vậy?

Bửu Lâm thấy hỏi giận dữ căm gan, ước muốn ăn tươi nuốt sống mới đã nhưng ráng dằn cơn giận đáp xuôi rằng:

- Quyết báo thù, chặt đầu cừu nhơn nội ngày hôm nay chẳng đợi bữa nào nữa hết!

Nói xong bỏ đi ra thẳng ngựa, Lưu Quốc Trinh bèn kêu quân sĩ lại dặn rằng:

- Ta bị bệnh chưa lành nên phải tịnh dưỡng, vậy chúng bây ra đó xem, chừng hễ thấy công từ thất thể thì mau gióng mã.

Quân sĩ vâng lệnh kéo nhau theo Bửu Lâm xuất trận.

Thật là:

Cổ kẻ giuom đến mà không biết.

Hầu phải tên vào mắt chẳng hay.

Nói qua Bửu Lâm thẳng ngựa xong, bèn thót lên hươu giáo giục riết qua dinh Đường, kêu lớn lên rằng:

- Bớ quân sĩ nhà Đường, hãy mau bảo lão Uất Trì ra đây chiến đấu với ta.

Quân sĩ y lời lật đặt vào báo lại. Tàn nguyên soái nghe qua chưa kịp nói chi, Uất Trì Cung liền bước tới thưa rằng:

- Bẩm nguyên soái, hôm qua tôi có hứa với nó ngày mai quyết trận tử sanh, xin nguyên soái cho tôi đi kéo nó khi rằng thất tín.

Tàn nguyên soái nói:

- Theo lẽ thì phải như vậy! Nhưng tướng quân khá nên cẩn trọng.

Uất Trì Cung vâng lệnh đề thương lên ngựa kéo binh xông ra. Đến nơi Uất Trì Cung hoành thương hỏi lớn rằng:

- Thăng Phiến con! Bộ nhà mi chưa ghê tài lão tướng sao? Mà hôm nay còn đòi mời nữa đó?

Bửu Lâm làm thinh, giục ngựa xông tới đánh nhau, đánh một hồi đặng chừng sáu hiệp, Bửu Lâm trở giáo nói lớn rằng:

- Tướng già ngủ một đêm mạnh hơn tướng trẻ chớ! Thôi ta chịu thua người đó.

Dứt lời quay ngựa chạy tuốt vô rừng, Uất Trì Cung cười nói:

- Đố mi trốn đâu cho khỏi tay ta!

Nói rồi quay ngựa đuổi riết theo. Bửu Lâm chạy một hồi cách xa ải thật xa, bèn quay ngựa đỡ giáo thưa rằng:

- Thưa cha! Xin đừng giết con!

Nói dứt lời liền quăng giáo nhảy xuống ngựa quỵ lạy. Uất Trì Cung nói:

- Thôi ta không giết đâu! Nếu người có sợ thì đầu hàng, và mau về dâng ải đặng còn công lớn.

Bửu Lâm nói:

- Con đã nhìn cha mà cha không biết sao?

Uất Trì Cung nói:

- Người nhìn lầm rồi! Ta ở Trung Nguyên, bao giờ lại có con Phiến quốc! Mà ta đây xưa nay cũng không có con nữa!

Bửu Lâm nói:

- Xin cha nhớ lại chuyện cách đây mười chín năm trước khi cha còn làm thợ rèn ở huyện Ma Y Sóc Châu, mẹ con là Mai thị, lúc vừa có thai con thì cha đi đầu quân, lẽ nào cha đành quên phứt vậy?

Uất Trì Cung nghe nói sực nhớ lại, bèn roi lụy mà rằng:

- Phải phải! Khi ta đi đầu quân thì vợ ở nhà đang có thai, người có dặn vật để làm tin, vậy người hãy trao cho ta nhìn tượng chơn già.

Bửu Lâm nói:

- Thưa cha! Vật tin con có sẵn đây.

Nói rồi rút cây roi trồng dâng lên. Uất Trì Cung nhìn xem đã đúng, bèn nhảy xuống ngựa nắm tay Bửu Lâm mà rằng:

- Trời khiến cha con gặp gỡ, thật là điều may mắn chẳng cùng! Khi trước cha đi đầu quân vừa được chữ công danh liền sai người về rước mẹ con mà không gặp, nay mẹ con mạnh giỏi thế nào và ai đem mẹ con về Bắc Phiến vậy?

Bừu Lâm thưa:

- Khi cha đi đầu quân rồi, thì mẹ con ở nhà rất nghèo nàn cơ cực, kể sau Lư Quốc Trinh sang phá xóm phá làng mà bắt mẹ con. Lúc ấy mẹ con cũng muốn tử tiết hủy mình, nhưng chỉ e tuyệt tự bên chồng, nên phải thuận với Quốc Trinh lo nuôi con đợi cha đẹp Bắc. Hôm nay mẹ bảo con ra trận nhìn cha, xin cha hãy an lòng và đừng nhớ chi đến chuyện cũ và tha tội cho mẹ con con.

Uất Trì Cung nghe qua mừng quá hỏi:

- Bây giờ làm sao mà gặp mẹ con cho đặng?

Bừu Lâm nói:

- Mẹ có dặn bảo khi nào gặp cha thì trá bại về thành, mở cửa thành rước binh Đường vào nội công ngoại kích bắt Quốc Trinh mà dâng ai.

Uất Trì Cung nói:

- Kế ấy rất hay. Vậy cha chú giả chạy, con cứ đuổi theo, đặng về dinh viện thêm binh tướng.

Uất Trì Cung nói dứt lời quay ngựa chạy tuốt về dinh, còn Bừu Lâm thì rượt theo diều võ giương oai giả dò khiêu khích.

Khi Uất Trì Cung vào đến dinh trung, mới thưa với Tần Thúc Bảo rằng:

- Ái Bạch Lang chắc mười phần sẽ lấy đặng.

Tần Thúc Bảo cười nói:

- Giặc còn kêu réo ngoài cửa mà tướng quân nói lấy ai cái nổi gì?

Uất Trì Cung mỉm cười, rồi đem hết tự sự mà thuật lại cho Tần Thúc Bảo nghe và nói rằng:

- Xin nguyên soái cho thêm binh giúp sức thì chắc là toàn thắng thành công.

Tần Thúc Bảo y lời rồi phát lệnh tiễn cho chư tướng và dặn rằng:

- Bắc Phiên nhiều tướng đại tài chớ nên khinh địch, khá tiểu tâm cẩn thận thi hành.

Chư tướng đồng vâng lệnh, hăm hở đề thương lên ngựa theo Uất Trì Cung xông ra. Uất Trì Cung ra đến cửa dinh giả nạt vang lên rằng:

- Thằng Phiên con tài chi mà dám đến đây đánh phá, hôm nay ta quyết bắt sống cho đặng mi.

Rồi múa giáo tới đâm. Bừu Lâm cử thương rước đánh, đánh đặng chừng sáu bảy hiệp Bừu Lâm thấy bên Đường xông ra năm viên tướng nữa, bèn đỡ giáo Uất Trì mà rằng:

- Mi có giỏi thì đánh sức một với ta, chớ còn đông quá thì ai đánh cho lại.

Uất Trì Cung nói:

- Tại khi này mi khiêu khích, bây giờ còn kiếm chuyện trách ai?

Nói rồi kêu năm tướng áp lại phủ vây. Bừu Lâm liền quay ngựa bỏ chạy. Uất Trì Cung nạt vang lên:

- Ta đó mi chạy đường nào cho thoát khỏi.

Nói xong liền cùng năm tướng kéo binh mã rượt theo.

Khi Bừu Lâm về đến ai, quân sĩ lật đặt mở cửa rước vào, Bừu Lâm vào rồi chuyển thần lực phá cửa ai ngã hết. Quân sĩ thất kinh hỏi:

- Công tử làm gì lạ vậy? Không sợ binh Đường ào vô đây sao?

Bừu Lâm nạt rằng:

- Ai là công tử? Khéo nói bá vợ!

Nói rồi rút roi đánh quân phiên ngã lăn nhào hết. Kế sáu tướng Đường áp tới, binh gia rầm rộ tràn vào như nước thủy triều, chiêng trống vang trời, tiếng reo dậy đất, chém. Giết binh tướng Bắc Phiên chết thối vô số hằng hà.

Lúc ấy Lưu Quốc Trinh nghe báo, biết công tử đã phản rồi, lật đật mang giáp lên ngựa kéo binh ra, vừa gặp cha con Uất Trì Cung, đánh chừa đây một hiệp kế bị Uất Trì Cung đá cho một roi té nhào học máu, quân sĩ bắt trời ké hai tay treo sau lưng; còn bao nhiêu binh tướng của Quốc Trinh đều bị quân Đường giết thối tận tuyệt, tiếng la tiếng khóc rùm dậy vang trời, máu chảy thây chồng như sông như núi. Khi bình định xong, Uất Trì Cung mới ngồi vào trong điện kêu Bửu Lâm mời Mai phu nhân đến. Uất Trì Bửu Lâm vâng lệnh vào phòng, thấy Mai phu nhân mặt ủ mày chau khóc than thảm thiết. Bửu Lâm mới thưa rằng:

- Xin mẹ hãy an lòng, cha con đã thấu đặng ải quan rồi, dặng vào mời mẹ đi ra mắt.

Mai phu nhân nói:

- Cha con đã thấu đặng ải quan rồi, ảm có bắt đợc cừu nơn không đó?

Bửu Lâm thưa:

- Nó đã bị trời bỏ nằm cù queo một đồng phơi nắng ngoài sân.

Mai phu nhân nói:

- Vậy con hãy dẫn nó vào đây rồi mẹ diện kiến cha con cũng không muộn.

Uất Trì Bửu Lâm vâng lệnh nắm cổ Lưu Quốc Trinh dẫn vào. Lưu Quốc Trinh vừa đi vừa than rằng:

- Bời dại dưỡng hổ nên ngày nay mới di họa như thế này.

Khi vào đến nơi Mai phu nhân điếm mặt Lưu Quốc Trinh mắng lớn rằng:

- Mi là đồ khốn nạn, hại hư danh tiết của ta, khiến cho miệng đời sỉ tiếu, bấy lâu nay chịu nhục rắng nuôi con khôn lớn, hôm nay lá rụng về cội, tội ác mi đáng xử bá đao, chớ hòng than thờ.

Dứt lời nói với Bửu Lâm rằng:

- Con hãy bằm thây nó cho mẹ thấy nhần tiền.

Bửu Lâm vâng lời rút đao bằm thây Quốc Trinh như tương nát biển. Giết Quốc Trinh xong rồi, Mai phu nhân mới bảo Bửu Lâm:

- Con hãy mời cha vào đây cho mẹ nói chuyện.

Bửu Lâm vâng mạng lui ra. Mai phu nhân mới khóc lớn lên rằng:

- Lang quân ôi! Bời lang quân đến chậm, gặp con mà không gặp vợ sanh tiền, vì lang quân lo chữ công danh, để cho thiếp hư thân thất tiết, thế nên bây giờ liều mạng bạc, lư luyện chỉ côi trần mà chịu tiếng nhục nơn. Lang quân ôi! Đây là giờ chót thiếp xin kính chúc, giã từ...

Mai phu nhân khóc than dứt lời, bèn đập đầu vào tường tự ái. Thảm thương thay, đời người đợc mấy kẻ như vậy?

Hồi 4

Tần Quỳnh binh đến Kim Linh Xuyên.

Bửu Lâm thương thích Ngũ Quốc Long.

Nói qua Uất Trì Cung thấy Bửu Lâm ra mời lấy làm mừng rỡ, lật đật theo vào phòng. Đến nơi, thấy phu nhân bẻ đầu nằm chết trên vũng máu. Uất Trì Bửu Lâm khóc rống lên rằng:

- Mẹ ôi! Bấy lâu dưỡng nuôi cực khổ, con chưa trả thảo đền ơn, hôm nay mới gặp phụ thân rui đầu lia máu tử, thật đau đớn biết là dường nào!

Uất Trì Cung cũng than khóc, rơi lệ chứa chan. Bao nhiêu tướng sĩ thấy tình cảnh như vậy thấy đều sa nước mắt. Sau đó cha con Uất Trì Cung truyền quan tâm liệm chôn cất xong xuôi, đoạn chọn tướng trấn ải, còn bao nhiêu thì trở về dinh Đường phục lệnh.

Về đến nơi, Uất Trì Cung dắt Bửu Lâm vào thưa cùng Tần Thúc Bảo. Tần Thúc Bảo khen rằng:

- Lấy đặng ai quan lại thêm có tướng hùm, thật thành thượng hữu phúc vô cùng và công của tướng quân lớn lắm!

Rồi đó Uất Trì Cung dẫn vô bài yết Đường Thái Tông và tâu trước sau tự sự. Đường Thái Tông cả đẹp phần rằng:

- Thôi! Ngự điệt hãy trở dậy, nay may trăm đặng cháu anh hùng, đường Bắc Phiên ngự điệt rõ thông, vậy dẫn binh đi rất tiện. Nếu bao giờ đặng thành đoạt ai có công trăm sẽ định thắp cao mà phong chức.

Uất Trì Bửu Lâm y chỉ tạ ơn, rồi sắp hàng đứng theo chư tướng. Kế đó Tần Thúc Bảo truyền lệnh nhỏ trại kéo vào Bạch Lang quan, coi xét lương hương, đoạn dạy quân thiết yến ăn mừng, định ở đó dưỡng sức ba ngày, sẽ thẳng đến ai thứ nhì là Kinh Linh Xuyên thấu đoạt.

Nói về tướng trấn ai Kim Linh Xuyên là Ngũ Quốc Long, mình cao vóc lớn, mặt xám râu hoe, cặp mắt thoi lòi, đầu to miệng rộng. Tuy là tướng tá dữ dằn như cọp, mà lực tài thao lược tầm thường. Ngày kia, Ngũ Quốc Long đang ở trong dinh, bỗng thấy quân sĩ báo rằng:

- Bẩm lão gia, hiện nay Đường chúa đem binh đánh Bắc, đã giết Lưu Quốc Trinh thấu đặng Bạch Lang quan, có tàn binh thua chạy về đây, đang đứng chờ lệnh lão gia trước ai.

Ngũ Quốc Long nghe qua kinh hoảng nói:

- Vậy hãy mau truyền chúng nó vào đây cho ta hỏi chuyện.

Quân sĩ vâng lệnh lui ra, giây lát tàn binh ai Bạch Lang vào quỳ lạy thưa rằng:

- Bẩm lão gia! Tướng Đường mạnh hăng như cọp, nội trong nửa ngày đoạt phủ Bạch Lang quan, chúng nó sát hại binh ta hằng hà sa số, có lẽ chẳng bao lâu sẽ đến ai này.

Ngũ Quốc Long nghe qua rùng mình khiếp sợ, nói:

- Binh Đường mạnh mẽ như vậy, thì ai này làm sao ta cự cho nổi.

Nói rồi liền sai quân đem rất nhiều gỗ đá lo kiên thủ thành trì, rồi phái người về Mộc Dương phi báo cho Bửu Khương Vương biết.

Nói qua Tần Thúc Bảo dưỡng quân đã đủ ba ngày, bèn truyền kéo quân qua Kim Linh Xuyên, tiên phuông Trình đặc lệnh, nô ba tiếng súng, dắt đạo tiền bộ rầm rộ ra đi, chẳng mấy ngày đã đến gần nơi, bèn dạy quân đóng trại chờ mấy đạo hậu binh đến. Khi hội đủ chư dinh rồi, Tần nguyên soái thẳng tướng nhóm chư tướng lại hỏi:

Bây giờ có tướng nào dám đi lấy ai chăng?

- Uất Trì Bửu Lâm thưa rằng:

Tôi mới đến đây chưa có công chi, xin nguyên soái cho tôi đi thấu ai này mà lập công chút ít.

Tần nguyên soái khen rằng:

- Lời cháu nói rất phải! Đất Bắc Phiên cháu đã từng quen, chắc đoạt lấy thành chẳng khó, nhưng phải tiểu tâm cẩn thận chớ có khinh người.

Uất Trì Bửu Lâm lãnh lệnh đề thương lên ngựa dẫn binh xông ra, đến trước cửa ai kêu quân sĩ nói rằng:

- Bớ quân giữ cửa, hãy mau vào nói cho Ngũ Quốc Long hay, bảo nó dâng ai đầu hàng, không thời ta đặng thành thấu đoạt cũng như Bạch Lang quan vậy.

Quân sĩ lật đật chạy vào phi báo. Ngũ Quốc Long liền đội khôi mặc giáp, đề đao lên ngựa, phát pháo dẫn binh ra thành. Ngũ Quốc Long xem thấy Bửu Lâm không thèm hỏi chi hết, cứ việc hươi siêu đao xóc tới chém bừa. Uất Trì Bửu Lâm cử thương đón đỡ hắt ra quá mạnh, làm cho cây siêu đao của Quốc Long dội ngược, thiếu một chút nữa xáng nhằm đầu. Ngũ Quốc Long hoảng kinh la lên:

- Không xong! thẳng dữ thiệt!

La vừa dứt tiếng, kế bị Bửu Lâm thương cho một thương nữa nhào đầu xuống ngựa. Uất Trì Cung thấy con giết đặng tướng rồi liền xua binh ào đến cướp ai, hai mươi chín vị tổng binh và Trình Giáo Kim cũng ào xáp vào, gặp tướng chém tướng, gặp binh giết binh, chết thoi ngã

nghe ngả ngữa, kẻ cụt tay tìm đường chạy, đũa đứt giò nằm đó khóc rên, lúc bấy giờ Trình Giảo Kim thuận tay đất chí, xách búa đồng chém tả chặt hữu tung bùng, lưỡi đứt bảy mạng, sống đá ba tảng, quân Phiên người người đều ghê mặt.

Khi râu ả xong rồi, chư tướng mới thỉnh Thái Tôn nhập thành. Còn Uất Trì Bửu Lâm thì vào thưa với Tàn Thúc Bảo xin ghi công cho mình. Tàn nguyên soái khen rằng:

- Cháu thiệt là anh hùng, giết tướng dường nháy mắt, lấy ả thể gió qua.

Vua Thái Tôn cũng khen rằng:

- Ngự điệt là con nhà tướng, tuổi đang trai muốn trội hơn cha.

Uất Trì Cung thấy vua khen tặng con mình thì khoái chí lắm, vội vã quỳ lạy tạ ơn. Rồi đó Tàn Thúc Bảo truyền quân mở tiệc khao binh, nhỏ cờ bắc Phiên đôi cờ Đại Đường rực rỡ!

Hồi 5

Thiết Bàng đạo nhân thua trốn chạy.

Công chúa Đồ Lư bỏ ả quan.

Ngày thứ, Tàn Thúc Bảo truyền quân nhỏ trại kéo thẳng đến Ngân Linh Xuyên. Khi gần đến nơi, Tàn Thúc Bảo dạy dừng binh đóng trại. Uất Trì Bửu Lâm bước ra thưa rằng:

- Xin nguyên soái tạm đình, để cho tôi ra trận giết tướng đoạt ả đằng kéo binh vào luôn, còn như lấy chẳng đặng rồi sẽ an dinh cũng không chi muộn.

Tàn Thúc Bảo nói:

- Nếu cháu tính như vậy thì ta sẽ đem binh theo tiếp ứng, nếu may nhờ hồng phước bệ hạ mà cháu đặng thành công, thì càng hay lắm đó.

Uất Trì Bửu Lâm đắc lệnh, đề thương đến trước ả khiêu chiến.

Nói qua tướng trấn ả Ngân Linh Xuyên họ Vương tên Thiên Thọ, nghe quân vào báo bèn hỏi rằng:

- Chúng nó đã đóng trại chưa, mà đến đây khiêu chiến vậy?

Quân sĩ thưa:

- Chưa.

Vương Thiên Thọ nói:

- Tội này thiệt dữ, mới có mấy ngày mà nó đoạt luôn hai ả, hôm nay lại sang đến đây.

Nói rồi truyền quân thẳng ngựa, đoạn nai nịch hấn hời, xách gậy vàng phát súng dẫn binh xuất trận. Uất Trì Bửu Lâm đang chờ đợi ở ngoài, bỗng nghe súng nổ cửa thành mở toát, phía trong một tướng xông ra, mặt sạm râu hoe, đầu đội thiết khôi, tay cầm kim trượng, bèn nạt lên rằng:

- Phiên tướng tên chi hãy thông cho ta rõ?

Vương Thiên Thọ nói:

- Ta là Vương Thiên Thọ, chủ tướng ả Ngân Linh, ngươi chẳng nghe danh ta sao, mà hòng đến đây nạp mạng?

Uất Trì Bửu Lâm nói:

- Nói vậy mi là Vương Thiên Thọ đó sao? Bấy lâu ta có nghe tiếng, nhưng tiếng là tiếng với Bắc Phiên, nay gặp ta hãy lãnh một thương cho biết.

Nói rồi đâm tới một thương. Vương Thiên Thọ đưa gậy ra đỡ, đoạn đánh trả lại ngay đầu Bửu lâm, Bửu Lâm gạt gậy bật tuốt ra phía sau, rồi

đây một giáo trủng ngay yết hầu, Vương Thiên Thọ nhào đầu xuống ngựa, quân tiều Phiền thấy chúa tướng chết rồi, thì thất kinh kéo nhau về Giả Mã Xuyên trốn hết.

Tần Thúc Bảo kéo binh vào thành, thấy chẳng có một ai, thành không trống lòng. Bèn rước vua Thái Tôn nhập quan. Thái Tôn thấy Uất Trì Bửu Lâm một mình đoạt hai ải thì khen rằng:

- Ngự điệt quả đáng anh hùng, trăm phong cho làm Thống Chế, đợi sau này có lập dặng công nữa sẽ gia thêm.

Nói xong, truyền quân thay đổi cờ hiệu và mở tiệc khao quân. Ở đó nghỉ ngựa ba ngày, rồi cất binh thẳng đến Giả Mã Xuyên.

Nói qua Xích Bích Bửu Khương Vương La Sào Hớn, ngày kia đang ngự triều, xảy thấy quân vào báo rằng:

- Binh Đường đã đoạt ải Ngân Linh rồi, đang kéo sang ải Giả Mã.

La Sào Hớn nghe qua cả kinh nói:

- Nếu vậy thì binh Đường rất mạnh, trong độ mấy ngày mà đoạt luôn cả ba ải. Vậy bây giờ chừ khanh tính thế nào đây?

Nguyên soái Tô La Xuân bước ra quỳ xuống tâu rằng:

- Xin bệ hạ yên lòng, để tôi dợt binh tuyển tướng, đánh cùng nó một trận là xong.

La Sào Hớn nói:

- Vậy thì nguyên soái hãy lo liệu cho mau mau, kéo đến nó đến bên thành rồi trở tay không kịp.

Tô La Xuân vâng lệnh lui về tập tướng dợt binh.

Nói qua binh Đừng khi đến gần ải Giả Mã, Tần Thúc Bảo truyền lệnh dừng binh hạ trại. Vua Thái Tôn mới hỏi Uất Trì Bửu Lâm rằng:

- Ngự điệt quả nhiên anh hùng, một mình đoạt luôn hai ải, cơ sao đến đây lại chẳng ra binh đầu tiên?

Uất Trì Bửu Lâm tâu:

- Bởi tôi biết hai ải trước tướng giữ ải tầm thường, nên mới dám công phá một mình, còn tướng giữ ải này, đã có tài lại có phép tiên, nên tôi thật chẳng dám khoe khoang như trước.

Thái Tôn nghe qua giật mình hỏi:

- Chẳng hay tướng ấy tên chi? Lại có tài dùng tiên thuật chi đó?

Uất Trì Bửu Lâm tâu:

- Tướng ấy tên là Thiết Bảng đạo nhân, nó hay dùng cây thiết bảng, bề dài một thước, bề ngang nửa tấc. Hễ khi nó quăng cây thước ấy trên không, miệng lâm râm ít câu thần chú, tức thì biến hóa ra cả muôn cây thiết bảng đánh vãi xuống, trúng ai chết nấy.

Thái Tôn nghe qua than rằng:

- Nếu nó có phép thần như vậy, thì biết bao giờ mới đoạt ải cho xong?

Từ Mậu Công tâu:

- Muôn tâu bệ hạ! Tên đó nó dùng tà thuật, nay có bệ hạ là chánh vị để vương, thì tà thuật nó không bao giờ hại dặng, ngày mai cứ việc ra trận thì ắt thành công.

Uất Trì Bửu Lâm nghe nói liền xin cho mình ngày mai xuất trận.

Ngày thứ, Uất Trì Bửu Lâm nai nịt hẵn hồi, lên ngựa dẫn binh ra khiêu chiến, Uất Trì Cung nghe nói trong ải có tướng tài phép, sợ e Bửu Lâm sơ thất, bèn thừa với nguyên soái rằng:

- Xin nguyên soái cho tôi theo ứng tiếp, kéo ngồi trong trại không yên.

Tần Thúc bảo nói:

- Như vậy càng hay, để bôn soái đất chư tướng đi cùng tướng quân ra đó, coi Phiên tặc dùng tà thuật gì để giúp sức cho cháu.

Nói rồi, nguyên soái đứng dậy đồng với chúng tướng kéo binh theo.

Nói qua khi Uất Trì Bửu Lâm đi gần đến cửa ải, quân tiểu Phiên trên thành xem thấy hè nhau bắn vài tên xuống như mưa. Bửu Lâm hươi giáo gạt tên và nạt lớn rằng:

- Đừng có bắn nữa! Hãy mau vào kêu chúa tướng bày ra đây.

Quân sĩ y lời vào phi báo, Thiết Bàng đạo nhân cười ha hả nói rằng:

- Bọn binh Đường này không biết sợ chết nên mới dám tới đây, bộ tướng lấy đặng ba ải là hay lắm rồi sao, làm lười ăn quen nạp mạng, để ta trở tài một chút cho chúng nó biết danh.

Đạo nhân nói dứt lời, liền truyền quân thẳng ngựa, rồi hươi gươm phép thót lên yên, dứt ba tiếng súng nhất nhân nhất mã ra thành.

Uất Trì Bửu Lâm xem thấy đạo nhân mắt lộ đầu lớn, mỏ dài mũi đẹp, mặt mâm râu đỏ, mình mặc áo đen, tay cầm gươm báu, xông tới chém đại chẳng nói chẳng rằng. Đánh đặng chừng ba hiệp, Thiết Bàng đạo nhân cự địch chẳng nổi, bèn quày ngựa bỏ chạy. Uất Trì Bửu Lâm quát ngựa đuổi theo. Thiết Bàng đạo nhân bèn lấy cây thiết bàng niệm chú quang tuốt lên không. Uất Trì Bửu Lâm xem thấy hoảng kinh vùng la lên lớn rằng:

- Không xong rồi! Không xong rồi! Chắc chết! Chắc chết!

Vừa nói vừa quay ngựa trở lại. Thiết Bàng đạo nhân cũng quay lại rượt và chi cây thiết bàng đuổi theo.

Lúc ấy Uất Trì Cung đang ở phía sau lược trận, xem thấy đạo nhân liệng phép giết con mình thì kinh hồn mất vía, đang lúc bối rối Uất Trì Cung chẳng kể đến chi nữa, bèn giục ngựa hươi giáo xông riết tới quyết sanh tử đánh nhau. Đàng kia Thiết Bàng đạo nhân đang đắc chí lo phi phép rượt Bửu Lâm, nên Uất Trì Cung xông đến gần mình mới ngó thấy. Thiết Bàng đạo nhân giựt mình lật dật đầu thiết bàng lại dặng chống cự, nhưng đầu chưa kịp đã bị Uất Trì Cung ôm ngang, Thiết Bàng đạo nhân thất kinh dấy khởi, nhào xuống đất độn thổ chạy mất. (Thiết Bàng đạo nhân trốn đi, rồi sau đó qua phò chúa Tây Phiên đánh với Đại Đường lần nữa, muốn biết hãy xem bộ Tiết Đình San chinh Tây)

Khi ấy cha con Uất Trì thấy đạo nhân chạy rồi, bèn hiệp với chúng tướng kéo quân vào ải, bọn tiểu Phiên nhắm thế chẳng xong, hè nhau tháo chạy về Huỳnh Long Lĩnh báo tin.

Nói qua tướng giữ ải Huỳnh Long là Đồ Lư công chúa, con gái của thừa tướng Đồ Phong. Vì công chúa lâu thông binh thư đồ trận, biết rành việc khiến tướng điều binh, nhan sắc tuyệt vời, võ nghệ thuần thực, vua Bắc Phiên thương lắm, nên nhận làm con nuôi, giao phần trấn thủ ải Huỳnh Long. Ngày kia, công chúa ngồi trong thành, bỗng thấy thế nữ vào thưa rằng:

- Có binh ở ải Già Mã kéo về, xin vào yết kiến công nương.

Đồ Lư công chúa bèn cho vào, quân Già Mã xuyên làm lễ rồi mới thưa:

- Bẩm nương nương! Binh Đường đã đoạt thành Già Mã, đánh chủ tướng tiêu ma, chắc nay mai sẽ kéo đến Huỳnh Long này nữa.

Đồ Lư công chúa nghe qua kinh sợ, ngồi thờ dài than rằng:

- Khi trước ta nghe binh Đường lấy ải Bạch Lang, cũng chưa lấy chi làm sợ, nào nhe một ngày một kíp tới như tết trúc chẻ tre, và nước mình đầu đuôi có năm ải, mà nay chúng nó đã đoạt hết bốn rồi, nếu để thất thủ ải Huỳnh Long này thì Mộc Dương thành chắc phải mất.

Các tướng nói:

- Nhắm thế đó thì binh Đường đông nhiều mạnh lắm! Nếu chúng ta đem quân chống cự, thì cái sự thất bại đã thấy rồi, vậy hãy dụng kế mà đánh nó mới xong.

Đồ Lư công chúa suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Nếu tính kể thì ta chắc thắng đặng nó như trở bàn tay.

Chư tướng đồng thanh hỏi;

- Có khi nương nương đã tính ra kế chi diệu kì đó chăng?

Đồ Lư nói:

- Thật quả có! Kế ta nghĩ ra đây rất diệu, vậy chúng tướng nên khá kíp thi hành, bây giờ đây hãy mở toát hết bốn cửa thành, bỏ đó kéo binh trở lại Mộc Dương, đợi khi chúng nó lầm vào sẽ tấn binh vây phủ. Như thế ắt bắt chụm hết chúa tôi nhà Đường chẳng sót, nhưng chư tướng khá cẩn kín giữ dùm, chớ cho tiết lộ mà hư việc.

Chúng tướng nghe qua đều khen là kế nhiệm mầu, liền nội ngày ấy, thúc quân gom lương thảo chờ về Mộc Dương thành.

Nói qua Tần Thúc Bảo khi kéo quân đến gần Huỳnh Long Lãnh, quân thám mã trở lại báo rằng:

- Chúng tôi xem trên ải Huỳnh Long cờ xí rục rờ, còn cửa thành thì mở toát ra, chẳng hiểu là ý chi nên phải về bẩm lại.

Tần Thúc Bảo nghe qua cười nói:

- Chư tướng chớ có lầm tưởng nó sợ ta mà bỏ đi đâu, đây là kế trá đó. Ta chớ tham vào mà mắc, hãy sai một tướng đi quan sát thử coi.

Trình Giáo Kim nói:

- Xin nguyên soái chớ hồ nghi, rõ ràng nó thấy cháu tôi một mình đoạt luôn bốn ải, nên sợ mà trốn mất đó, chẳng những cháu tôi mà thôi, chúng nó nghe đến danh tiên phuông Trình Giáo Kim cũng đủ kinh hồn rồi nữa!

Tần Thúc Bảo cười rằng:

- Ngươi đặng tài phách dóc, chẳng thấy thảng nổi ai!

Nói rồi truyền kéo quân vào ải.

- Khi vào đến nơi, Tần Thúc Bảo lệnh cha con Uất Trì ruồng khắp thành tìm kiếm coi có phục binh không, mà chẳng thấy. Thái Tôn mới hỏi Uất Trì Bửu Lâm rằng:

- Ở trước đây là ải chi nữa vậy?

Bửu Lâm tâu:

- Trước đây là Mộc Dương thành, kinh đô của Bắc Phiên chứ không còn ải chi nữa hết.

Vua Thái Tôn cười rằng:

- Ta nghe nói tướng Phiên giỏi lắm, nhưng xem lại tầm thường, không bì nổi với các khanh. Nay sắp đến kinh thành rồi, ráng ít ngày nữa thì xong việc.

Chúng tướng đồng thanh tâu rằng:

- Đó là nhờ ơn trời và hồng phước của bệ hạ, chúng tôi nguyện ra sức bắt sống Phiên Vương.

Thái Tôn nghe nói hoan hỷ vô cùng, bèn truyền dọn yến tiệc thiết đãi.

Hồi 6

Thái Tôn bị khỗn Mộc Dương thành.

Xa Luân đại chiến Tần Thúc Bảo.

Nói qua Bắc Phiên, ngày nọ Xích Bích Bửu Khương Vương lâm trào, thừa tướng Đồ Phong, nguyên soái Tô Xa Luân và bá quan hầu hạ hai bên, Bửu Khương Vương mới nói rằng:

Nay bốn ả ngoài đều thất thủ, binh Đường độ rằng gần tới ả Huỳnh Long, tướng mạnh binh đông, trăm e cho công chúa khó lòng mà kiên thủ Huỳnh Long Lãnh cho đặng. Nếu Huỳnh Long Lãnh mất rồi thì Mộc Dương đây cũng chẳng còn. Vậy nguyên soái hãy sớm đem binh ra mà giúp cùng công chúa.

Tô Xa Luân nói:

- Xin bệ hạ chớ lo, hễ tôi cử binh ra thì binh Đường sẽ lui về hết.

Nói dứt lời bỗng thấy quân vào báo rằng;

- Có công chúa đem binh về, còn đứng đầu ngõ.

Bửu Khương Vương nghe qua kinh hãi nói:

- Vì sao mà công chúa về đây?, Thế ả Huỳnh Long lại bị binh Đường đoạt nữa rồi sao chớ?

Đồ Phong bước ra tâu rằng:

- Chẳng biết công chúa về đây do duyên cớ chi, xin cho vào hỏi qua mới tường chân giả.

Bửu Khương Vương y lời, cho triệu công chúa vào. Đồ Lư công chúa vào trước điện bái yết tung hô chúc câu vạn tuế. Bửu Khương Vương mới phán hỏi rằng:

- Nay binh Đường đã đến, con có đánh đuổi nó đặng không mà trở về đây?

Đồ Lư tâu:

- Con chưa có hội chiến cùng Đường tướng.

Bửu Khương Vương ngạc nhiên hỏi;

- Con chưa hội chiến cùng tướng Đường sao lại bỏ về đây, phỏng như quân Đường thừa cơ đoạt phủc Huỳnh Long Lãnh thì kinh đô này phải mất, biết liệu làm sao?

Đồ Lư tâu:

- Bởi phụ vương chưa rõ! Vả binh Đường đã rất đông lại đương cơn thế mạnh, nếu con ở giữ ả thì cũng khó chu toàn, nên con về đây dựng mưu mà bắt chúng nó.

Bửu Khương Vương hỏi:

- Chẳng hay con có diệu kế chi? Bày ra bắt đặng vua Đường chăng?

Đồ Lư tâu:

- Con có một kế không thành, để con giải ra mong nhờ phụ vương quyết đoán. Nguyên cách kinh đô ta đây độ bốn mươi dặm, nơi có hòn núi tên là Hạ Lam, đất ấy chu vi rộng rãi đồn binh rất tiện, xin phụ vương dời hết binh dân ra đó, rồi mới toát hết bốn cửa thành đứng cấm giáo cạm cờ, binh Đường trước vào ả Huỳnh Long đã dạn, sau tới đây chắc ăn quen xâm nhập hết vô, chừng ấy ta đem binh kéo lại phủ vây, hễ lâu ngày tuyệt lương thì phải chết, cần chi đánh đập cho mất công, song chẳng hay ý phụ vương thì liệu thế nào?

Tô Xa Luân nghe qua nói:

- Kế ấy rất hay, nhưng bên Đường thiếu chi kẻ mưu cao, nếu chúng nó biết kế không thành thì như hà thể liệu?

Đồ Lư nói:

- Điều ấy có khó chi, nếu chúng nó không vào thì đóng quân nơi phía Bắc, chừng ấy nguyên soái sẽ làm như vậy... như vậy... thì lo chi chẳng thành công.

Tô Xa Luân khen rằng:

- Hào ki diệu! Công chúa quả là nữ Khổng Minh.

Bửu Khương Vương cũng mừng rỡ phán rằng:

- Kế ấy tuy hay nhưng phải tính gấp thời mới đặng.

Nói xong bèn truyền chỉ dạy quân, dân kíp dời đô ra núi Hạ Lam.

Lúc ấy quân dân khắp thành đặng lệnh chẳng dám trễ nãi, bù nắp bù hở, khuôn sơ đồ té nhuyễn, rồi bỏ nhà cổng con dắt vợ ra đi. Bửu Khương Vương cũng dẫn bá quan đi theo một lượt cùng bá tánh. Còn Tô Xa Luân thì lo sắp đặt mai phục, đợi binh Đường mắc kế sẽ ra tay.

Nói qua khi binh Đường lầy đặng Huỳnh Long Lĩnh rồi, ở đó nghỉ một đêm đoạn kéo tới Mộc Dương thành, đi trọn ba bữa mới gần tới nơi, bỗng thấy quân thám mã chạy về báo rằng:

- Thành Mộc Dương bỏ trống như Huỳnh Long nữa vậy!

Tần Thúc Bảo nghe báo như vậy, bèn hỏi Từ Mậu Công rằng:

- Ba thằng Phiền này nó làm nhiều điều lạ quá, xin quân sư hãy coi thử có kế chi chẳng?

Từ Mậu Công nói:

- Ấy là không thành kế đó, chúng nó muốn gạt ta vào thành, đặng đem binh vây phủ mà tuyệt đường lương hướng của ta.

Trình Giáo Kim cười nói:

- Quân sư khéo nhiều chuyện thì thôi, kể mưu cái nổi gì thứ ba cái thằng Phiền này á. Chẳng qua nó sợ mình mà trốn chui trốn nhủi, bữa hôm ở Huỳnh Long Lĩnh nếu tôi không đốc vô, thì chắc là bữa nay vẫn ở đó giữ hầu cho nó, vậy bây giờ hãy đổi phức hiệu cờ, đặng lo ban sư về cho sớm.

Từ Mậu Công nạt rằng:

- Người chớ nói nhiều lời, ta há đây chẳng biết hay sao? Ta cấm chẳng cho vào thành, hãy đóng trại ở ngoài mà nghỉ.

Tướng lĩnh vâng lệnh hạ trại an dinh, qua tới canh ba xảy thấy quân vào phi báo:

- Phía Nam có hai đạo binh áp đến, dùng tên lửa bắn đốt trại ta.

Thái Tôn nghe báo hoảng kinh, lật đật dắt Từ Mậu Công và chúng tướng ra khỏi dinh xem. Ngó thấy mấy trại đều phát hỏa, binh gia xao xuyến nhón nháo hấn lên. Từ Mậu Công nói:

- Mình mắc kế nó rồi, hãy mau hộ giá tháo ra.

Chúng tướng nghe nói vâng lệnh, kẻ dọn đường người bảo giá nhưng thoát ra chẳng khỏi, bởi ba bề quân Tô La Xuân vây phủ rất dày, đèn đuốt sáng trời, tên bay rợp đất. Đường Thái Tôn thấy thế than dài:

- Quân sư ôi! Biết tính làm sao bây giờ?

Lúc bấy giờ Từ Mậu Công rôi ruột, túng thế phải truyền vào đờ trong thành mà tránh lúc mưa tên gió đạn. Quân sĩ nghe lệnh truyền rùn rùn kéo róc vào, còn chư tướng thì lo bảo giá theo sau. Khi vào thành xong. Từ Mậu Công dạy bé cửa rút điều kiệu lên hết. Đêm ấy trong thành lộn xộn gần sáng mới yên. Thất trận này quân Đường tử thương rất nhiều, kể thôi không xiết.

Còn Tô Xa Luân thấy mình cả thắng, thì cười ngất khen rằng:

- Mưu công chúa rất cao! Nay chúa tôi nhà Đường đã trúng kế, như chim bị nả như cá vào lò, chẳng nay mai gì cũng bị ta bắt hết.

Nói rồi truyền quân vây phủ bốn mặt thành. Rạng ngày Bửu Khương Vương, Đồ Phong và công chúa Đồ Lư dẫn về hai mươi muôn binh vây phủ thôi mịt mù không kể xiết.

Trong Mộc Dương thành sáng hôm vua Thái Tôn ngự ra điện, hai bên bá quan văn võ châu trực, xảy thấy quân sĩ vào báo rằng:

- Quân Phiên kéo đến vây phủ hết thành trì.

Từ Mậu Công than rằng:

- Cũng biết là mưu như vậy, phần vì đêm hôm tăm tối nên túng thế phải vào đờ chón đây, ngờ đâu chúng nó phủ vây tuyệt nẻo vận lương, ắt quân sĩ cả thành phải khốn.

Uất Trì Cung nói:

- Sao quân sư chẳng lên mặt thành mà xem thử thế binh của giặc?

Từ Mậu Công nói:

- Phải! Các tướng hãy theo ta.

Thái Tôn nói:

- Vay trăm cũng nên theo các khanh lên đó, xem thử binh thế của giặc nó thế nào.

Khi chúa tột dắt nhau lên mặt thành, ngó xuống thấy binh Phiên đông nghịt, thì lắc đầu chất lưỡi than rằng:

- Trận này chắc chết!!!

Tần Thúc Bảo nói:

- Chúng ta hãy xem kỹ trùng vây của nó xem sao, sự đông đảo chẳng nói làm chi, chi sợ cách lớp lang sắp đặt của nó, chắc phá ra không khỏi, còn ngồi trong thành thì e nổi tuyệt lương.

Đường Thái Tôn nghe nói sự mặt âu sầu. Các tướng cũng vô phương. Đứng nhìn xem qua lại một hồi, rồi kéo nhau trở xuống lầu, ngồi nhìn nhau rầu rĩ.

Cách ba ngày sau, lúc chừa tột đang cùng nhau luận kế, bỗng thấy quân sĩ vào báo nói có tướng Phiên khiêu chiến. Vua Thái Tôn nghe qua biến sắc than rằng:

- Tần vương huynh a! Nay Phiên tướng phá thành, biết tính làm sao cho dặng?

Tần Thúc Bảo kiếm lời khuyên giải cho vua an lòng, rồi qua phía tây lên mặt thành xem, thấy tướng Phiên hình thù quái dị, mặt đen láng như sơn, cặp mắt tròn như lục lạc, đôi lông mày như chôi, hàm râu cọp xà nù, mặt bào đỏ nịt giáp vàng, cỡi ngựa ô cầm búa lớn, sau lưng dắt bốn cây cờ nhỏ, đề to mấy chữ: “*Hồng Bào Đại Lực Sĩ Nguyên Soái Tô*”. Đây là Tô Xa Luân. Tô Xa Luân ở dưới lấy roi chỉ lên thành kêu lớn rằng:

- Bớ lũ trên thành, hãy nghe cho rõ, bởi nhà Đường ý mạnh cậy thế hiếp lân bang, ta chẳng đến Trung Nguyên bợn mi lại qua đây sanh sự. Nay ta đã lừa chúa tột nhà mi vào chung một lưới, vậy chớ có trông thoát khỏi. Nếu muốn toàn sanh hãy mau đem Lý Thế Dân dâng nạp quy hàng, bằng không ta sẽ phá thành lập tức.

Tần Thúc Bảo nhìn kỹ Tô Xa Luân, rồi dạy qua nói với chư tướng rằng:

- Các ông hãy xem tướng đó, thiệt hình dung quá quý sử, thiên lôi.

Trình Giáo Kim nói:

- Nó là đệ tử của tột đó, cho nên tay cũng xách búa đồng.

Chư tướng nghe qua cười rằng:

- Cái búa nó lớn bằng hai cái búa của ông, gả này thật quả tướng hùng, chớ có khinh khi mà mắc.

Tần Thúc Bảo nói:

- Nay nó khiêu chiến, vậy để tột ra binh. Vì hôm xuất sư đến nay tột chưa đánh trận nào, bây giờ quyết đua tài cho rõ cao thấp.

Các tướng nói:

- Nay nguyên soái ra quân, xin cho anh em chúng tôi theo giúp sức.

Tần Thúc Bảo nói:

- Theo làm chi cho bận bịu e khó nổi xông pha, như các tướng có lòng thì hãy ở nơi cửa thành là lược trận.

Tần Thúc Bảo nói xong liền nạt lên yên, truyền quân nổ súng hạ điều kiều, giục ngựa hươi thương ra trận.

Bên kia Tô Xa Luân trông thấy, bèn nghênh búa hỏi rằng:

- Ngươi tên họ là chi? Hãy mau xưng ra mà chịu chết.

Tần Thúc Bảo nói:

- Ta là Tào Bắc Đại Nguyên Soái Tần Thúc Bảo đây.

Tô Xa Luân nghe qua cười ngất nói:

- Nói vậy ngươi là Tần Thúc Bảo đó sao? Bấy lâu ta cứ ngỡ danh tướng của Đại Đường là mặt thần mình cộp chi, chớ như vậy cũng tầm thường, thôi để ta thưởng cho một bữa.

Nói rồi chém tới, Tần Thúc Bảo cử giáo đỡ ra rồi nạt lại rằng:

- Khoan đã, cây giáo của bốn soái đây nó không hề giết tướng vô danh, ngươi hãy thông tên họ rồi mới đánh.

Tô Xa Luân nói:

- Ta là đại nguyên soái Tô Xa Luân đây.

Tần Thúc Bảo nghe rồi hươi thương đâm nhâu. Tô Xa Luân cử búa đỡ ra, rồi đó hai ngựa giao kẻ đánh vùi rất dữ, thương đâm búa đỡ, búa đánh thương đùa, một đảng là nguyên soái Đại Đường, một đảng là nguyên soái Bắc Phiên, đều trở tài lấy tiếng.

Tần Thúc Bảo tuy là hổ tướng của Đường trào, nhưng vì sức già, rắng đánh đến bốn chục hiệp thì ngăn đỡ cây búa của Tô Xa Luân không nổi, bèn quay ngựa chạy tuốt vào thành. Tô Xa Luân cười ngất nói:

- Tài lực như vậy cũng xưng là danh tướng soái gia!

Nói rồi giục ngựa chạy đến bên thành khiêu chiến nữa, quân Đường mở cửa rước nguyên soái vào thành rồi liền bế quan kiên thủ chẳng dám lộ mặt ra hó hé. Còn Tần Thúc Bảo vào thành ngồi buồn bực làm thinh. Chư tướng bàn luận với nhau rằng:

- Tô Xa Luân mười phần mạnh mẽ, nguyên soái trị nó không nổi biết tính làm sao bây giờ?

Uất Trì Bửu Lâm nói:

- Để tôi ra đánh liều với nó một phen, họa may có thắng đặng chăng?

Uất Trì Cung trợn mắt nạt rằng:

- Rất đời là nguyên soái còn thắng nó không nổi thay, mi tài cán gì mà muốn ra nạp mạng.

Các tướng nói:

- Nó cứ khiêu chiến hoài, không lẽ chúng ta làm thinh mãi sao?

Tần Thúc Bảo nói:

- Thế yếu thì phải nhịn, nếu gan e thất thủ.

Nói rồi truyền quân treo miễn chiến bài, Tô Xa Luân thấy treo miễn chiến bài, thì hạ nhục một hồi, rồi thu binh về trại.

Hồi 7

Trình Giáo Kim về Trường An cứu viện.

Tiêu anh hùng tranh ân oán cầm binh.

Vua Thái Tôn lúc bấy giờ mười phần buồn bực, Từ quân sư hết kế, chur tướng cũng cùng phương, cứ mỗi ngày ăn no rồi khoanh tay mà chịu, luôn luôn như vậy suốt ba tháng trường. Ngày kia vua Thái Tôn đang ngự bàn luận cùng chúng tướng, bỗng thấy quan giữ kho vào tâu rằng:

- Lương thực đã tận mòn, còn chùng tám chín ngày thì hết.

Vua Thái Tôn nghe qua mới than với Từ Mậu Công rằng:

- Nay lương thực gần hết rồi, quân sư tính mưu chi mà cứu lấy quân sĩ.

Từ Mậu Công lắc đầu nói:

- Tôi đã hết kế cùng phương, bây giờ không còn lo kế chi đặng nữa. Chỉ còn có đợi thời đến đâu hay đó mà thôi.

Trình Giáo Kim nói:

- Nếu vậy còn tám chín ngày nữa đây sẽ chết đói cả thành sao?

Thái Tôn cúi đầu âu sầu rầu rĩ.

Lại hội ít ngày sau, binh hết lương, ngựa hết cỏ, than van rên siết vang thành, Trình Giáo Kim nói với Từ Mậu Công rằng:

- Nay nước đã tới trôn rồi, quân sư luyện thuốc chống đói thì khỏi sợ điều chi, chớ tôi đây chắc là chết sớm.

Từ Mậu Công đang lúc rôi ruột, nghe Giáo Kim nói cợt mình thì giận mà rằng:

- Cơ tuyệt diệt đến bên thành mà không lo, lại còn kiếm điều nói nhảm.

Giáo Kim xụ mặt làm thinh. Lúc bấy giờ cha con Uất Trì Cung muốn xuất binh mã mà vì đánh chẳng lại, phần quân sĩ rùn chí ngã lòng nên không dám. Còn Từ quân sư hết kế, chur tướng vô mưu, ngồi xúm chòm nhìn nhau mà chịu.

Lúc chúa tòi đang than thở, bỗng nghe một tiếng sấm nổ vang dường như lở núi sụp non, rung động cả thành trì, ai nấy đều kinh hồn mất vía.

Kế thấy trên trời khói đen phủ xuống, phút chốc gió dậy ào ào, hóa ra một bầy phi thử (con dơi) bay bỗng lên không. Thái Tôn lấy làm lạ mới hỏi Từ Mậu Công rằng:

- Diêm chi vậy? Lành hay dữ đó?

Từ Mậu Công đánh tay coi rồi tâu rằng:

- Phước bệ hạ còn lớn lắm! Bởi vì là chánh vị đế vương, nên trời sai phi thử đem lương đến giúp đó.

Chur tướng nghe nói không tin hỏi:

- Lương ở đâu chẳng thấy mà quân sư nói là cho lương?

Từ Mậu Công cười rằng:

- Vì năm trước Tây Ngụy Vương là Lý Mật ở chẳng phân minh, mê nàng Tiêu phi làm điều vô đạo, nên trời sai phi thử tha hết ba mươi muôn học lúa, đến ngày nay mà đem giúp cho bệ hạ đây.

Thái Tôn bèn hỏi:

- Lúa ấy bây giờ ở đâu?

Từ Mậu Công nói:

- Đào dưới thềm xuống ba thước đất, thì có lúa lương tại đó.

Vua Thái Tôn y lời, truyền quân đem cuốc xuống ra đào; đào xuống ba thước đất quả thấy lúa lương vô số. Trình Giáo Kim chạy hốt lên coi, rồi nói:

- Rõ ràng lúa này đã lâu năm, thật phải của Lý Mật.

Từ Mậu Công truyền quân xúc lên hết gánh chứa vào kho, rồi nói:

- Bao nhiêu lương này bắt quá đùng đờ trong một tháng mà thôi, nếu không sớm tính kế giải vây, đôi khi ăn hết rồi ắt phải nguy khốn nữa.

Thái Tôn bèn hỏi:

- Vậy quân sư có kế chi chưa?

Từ Mậu Công nói:

- Xin bệ hạ viết chiếu sai người về nước viện binh thì xong.

Thái Tôn nói:

- Quân sư khéo giả bộ thì thôi! Rất đổi cả thành hiệp nhau mà còn phá vây không nổi thay, huống hồ một người tài chi về Trường An cho đặng?

Từ Mậu Công nói:

- Nội đây chỉ có một người về xin binh cứu viện đặng!

Thái Tôn nghe qua mừng lắm, lật đặt hỏi:

- Người đó là ai vậy?

Từ Mậu Công chỉ Giáo Kim mà nói rằng:

- Có một mình Lỗ quốc công Trình thiên tuế này đi đặng mà thôi.

Thái Tôn nghe qua thất kinh nói:

- Không đặng đâu! Nếu sai Trình vương huynh ra đó, thì chắc bị Tô Xa Luân nó nhai xương đa! Xin quân sư hãy sai tướng khác.

Từ Mậu Công tâu rằng:

- Tôi có đoán quẻ, khắc biết nội đây chỉ có mình Trình thiên tuế đi ắt xong mà thôi, chớ sai tướng nào khác cũng chẳng được hết.

Thái Tôn bèn dạy qua nói với Giáo Kim rằng:

- Từ quân sư đã tính như vậy, nhưng chẳng biết Trình vương huynh có vì trẫm mà ra sức chẳng?

Trình Giáo Kim nghe hỏi mồ hôi nhỏ giọt, tái ngắt mặt mày, tay chân run lẩy bẩy, khúm núm bước ra quỳ xuống tâu rằng:

- Muôn tâu bệ hạ! Quân sư muốn hại tôi, nên mới kêu tướng vô danh ra kê đầu cho Tô Xa Luân nó giết, xin bệ hạ xa tội, thật tôi chẳng dám đi.

Vua Thái tôn bèn dạy qua nói với Từ Mậu Công rằng:

- Trẫm nhắm sức Trình Giáo Kim phá chẳng nổi trùng vây đâu, quân sư hãy tính lại coi, có khi lạc quả chẳng?

Từ Mậu Công nói:

- Muôn tâu bệ hạ! Thiệt quẻ tôi coi chắc lắm, số mạng Trình thiên tuế còn trường thọ rất dài. Hôm nay ra đi dầu gặp bao nhiêu sự hung hãn cũng đều hóa lành hết. Và cách đây ba năm về trước, khi chia binh ba đạo đánh ba nẻo, Trình thiên tuế một mình mà lấy đặng Sơn Đông, lại đem binh qua Triết Giang mà giúp chúng tôi nữa. Cứ theo chuyện đó thì Trình thiên tuế có dở chi đâu, xá gì một lũ Bắc Phiến mà phá ra không đặng.

Từ Mậu Công nói dứt lời, liếc mắt nháy Uất Trì Cung một cái, Uất Trì Cung hiểu ý bèn bước lại vỗ vai Giáo Kim mà nói rằng:

- Trình thiên tuế xưa nay cũng là một người anh hùng vang danh khắp xứ, lẽ nào đi sợ cái lũ Bắc Phiến này sao? Hễ là đấng anh hùng thì phải trung quân ái quốc, thị tử như quy, phải như quân sư sai tôi thì tôi vỗ ngực chịu đi liền, không hề thốt nửa lời phiến muộn!

Tân Thúc Bảo cũng đọc vô rắng:

- Quân sư thườ nay đoán quẻ thiệt tinh lảm, lẽ nào ngày nay lại nỡ đi hại anh em lẫn nhau sao? Vậy Trình thiên tuế hãy rắng sức một phen, kéo người ta chề là hổ đầu xà vĩ đả!

Trình Giáo Kim lắc đầu, day lại nói với Từ Mậu Công rắng:

- Nay ông quân sư! Từ khi tôi kết nghĩa kim bằng cùng ông đến bây giờ, nào có làm điều chi xích mích với ông đâu mà ông lại nỡ hại tôi, một hai ép uống tôi nạp mình vào hang cọp. Còn chú lọ nôi chú đánh phách đó, sao quân sư không giỏi mà sai đi?

Từ Mậu Công nói:

- Vì Trình thiên tuế chưa rõ, nên mới phân bì như vậy, bởi Uất Trì tướng quân mà đi thì mùi phần chất chết, bao giờ tôi dám sai. Đi mấy cuộc hiểm nguy thì cần phải chọn người phước tướng, nếu thiên tuế viện đặng binh đến cứu, tôi sẽ tâu xin phong cho chức Tịnh Kiên.

Trình Giáo Kim hỏi:

- Cái chức Tịnh Kiên là chức gì đó vậy?

Từ Mậu Công nói:

- Chức ấy lớn ngang với vua, được phép ngồi chung, vào triều khôi lạy, muốn chém ai thì chém, muốn làm điều chi thì làm, trên vua dưới mình hơn hết thầy bá quan.

Trình Giáo Kim nói:

- Chức ấy nhắm thế khó hưởng lảm! Như tôi sống chẳng nói chi, còn như nếu bị quân Phiến nó thình rồi, thì quân sư có tâu phong cho cái chức chi chi đó, tôi cũng đâu có hưởng được đâu!

Từ Mậu Công nói:

- Nếu thiên tuế chịu đi, thì đối với triều đình có công rất lớn, sống sẽ làm Tịnh Kiên vương, còn chết thì phong làm Thổ Địa.

Trình Giáo Kim nghĩ thầm rắng:

- Thiệt mình kết nghĩa anh em cùng lão thầy sãi mũi trâu này rất ư là vô ích. Khi bình thường chẳng nói chi, hễ có hoạn nạn là nó ép mình làm đao làm thớt. Ôi! Mà dầu không đi, ở đây rắng ít ngày cũng chết khô, làm ma đói ma thương, chi bằng liều mình ra đó, rùi có chết lại được phong thần làm Thổ Địa hưởng chề xôi no bụng.

Trình Giáo Kim nghĩ như vậy nên vuốt râu nói rắng:

- Thôi! Tôi thấy ông quân sư ông ép lảm, vậy cũng rắng làm gan mà xông lướn một phen.

Thái Tôn mừng nói:

- Nếu Trình vương huynh ra sức trận này, trăm thật đội ơn nghìn thuở.

Trình Giáo Kim nói:

- Tôi nghĩ lại tôi buồn cho cái số phận của tôi lảm! Từ khi mới kéo binh đi tào Bắc, nguyên soái phong cho chức tiên phuông, lo đốn củi dọn trường, bắt cầu cực khổ, xin ra đánh trận thứ nhất nguyên soái khi dờ để cho lão Uất Trì, qua đến trận thứ nhì, thứ ba, thứ tư cũng về tuốt noi tay cha con Kính Đức, té ra tôi cực mà chẳng lập đặng công chi. Nay tới ông nguyên soái bại suy, quân sư lại ép tôi đi cho chúng giết. Nhưng tôi nào dó tiếc phần số tướng bắt tài, song xin bệ hạ khi về đặng tới trào mà tôi chết rồi, thì chớ quên lời hứa.

Vua Thái Tôn nghe nói dứt lời, bèn viết chiếu và giao ấn nguyên nhung cho Giáo Kim.

Trình Giáo Kim nai nịt hần hỏi, lãnh ấn và chiếu cột vào lưng với một gói cơm khô, rồi bước tới lạy vua, đoạn nói cùng Từ Mậu Công rắng:

- Quân sư hãy lên lầu xem coi, hễ thấy quân Bắc Phiến ngã ngang ngã dọc, ấy là nó bị đốn ngã bởi ngọn búa của tôi, còn như ngó thấy im lìm

là tôi đã thất cơ, hãy mau phong Thổ Địa, kéo oan tánh mạng của tôi nghe!

Từ Mậu Công nói:

- Tôi biết Lỗ Quốc Công là phước tướng, không hề chi đâu, hãy ráng sức một phen tôi quyết chẳng quên lời ước.

Trình Giáo Kim bèn day qua nói với chư tướng rằng:

- Thôi các ông ở lại mạnh giỏi mà phó tá bệ hạ, chớ tôi đi phen này chắc không trông gặp mặt nhau nữa rồi!

Chư tướng nghe Giáo Kim nói quá thương, đồng theo vỗ về kiếm lời an ủi. Rồi đó Trình Giáo Kim xách búa lên ngựa ra cửa Nam, Thái Tôn dắt chư tướng theo đưa, Từ Mậu Công dạy quân thông điều khiếu cho giáo Kim ra, rồi truyền kéo lên đóng chặt lại.

Còn Giáo Kim khi vừa ra khỏi, xem thấy binh Phiên đông đúc, lòng đã thất kinh, ngó lại thấy bệ cửa thành, càng thêm hoảng hốt. Rùn mình khiếp sợ chẳng dám bước đi, nhớ tới Mậu Công, thì giận mắng lia mắng lịa. Bên kia tiểu Phiên đang canh, bỗng thấy một tướng đứng dưới thành mặt mày hờ hải, nói lách cách om sòm. Bèn bàn tính với nhau rằng:

- Chắc thẳng đó nó đi viện binh, vậy đừng để cho nó sảy qua mà có tội.

Nói rồi hè nhau rút tên bắn vãi như mưa. Trình Giáo Kim hoảng hồn, chẳng biết tìm ngõ nào mà trốn tránh, túng thế phải hươi búa nạt lớn lên rằng:

- Đùng bắn nữa! Bộ tội bây chưa biết cái búa của lão Trình sao? Ta đây quyết phá trùng vây đặng về trào cứu viện, nhượng đường cho qua thì sống, bằng ngăn đón ta bừa nát đầu.

Giáo Kim nói rồi hươi búa xông lên chém nhau, chẳng kể đông tây, không phân nam bắc, quân Phiên chống cự không nổi té ngựa té nghiêng, bễ óc đập đầu kéo nhau bỏ chạy, Giáo Kim thừa thế đánh riết khỏi vòng binh thứ nhất, qua đến vòng thứ nhì kẻ gặp tướng Phiên, đánh Giáo Kim một thời thờ dốc.

Lúc ấy quân Phiên đi báo với Tô Xa Luân, Tô Xa Luân nghe báo hét vang, xách búa khai sơn đón Giáo Kim mà đánh. Trình Giáo Kim đang bị tướng Phiên đánh một thời khò khè, kẻ thấy Tô Xa Luân hươi búa đồng chém tới, Trình Giáo Kim hoảng hồn mất vía, trật yên quăng búa té nhào. Xảy đâu gió dậy ùng ùng thổi Giáo Kim bay mất. Tô Xa Luân ngạc nhiên hỏi các tướng rằng:

- Có ai bắt đặng nó chẳng?

Các tướng đáp:

- Chúng tôi vừa thấy nó nhào xuống đó thì áp lại liền, nhưng không biết vì cơ nào mà người ngựa đều bay đầu mất hết.

Tô Xa Luân nói:

- Thôi thôi! Ta biết rồi! Nó có phép địa hành, nên độn thổ trốn đi. Nhưng nó đi đây chắc ra ải Bạch Lang, vậy Thiết Bối ra đó mà đón, đừng cho nó về nước cứu viện binh qua.

Thiết Bối vâng lệnh kéo quân đi liền.

Nói qua Giáo Kim té nhào xuống ngựa, thì có một vị đạo nhân hóa phép cứu ra khỏi vòng binh, đem thẳng tuốt về ải Nhạn Môn. Lúc ấy Trình Giáo Kim còn tinh thần mê mẫn, tai nghe văng vẳng có tiếng gọi rằng:

- Lỗ quốc công! Hãy tỉnh dậy tỉnh dậy!

Trình Giáo Kim mở mắt ra chẳng thấy dinh Phiên, coi lại là chốn đồng không trống trải, còn mình thì nằm dưới cội cây, phía sau có một vị đạo nhân đứng mỉm cười tay cầm phát chú. Giáo Kim ngẫm nghĩ thất kinh, lồm cồm ngồi dậy hỏi:

- Diêm Vương sai ông đến bắt hồn tôi hay dắt đi làm Thổ Địa đây?

Đạo nhân thấy hỏi cười rằng:

- Không phải Diêm Vương nào đâu! Ta là người cứu thiên tuế ra khỏi vòng binh Phiên đây.

Giáo Kim hỏi:

- Ông dùng phép chi mà cứu tôi vậy? Và còn thành kia là thành nào đó?

Đạo nhân cười nói:

- Phép chi cứuặng thì thôi, hãy mau về Trường An chọn người cứu giá, thành trì đó là ai Nhạn Môn.

Giáo Kim nghe nói mừng quá, đứng dậy ngó mông mình một hồi rồi nói:

- Quá phải! Quá phải! Rõ ràng đất của nhà Đường đây! Còn tiên ông tên chi, ở núi nào, xin cho tôi biết với, hòng có nhớ mà cảm ơn.

Đạo nhân nói:

- Tôi là Tạ Ánh Đăng đây!

Trình Giáo Kim mừng quýnh nói:

- Cơ khổ! Vậy mà tôi quên lừng chớ! Năm trước khi không làm gì mà sao chú trốn mất, làm cho tôi kiếm tìm hết sức chẳng ra, nhớ nhau đôi lụy nhô sa, tràn đượm đầy đà quá suối, nào ngờ nay đây gặp gỡ. Ủa bấy lâu chú ở nơi nào, sao chẳng về hưởng chung phú quý vinh hoa? Lạ này! Hàm râu không bạc, da mặt không nhăn, còn xuân mơn mớn nữa chứ! Ở ở! Còn khi lúc này tôi nhào xuống ngựa, chú làm cách nào mà cứu ra khỏi đây? Xin phân giải đầu đuôi cho biết!

Tạ Ánh Đăng nói:

- Lúc trước khi đến Giang Đô, đi nửa đường gặp chú tôi, người đem về núi độ tu tiên, nay đã thành chánh quả. Hôm nay thấy anh bị nạn, nên vâng lời thầy đến cứu ra đây.

Trình Giáo Kim nói:

- Chú nay đã thành tiên hèn chi coi phong lưu quá, xin cho tôi đi theo tu với!

Tạ Ánh Đăng nói:

- Khôngặng đâu! Tôi không phần phú quý, nên theo tiên mà lánh trần, còn anh số vinh hoa, vậy nên phải ráng trung cang mà giúp nước, và nay Đường chúa thọ khôn nguy nan, sai anh về viện binh, nếu anh bỏ đi tu thì lấy ai bảo giá?

Trình Giáo Kim nói:

- Việc ấy không hề chi đâu! Vì khi tôi đi Từ quân sư có nói, hễ sống thì phong làm chức Tịnh Kiên Vương, còn chết thìặng làm ông Thổ Địa. Nếu nay tôi trốn biệt, thì ắt họ tưởng chết, Đã không thềm bắt tội, mà lại phong cho là Thổ Địa nữa có sao.

Tạ Ánh Đăng nói:

- Anh muốn đi tu tiên thì phải ăn chay trường ba năm, tôi thành mớiặng đặng.

Trình Giáo Kim nghe qua lắc đầu le lưỡi nói:

- Ăn gì quá lẽ, chịu nhịn khát sao xong, vậy còn giảm độ sáu tháng đặng không, xin nói qua cho biết?

Tạ Ánh Đăng nói:

- Giặc Phiên đuổi tới kia kìa, hãy lo đánh rồi sẽ tính.

Giáo Kim nghe nói lật đật ngó lại phía sau, đằng này Tạ Ánh Đăng hóa giông bay mất. Trình Giáo Kim xem chẳng thấy binh Phiên, ngoáy đầu lại Tạ Ánh Đăng đâu mất. Bèn nói:

- Lạ đời! Không dè tiên mà cũng nói láo quá tay.

Nói rồi đứng suy nghĩ khoái chí bật cười khan:

- Thời! Ta đồ cái chức Tịnh Kiên Vương chạy đầu cho khỏi.

Dứt lời, cỡi giáp, mặc áo rộng từ tế vào, cật chiếu chỉ và ấn soái trong ống tay, thót lên ngựa xông thẳng vào ải.

Nói qua khi chúa tòi nhà Đường đứng trên Mộc Dương thành, thấy Giáo Kim xông vào bình Phiên mà vòng binh không động đậy, thì chắc lưỡi than rằng:

- Quân sư ôi! Trình Giáo Kim đã già lại dờ, mà chúng ta cố ép sai đi, nay dinh Phiên im lặng như vậy, thì chắc tính mạng của người hung đa kết thiếu.

Từ Mậu Công nói:

- Chư tướng chớ lo sầu, không hề chi đâu. Trình tướng quân đã được thần tiên cứu khỏi, hiện thời đi tới ải Nhạn Môn rồi.

Vua Thái Tôn nói:

- Từ đây ra đó suốt năm ải có dư, làm sao mà đi mau quá vậy?

Từ Mậu Công nói:

- Phép thần tiên kì diệu lắm, chờ Trình tướng quân đi theo gió theo mây, bây giờ lại qua khỏi Nhạn Môn quan rồi, chừng trên mười ngày đây thành Trường An sẽ đến.

Thái Tôn mừng lắm nói:

- Nếu Trình vương huynh thông dong về nước, chắc không bao lâu sẽ có cứu binh.

Rồi đó chúa tòi dắt nhau xuống thành, ngày đêm lo kiên thủ an lòng chờ đợi.

Đây nói khi Trình Giáo Kim đi qua khỏi Nhạn Môn quan, giục ngựa đi suốt ngày suốt đêm, gặp cảnh đẹp không xem, thấy chuyện vui không ngó, cứ dầm sương dãi nắng, lội suối qua đèo, sáng tối chuyền nhau cả mười ngày thì thành Trường An đã tới. Khi đến chợ Trường An, Giáo Kim xem thấy trước mặt có một người, đầu đội bao đánh xanh, mình mặc áo đỏ, chân mày rô, cặp mắt lớn, nước da ngăm ngăm, răng hô vóc cộp, tuổi chừng mười tám mười bảy. Bộ đi ngả tới ngả lui, giày lát vấp chân té nhào, rồi lồm cồm trở dậy ngó quanh quất mắng rằng:

- Giống gì đón đường ta, té một cái đầu quá!

Nói rồi nhìn sang bên đường, thấy có hòn đá lớn chừng sáu thước bề dài, hai thước bề ngang, ba thước bề cao, bèn nói rằng:

- Tại mây đón đường ta, vậy để ta vác mây về lót đường đi cho biết sức.

Giáo Kim nghe nói nghĩ thầm rằng:

- Thăng nào nói phách quá, cục đá nặng ước ngàn cân, dẫu mình đây cũng xê không nổi, bộ nó diên hay sao mà tính lếu như vậy kia!

Trình Giáo Kim nghĩ rồi dừng ngựa đứng xem. Xảy thấy người ấy xắn áo, bước lại dựng hòn đá dậy đi coi bộ không mệt chút nào. Khi người ấy đi tới, thấy Giáo Kim ngồi trên ngựa ngó mình vùng hét lên rằng:

- Lão già nào dám cả gan vậy? Sao thấy công tử mà không xuống làm lễ hử?

Trình Giáo Kim nghe nói nghĩ tức cười:

- Không biết thằng này con nhà ai mà du côn quá, nhè Lỗ quốc công mà nạt nộ xưng hô.

Nghĩ xong bèn hỏi:

- Mi là con cái nhà ai mà xấc xược quá vậy? Thấy quan lớn đã không chào hỏi, lại buông lời vô phép hỗn hào, ta nói cho mà biết, láng chàng ở đây ta cầm tù hết cả lũ.

Người ấy nghe qua giận nói:

- Mi là đồ ăn cướp ở đâu mà dám đối xưng là quan lớn, cha ta đang làm quan theo phò vua đẹp Bắc, lẽ nào mi lại chẳng biết sao? Thôi để

ta liệng hòn đá này, nếu mi có tài thì bắt, còn đỡ mượn tiếng chết cho rồi đời.

Người đó nói dứt lời, liền nâng hòn đá lên nhắm Giáo Kim liệng nhàu. Con ngựa Giáo Kim nhảy trở lên, làm Giáo Kim ngã té lăn cù. Giáo Kim lồm cồm trở dậy nạt rằng:

- Mày xưng là con quan sao gặp Lỗ quốc công mà không biết hử?

Người ấy dụi con mắt nhìn lại, thấy quả Giáo Kim, bèn lật đật quỳ xuống thưa rằng:

- Cháu lỡ làm lỗi một phen, xin bá phụ rộng lòng thứ tội.

Trình Giáo Kim hỏi:

- Cha cháu là ai? Hiện đang làm chức chi đó?

Người ấy nói:

- Thân phụ cháu là Đoàn Chí Viễn, làm chức Định quốc công, đang theo phò vua dẹp Bắc, còn cháu đây là Đoàn Lâm.

Trình Giáo Kim nói:

- Nói vậy cháu là con trai của Định quốc công sao? Thôi, cháu còn thơ ngây bác không chấp nhất, hãy mau trở dậy cho bác biểu nào, cháu đi uống rượu ở đâu mà say sưa quá đỗi vậy? Từ rày về sau chớ có nhậu nhẹt sa đê như thế nữa, mà làm mất thể diện nhà quan hết.

Đoàn Lâm nói:

- Thưa! Bữa nay cháu uống rượu tại dinh bác, vì tình anh em nên quá chén lỡ say. Còn bác cũng đi cùng cha cháu dẹp Bắc, bộ đã ban sư sao bác về đây?

Trình Giáo Kim nói:

- Ói thôi! Cháu hỏi đến việc đó làm chi, phải được ban sư thì phước lắm!

Đoàn Lâm hỏi:

- Vậy chức công việc thế sao đó bác?

Trình Giáo Kim nói:

- Công việc đang cơn bối rối, chúa tôi cùng nhập Mộc Dương thành bị chúng vây, nên phải về đây viện tướng. Vậy cháu hãy mau về sửa soạn thương giáp, dựng sáng ngày có hội tì võ nơi giáo trường, mà lãnh ấn soái đem binh cứu giá.

Đoàn Lâm hỏi:

- Thánh thượng và các vị bá phụ khác bị vây, còn cha cháu thế nào hả bác?

Trình Giáo Kim nói:

- Ông già cháu cũng bị chúng lừa vào rọ, nhưng may mạnh giỏi bình yên.

Đoàn Lâm nghe qua cả mừng, liền từ tạ Giáo Kim lật đật tuốt về dựng báo tin cho anh em biết.

Đoàn Lâm từ già đi rồi, Trình Giáo Kim bèn lên ngựa thẳng tới đền vua, quan huỳnh môn lật đật nghênh tiếp, hỏi:

- Có khi Thánh thượng đã ban sư, nên thiên tuế mới về có phải?

Trình Giáo Kim trả lời:

- Thôi thôi đừng hỏi, công việc như lửa cháy mày, hãy mau kích cổ dăng vãn, dựng thỉnh Điện hạ ra đây xem chiếu chỉ.

Quan huỳnh môn nghe nói có chiếu chỉ, liền dang tay nổi trống gióng chuông, giầy lát bá quan tề tựu đông đúc.

Nói qua lúc ấy Điện hạ Lý trị đang ở trong cung, bỗng nghe tiếng chuông trống đánh vang, liền sừ sang ra ngự điện, đoạn cho mời Lỗ quốc công vào. Trình Giáo Kim vào điện quỳ lại tâu rằng:

- Tôi là Trình Giáo Kim, chúc cho Điện hạ sống lâu muôn tuổi.

Lý Trị nói:

- Xin lão vương bá đứng dậy, chẳng hay phụ vương tôi đẹp Bắc thế nào? Mà nay vương bá về đây, lại còn thêm chiếu chỉ dạy việc chi nữa đó?

Trình Giáo Kim tâu rằng:

- Khi Thánh thượng ra binh, thân một hơn liền hơn năm ải, sau đến kinh đô Phiên quốc, mắc kế không thành bị vây hãm tại Mộc Dương, nguyên soái xuất trận mấy lần đại bại, hiện giờ lương thực đã mòn, nên một mình tôi giải phá trùng vây về chọn tướng tài cứu viện. Xin Điện hạ hãy xem tường chiếu chỉ thì rõ trước sau.

Lý Trị quỳ xuống lĩnh chỉ, xem xong nói rằng:

- Nay phụ vương sai vương bá về chọn tướng anh hùng, lãnh ấn nhị lộ nguyên nhung đem binh cứu viện, và chuyện này gấp lắm, vậy chúng ta ngày mai hãy đến giáo trường, hội anh tài tuyển lựa.

Bá quan và Giáo Kim đồng vâng lệnh, rồi đó Điện hạ bái triều di giá vào cung.

Trình Giáo Kim ra khỏi triều, bèn thẳng đến thăm cùng các phủ, tới đâu cũng thuật rõ việc chúa tôi bị vây, và bảo chúng tiểu anh hùng sáng ngày tựu lại giáo trường tranh ấn soái.

Lúc Trình Giáo Kim đến La phủ, thì có La An, La Phi, La Đức, La Xuân ra nghinh tiếp, quỳ lạy thưa rằng:

- Chẳng hay thiên tuế đi tảo Bắc xong rồi sao, mà đặng ban sư hồi triều?

Trình Giáo Kim nói:

- Ồ, ta mới về đây! Vậy chớ Đậu phu nhân có nhà không? Thôi các người hãy mau vào bắm lại, nói ta xin ra mắt nhé!

La An vâng lệnh, trở dậy tuốt vô nhà trong, Đậu phu nhân đang rồi trong dinh, xảy thấy La An bước vào, quỳ xuống thưa rằng:

- Nay có Trình lão thiên tuế đi tảo Bắc mới về, nên phải vào bắm lại bà hay.

Đậu phu nhân dạy La An mời vào, La An vâng lệnh, trở ra thưa rằng:

Bà tôi cho mời thiên tuế vào.

Giáo Kim theo La An vào ra mắt Đậu phu nhân. Đậu phu nhân nói:

- Xin mời anh ngồi.

Giáo Kim hỏi:

- Thím nó ở nhà mạnh giỏi?

Đậu phu nhân nói:

- Nhờ ơn trời, nên tôi cũng đặng sức khỏe, chẳng hay anh đi tảo Bắc thăm phụ thế nào?

Giáo Kim nói:

- Nhờ ơn đức của Thánh thượng, nên phá mấy ải đầu dễ như chẻ tre.

Đậu phu nhân hỏi:

- Anh về trước có dạy chuyện chi chẳng?

Giáo Kim nói:

- Cũng có chuyện nên tôi mới về đây, vì hôm nay bệ hạ bị vây khốn tại Mộc Dương thành, còn chur tướng kẻ thì lưng mỗi gồi chùn, người thì tuổi cao đầu bạc, không có ai mà dám giải vây hết thầy. Túng thế quá, tôi phải bạo gan, ráng sức phá trùng vây về đây, đặng chọn chúng tiểu

anh hùng, ban ân nhĩ lộ nguyên nhung, đem binh đến đó giải vây cho bệ hạ mà hưởng lộc trào đình.

Đậu phu nhân nghe nói thất kinh hỏi:

- Vậy các con nhà vương tướng đầu đi cứu giá hết hay sao?

Trình Giảo Kim nói:

- Phải!

Đậu phu nhân nghe qua, khóc lóc với Trình Giảo Kim rằng:

- Hễ con dòng cháu giống, ấy là rường cột nước nhà, phải lo phò vua dựng nước, trước đền ơn ngọn rau tác tất, sau nữa dâng mào vàng đai ngọc cho vinh danh tổ phụ. Nhưng tôi nghĩ lại, chồng tôi lúc trước cũng tận trung báo quốc, dẹp giặc phá thành, gan sắt chẳng mòn, lòng son không lợt. Song bởi làm mưu Tô tặc, nên mới bỏ mạng chôn sa tràng. Việc ấy dầu tôi khờnh nhắc đến cũng biết dư, thiệt oan nọ bất minh, thù kia chưa trả, mà cứu trưng không xét, lại phong cừu nhân đến bậc quốc công, nữ phụ tôi trung, đem lòng yêu dựa nịnh. Nay còn có một mình La Thông, tuổi thơ ngây, tài nghệ lại chẳng đặng bao nhiêu, việc chinh chiến cũng chưa từng trải, nếu tôi để nó ra lãnh binh cứu giá thì làm sao đương cự cho lại tướng Phiên. Rất đỗi anh hùng hào kiệt còn bị vây thay, huống chi là nó. Nếu dương đi làm lỗi, thì họ La e tuyệt giống nòi, không người nối dòng lo bề hương lửa, thêm thù nhà chưa trả đặng.

Đậu phu nhân nói đến đó, thì mũi lòng, nước mắt chảy như mưa. Giảo Kim thấy vậy cũng khóc ngất một hồi, rồi nói:

- Thím nó phân vậy cũng phải, bây giờ biết tính làm sao?

Đậu phu nhân nói:

- Xin anh thương tình cha nó, mà tâu giúp như vậy: Vì cha nó lòng với triều đình, nên phải tử trận, duy sanh đặng một chút giống nòi là La Thông, tuổi còn thơ ngây, sức trời gà không chặt, đầu dấm bì với tướng hổ, nên đi cứu giá chẳng đặng, mong nhờ ơn vua tha tội.

Trình Giảo Kim nói:

- Lời thím nó phân rất phải, thôi để tôi tâu như vậy, chắc thiên tử bỏ qua.

Giảo Kim lại hỏi Đậu phu nhân rằng:

- Còn cháu nó đi đâu vắng mà chẳng thấy vào đây ra đấy?

Đậu phu nhân nghe hỏi, than dài một tiếng nói rằng:

- Anh hỏi đến thằng khốn nạn ấy làm chi, kể từ ngày mấy vị vương huynh hộ giá tảo Bắc đi rồi, thì mấy nhà công tử kéo phe lập đảng với nhau xưng là Tô đảng, Tần đảng chỉ đó, ngày nào cũng tới diễn võ trường, dựng cờ vác giáo, múa đao hươi thương xách kích đánh đập rầm rầm với nhau như giặc, đánh vui đến chiều tối thì về ăn cơm, sáng ngày thì đi đánh nữa.

Trình Giảo Kim hỏi:

- Tô đảng là ai? Còn Tần đảng là ai?

Đậu phu nhân nói:

- Tô đảng là hai đứa con của Tô tặc, hai đứa con của Đàng hiên sư và Thạch hiên sư; còn Tần đảng là con của Tần nguyên soái, con của anh, thằng chết bầm ở nhà này và hai anh em nhà họ Đoàn, hai phe đó cứ đánh với nhau hoài, chẳng có ngày nào mà ngớt.

Giảo Kim nghe rồi đắc chí cười nói:

- Để tôi làm cho Tần đảng mạnh như hùm, còn Tô đảng yếu như nai, tuy không trả đặng thù to, nhưng cũng trả được thù vặt.

Đậu phu nhân nghe Giảo Kim nói thì than rằng:

- Ở nhà tôi rầy nó không đặng, nếu nay anh nói như vậy, nó được lợi mà hung hăng hơn trước nữa, xin anh đừng cho nó hay mà sanh sự.

Trình Giáo Kim nói:

- Lời thím nó nói phải lắm, vậy tôi xin kiếu mới xong, kéo cháu nó về nó gặp mà khó lòng.

Đậu phu nhân nói:

- Xin anh khoan đi đã, cho tôi dặn lời này, làm thế nào anh cũng ráng rồi tẩu giùm, cho nó khỏi đi báo giá, thiệt ơn ấy chẳng nhỏ.

Trình Giáo Kim nói:

- Tôi đã hiểu rồi! Thím nó hải dặn dò làm chi cho nhọc, tôi cũng hay lo mưu kiếm cố, báo thù cho La hiền đệ thì mới đã nư giận, song kiếm chưa ra, thôi tôi xin kiếu.

Trình Giáo Kim nói dứt lời liền từ già Đậu phu nhân quay gót trở ra, khi đến nơi nhà khách kêu La An và mấy người trong phủ dặn rằng:

- Nếu công tử có về, chúng bây đừng nói có ta đến nghe chưa?

La An và chúng nhân thưa rằng:

- Chuyện ấy chúng tôi cũng rõ biết, xin thiên tuế chớ lo.

Rồi Trình Giáo Kim lên ngựa ra về, trời cũng gần tối, đi theo đường lộ cách La phủ xa xa, thấy một tốp quân gai vác cờ hồng, trên đề “Tần đàng”. Theo sau là một vị anh hùng đầu đội mũ bạc, mặt tợ trắng rằm, mình mang giáp trắng, cỡi ngựa bạch long mã, tay cầm trường thương. Giáo Kim ngó thấy chắc lưỡi thầm rằng:

- Không xong rồi! Chắc La Thông về đó, vậy ta phải kiếm đường đi tẻ, kéo gặp mặt nó khó lòng

Giáo Kim than dứt lời, bèn giục ngựa xuống đồng, đi dọc theo bờ con trờ về phủ.

Đây nói qua quân lính bên dinh Lỗ quốc công, lúc hoàng hôn thấy Trình lão thiên tuế về tới cửa, lật đặt vào báo cho Bùi phu nhân hay, Bùi phu nhân nghe báo ra cửa nghênh tiếp và thưa rằng:

- Tướng quân đã ban sư hay có chuyện chi đó phải trở về?

Trình Giáo Kim nói:

- Nay ta vâng lệnh bệ hạ, về đây viện binh cứu giá.

Giáo Kim nói rồi đi thẳng vào dinh, Bùi phu nhân hỏi:

- Chẳng hay bệ hạ đi tảo Bắc thế nào, mà phải viện binh cứu giá vậy tướng công?

Trình Giáo Kim nói:

- Phu nhân khéo hỏi thì thôi, vì bệ hạ bị vây khốn tại Mộc Dương thành, nên mới sai ta về viện binh cứu giá.

Bùi phu nhân nghe rồi liền truyền bày tiệc giải lao. Hai vợ chồng ngồi lại ăn uống chén thù chén tạc, chuyện vãn cùng nhau. Giáo Kim hỏi Bùi phu nhân rằng:

- Thằng nhỏ đi đâu vắng mà chẳng thấy vào ra mắt lão phu vậy phu nhân?

Bùi phu nhân nói:

- Ông còn hỏi nó làm chi! Nó là đứa hung hoang đàng tữ, ngày nào cũng như ngày nấy, ăn no rồi lo tụ tam tụ ngũ với nhau bày trò hành hung cùng bày ra Tần đàng, Tô đàng lãn xãng, đánh lộn tới tới mò mới về phủ, ở nhà tôi rầy la nó có đặng đâu!

Trình Giáo Kim cười nói:

- Hễ con nhà tướng thì phải vậy chớ sao? Chớ cứ lo ăn no ngủ kỹ thì có ra gì đâu!

Lúc hai vợ chồng chuyện vãn, xảy nghe quân lính bẩm rằng:

- Công tử đã về!!!

Quân lính vừa bằm dứt lời, Trình Thiết Ngưu đã về tới phủ, chẳng thèm hỏi Trình thiên tuế, bỏ đi ra nhà sau ăn cơm. Trình Giáo Kim thấy con không chào mướn cỡ mắng rằng:

- Bộ mày quang mạnh hay sao? Ta ngồi đây mà mày không thấy?

Trình Thiết Ngưu day lại hỏi:

- Lão già chưa chết sao mà còn ngồi đó?

Trình Giáo Kim giận lắm nạt rằng:

- Đồ súc sanh! Thiệt to gan dám buông lời lỗ mắng? Vậy chớ ta dạy mày mấy đường búa, mày ở nhà có tập dợt gì không?

Trình Thiết Ngưu nói:

- Khi cha đi rồi, tôi ở nhà có ngày nào mà không tập võ, tôi múa búa thì thần kinh quý khiếp, chớ đâu phải tầm thường, nếu cha chẳng tin, ra thử sức với tôi thì biết.

Trình Giáo Kim nạt rằng:

- Đồ chết bầm! Ta đã răn dạy mày nhiều phen, bảo đừng giống táng ta ngang tàng lỗ mắng, sao mày không chịu bỏ vậy? Mày nói mày tập búa thuần tục rồi, thì hãy múa thử ta coi?

Trình Thiết Ngưu nói:

- Phải lắm! Phải lắm!

Trình Thiết Ngưu nói vừa dứt lời, bèn xách búa ra hươi múa, chém tả chặt hữu, đỡ trước ngăn sau, múa riết một hồi chỉ thấy đường búa sáng ngời, chớ không thấy dạng người, dẫu mưa sa không thấu, tên qua không lọt, xem đường búa rất hay, như công bay phụng lộn. Trình Giáo Kim lòng mừng phơi phới, khen rằng:

- Con đi đường búa ấy cha đẹp dạ hết sức!

Trình Thiết Ngưu nói:

- Tuy đường búa hay như vậy nhưng bữa nay rùi quá!

Trình Giáo Kim hỏi:

- Chuyện chi mà rùi?

Trình Thiết Ngưu nói:

- Bữa nay tôi bị thằng Tô Lân ra miếng “Sư Tử”, anh La Thông biểu tôi phá, tôi bèn dùng thế “Hạng Vương Cừ Đỉnh” xốc tới đánh đùa, nó xô tôi một cái té nhào, may không trặc cổ mà chết!

Trình Giáo Kim nói:

- Thử đồ hư nà! Mày làm ta phải mất danh tiếng, miếng “Sư Tử” có gì khó mà không phá đặng. Ai biểu mày dùng thế “Hạng Vương Cừ Đỉnh” làm chi, thiệt nó xô mày té bể đầu cũng đáng, mày phải ra miếng “Hắc Hồ Du Linh” lui vào đánh chỡ nhược nó, nó phải chết tức thì.

Trình Thiết Ngưu nói:

- Thầy kệ nó, để ngày mai tôi giết phứt nó cho rồi!

Trình Giáo Kim nạt rằng:

- Đừng có nói xàm! Đêm nay phải tập dợt cho thiệt tinh thông, đọi sáng ngày đến diễn võ trường mà đoạt ấn nhị lộ nguyên nhung, mà đi giải vây cứu chúa, giết giặc lập công.

Trình Thiết Ngưu nghe rồi mừng lắm nói rằng:

- Vậy ngày mai đến đó cha giao ấn soái cho tôi nha!

Trình Giáo Kim nói:

- Chuyện ấy ta không dám chắc, hễ ai giỏi hơn cứ theo lẽ công bằng mà chọn tài thứ nhất, thôi mà hãy đi ăn ăn cơm đi.

Trình Thiết Ngưu nghe cha nói bắt đầu nổi đóa, bỏ đi tuốt ra nhà sau.

Khi La Thông về đến phủ, xuống ngựa vào trong thưa với mẹ rằng:

- Lúc con ở diễn võ trường đấu võ thì có nghe tin Thiên tử bị vây khốn ngoài cõi Bắc, nơi thành Mộc Dương, nên sai Trình bá phụ về viện binh, mấy nhà công tử phải đi cứu giá hết thầy, nay con về thưa cho mẹ rõ, đến ngày mai này con phải ra tài để đoạt ấn soái.

Đậu phu nhân nạt rằng:

- Đừng có nói bậy mà chết đi giờ! Chuyện nào mà mẹ không hay biết trước, con lại biết hơn mẹ sao? Kể từ khi bệ hạ ngự giá phạt Bắc đến nay, thường có tin lành về phủ, trận nào cũng đắc thắng, đoạt thành phiên thế tợ chẻ tre, lấy năm ai không biết mệt, sao con dám nói bệ hạ bị vây ở Mộc Dương Thành?

La Thông thưa rằng:

- Chuyện này chắc lắm mà, chứ không phải tiếng đồn dối đầu, vì anh Tần Hoài Ngọc nói lại rất rõ ràng, có Trình bá phụ đến dinh mình nữa, và qua ngày mai thì tuyển chọn nhị lộ nguyên nhung, đăng đem binh cứu giá. Lời anh Tần Hoài Ngọc nói con mới tin, chứ đâu phải tiếng người đồn huyễn.

Đậu phu nhân nói:

- Như vậy thì thiệt rồi, người ta tuổi lớn và có cha bị vây, nên phải ráng hết sức sức cho tròn ngay vẹn thảo. Còn phận con, tuổi còn thơ ngây, tài lực tầm thường, thêm cha không có, và lại giặc Phiên mười phần hung dữ, bởi có ấy nên bệ hạ chê con còn nhỏ nên không đòi. Nếu đòi sao Trình bá phụ không nói cho mẹ hay?

La Thông thưa rằng:

- Tuy con tuổi nhỏ mặc lòng, song cây thương con đều hơn hết thầy, có nhà công tử nào mà chẳng kiên tài con. Su đi cứu giá thì có cha con anh Tần Hoài Ngọc, còn việc đường xá thì có Trình bá phụ trông nom, không can chi mẹ sợ, để con ra đó lập công với người.

La Thông thưa rồi bèn lui vào hậu dinh. Đậu phu nhân rơi lụy dầm dề, kêu a hoàn báo đi đòi La An lập tức, a hoàn vâng lệnh đi liền.

Khi Đậu phu nhân đang ngồi khóc một mình, xảy thấy La An vào thưa rằng:

- Chẳng hay bà đòi tôi có việc chi?

Đậu phu nhân nói:

- Nay La An, người cũng rõ biết, Cha chồng và chồng ta vì nước mà bỏ mình, duy còn một chút giống nòi là La công tử đó! Chẳng dè hôm nay Thiên tử bị Bắc Phiên vây phủ tại Mộc Dương thành, nên sai Trình thiên tuế về đòi con chúng quan đăng đi cứu giá. Ta nghĩ con ta còn thơ dại, làm sao mà giải vây cho nổi, hồi nãy ta đã cậy Trình thiên tuế tâu giùm, thì việc ấy cũng xong rồi, ngặt bị Tần Hoài Ngọc thay lay, tở hết lại cho La Thông hay. Nên nó vào nằng nặc quyết đòi đi cứu giá mà thôi, ta mới đòi người vào đăng lo mưu tính kế mà ngăn cản nó lại.

La An ngẫm nghĩ một hồi rồi thưa rằng:

- Dễ lắm! Dễ lắm! Tôi đã tính được một kế, và khuya nay thì chúng công tử đều đến diễn võ trường mà đoạt ấn soái nhị lộ nguyên nhung, thì bây giờ phải làm ám phòng kế, cầm công tử mới xong.

Đậu phu nhân hỏi:

- Kê ám phòng phải làm sao?

La An thưa rằng:

- Kê ấy phải làm như vậy... như vậy... thì có lo gì mà cầm công tử không đặng.

Đậu phu nhân nghe rồi mừng rỡ chẳng cùng, liền dạy sắp a hoàn làm y theo.

Khi La Thông ăn cơm tối rồi, đi kiểm La An mà dặn rằng:

- Khuya nay ngươi phải thắt ngựa cho tử tế và bày thương giản cho sẵn sàng, chờ qua canh năm, đặng ta đến diễn võ trường tử võ nghe!

La An làm bộ dạ dạ xin vâng.

Nói qua mấy nhà công tử canh ba thức dậy, lo cơm nước xong xuôi, rồi canh năm đồng đến diễn võ trường chờ lệnh thi tài. Còn quan giám khảo là Thái tử Lý Trị, cũng dậy sớm trước canh năm, bên tả có thừa tướng Ngụy Trung, bên phải có Lỗ quốc công Trình Giáo Kim, ngự giá đến diễn võ trường. Giám khảo ngồi trên, hai bên ngồi hai quan. Ở giữa bàn án để một trương lụa điều, một cặp huỳnh huê và án nhị lộ nguyên nhung. Giây phút, chúng công tử đều đến ra mắt. Giám khảo phán rằng:

Chư vị vương huỳnh ơi! Nay vua cha lâm nạn, bị khốn tại Mộc Dương thành, nên sai Lỗ quốc công về chọn một vị nhị lộ nguyên nhung đặng đem binh giải vây cứu giá, nếu có vị nào võ nghệ siêu quần hãy đến đây lãnh ấn.

Giám khảo vừa phán dứt lời, thời có một vị công tử, múa búa giục ngựa xông ra nói lớn rằng:

- Cái búa của tôi hơn hết thầy, xin ban ấn soái cho tôi.

Vị công tử ấy vừa nói dứt lời, xảy nghe một vị công tử khác, hét lớn lên rằng:

Trình huỳnh không đặng giành chức ấy đâu!

Trình Giáo Kim coi ki lại là Đằng Long, thì nói lớn rằng:

- Chúng bây chớ nên gây gổ, hãy đấu thử với nhau cho biết tài.

Giáo Kim nói rồi lấy mắt nháy Trình Thiết Ngưu, Trình Thiết Ngưu hiểu ý, nói rằng:

- Đằng Long! Ngươi không giỏi chi, khá nhường ấn soái cho ta.

Đằng Long nói:

- Huynh có môn nói phách hoài, hãy giục ngựa đến đây đánh thử cho rõ tài cao thấp.

Trình Thiết Ngưu nói:

- Nay vâng lệnh bệ hạ tử võ, nếu ai dờ thì chết, chớ không thường mạng đa!

Đằng Long nói:

- Phải!

Nói rồi xách cặp roi nhắm đầu Trình Thiết Ngưu đã xuống, Trình Thiết Ngưu hươi búa đỡ vệt cặp roi ra, thuận tay chém lại một búa. Hai người đánh hơn sáu hiệp, Đằng Long mệt tháo mồ hôi, cứ lo ngăn đỡ mà thôi, mặt mày tái mét! Trình Giáo Kim mừng lắm nói với Ngụy Trung rằng:

- Mấy đường búa của tôi dạy nó đó anh.

Ngụy Trung nói:

- Thiệt nghề búa cao cường, trên đời một dưới thế không hai.

Lúc ấy Đằng Long lính quính hoảng kinh la lớn:

- Tôi xin chịu thua, không dám giành ấn soái nữa.

Trình Thiết Nguru quay ngựa trở lại thưa rằng:

- Xin ban ấn soái cho tôi.

Tô Phụng xem thấy liền kêu lớn rằng:

- Trình Thiết Nguru đừng khoe tài, có ta đến đoạt ấn soái đây!

Trình Giáo Kim biết Tô Phụng là con trai út của Tô Định Phương thì ghét lắm, bảo Thiết Nguru ráng giết phúc cho rồi. Trình Thiết Nguru gật đầu giục ngựa lướt tới nạt rằng:

Tô Phụng, võ nghệ mi còn dở lắm, để ta làm nguyên soái rồi theo ta vác cờ cho xong.

Tô Phụng nói:

- Chẳng cần nói chi nhiều lời, hãy thử tài mới biết.

Tô Phụng nói dứt lời liền hươi giáo đâm đũa, Trình Thiết Nguru đưa búa đỡ ngăn. Hai người đánh đặng tám hiệp, Tô Phụng trở tài đâm lia lịa, Trình Thiết Nguru đỡ đã không kịp, có hồ tay đâu mà chém lại. Trình Giáo Kim thấy con muốn chạy, liền nói cho đỡ xấu rằng:

- Coi cái thẳng, nó cầm cây búa gì lạ quá!

Ngụy trung nói:

- Thiên tuế dạy làm sao thì nó đánh như vậy, thì trách con trẻ cái nỗi gì.

Trình Giáo Kim mắc cỡ ngồi làm thinh. Khi ấy Trình Thiết Nguru sợ chết bèn thôi lui nói:

- Ta không tranh ấn soái với mi nữa, để cho mi làm nguyên soái đó.

Tô Phụng bước tới thưa rằng:

- Xin bá phụ ban ấn soái cho tôi.

Trình Giáo Kim còn do dự chưa đưa, xảy nghe tiếng người hét lớn rằng:

- Tô Phụng! Tài lực mi bao nhiêu mà đặng làm nguyên soái? Phải nhường chức ấy cho ta!

Tô Phụng day lại, thấy Đoàn Lâm là con trai Đoàn Chí Viễn thì nói rằng:

- Tuổi người chưa đặng bao nhiêu, mà cây giáo cũng không hay, vậy muốn tranh ấn soái cái nỗi gì?

Đoàn Lâm nói:

- Chẳng cần cãi lẫy làm chi vô ích, hãy ném mũi giáo của ta cho biết mùi.

Đoàn Lâm dứt lời thì thúc ngựa vượt lên hươi giáo đâm nhâu, Tô Phụng đưa giáo ra đỡ, đánh chừng năm hiệp thì sức Tô Phụng đã giảm rất nhiều, còn Đoàn Lâm quyết đoạt ấn soái nên ráng sức bình sinh đánh vùi một hồi, làm cho Tô Phụng gằn nhào xuống ngựa. Trình Giáo Kim vỗ tay khen rằng:

- Người mạnh còn người mạnh hơn nữa, khi nãy ý tài giỏi ăn hiếp gió con ta, bây giờ bị Đoàn Lâm ăn hiếp lại đáng đời. Vì ta biết Đoàn Lâm là viên tướng dữ, sức mạnh vác nổi hòn đá ngàn cân.

Tô Phụng nhắm thế đánh không lại Đoàn Lâm, sợ để sa cơ uổng mạng, nên la lớn rằng:

- Ta xin nhường ấn soái lại cho người đó.

Tô Phụng nói rồi, chạy qua đứng nép một bên.

Hồi 8

Phu nhân tố nỗi oan tình.

La Thông đoạt quyền nguyên soái.

Nói về Tô Lâm thấy Tô Phụng chịu thua thì nổi giận múa đao giục ngựa lướt tới nạt rằng:

- Đoàn Lâm! tuổi người còn nhỏ lắm, phải nhường ấn soái lại cho anh!

Đoàn Lâm nói:

- Cũng nhiều tay anh hùng tuổi nhỏ, sao người dám khi dễ ta?

Đoàn Lâm nói dứt lời thì hươu giáo đâm tới, Tô Lâm đưa đao ra đỡ, hai người đánh chùng mườì hiệp, Đoàn Lâm bị Tô Lâm chém một đao, trúng chân mảy lả thịt, Đoàn Lâm la lớn rằng:

- Tiểu cẩu đầu cắn đau quá.

Tô Lâm nói:

- Và việc chiến trường biết đâu mà tránh, tôi xin chịu lỗi, phiền người đứng lại một bên.

Đoàn Lâm lật đật bước xuống ngựa, đứng theo mấy người mới vừa bại trận. Tô Lâm bước tới thưa rằng:

- Xin bá phụ giao ấn soái cho tôi.

Tô Lâm mới vừa nói dứt lời, xảy nghe một người la lớn rằng:

- Tô Lâm chớ nên vô lễ, cái ấn ấy là của anh đấy!

Tô Lâm day lại thấy Tần Hoài Ngọc thì cười ha hả bảo rằng:

- Cây giáo của nhà người tầm thường, mà muốn làm nguyên soái sao đặng?

Tần Hoài Ngọc nói:

- Chớ khá nhiều lời, hãy thử tài mới biết ai cao thấp.

Hoài Ngọc nói rồi hươu giáo đâm liền, Tô Lâm đưa đao đỡ khỏi, rồi chém lại một cái, thiệt là: Cờ gặp xứng tay mới biết ai tài giỏi. Hai người đánh đùa đến chín hiệp chưa phân định hơn thua.

Đây nhắc qua La Thông ngủ đến nửa đêm tỉnh giấc thức dậy, thấy trời còn khuya nên nằm ngủ ráng, tới sáng thức dậy một lần nữa, cũng thấy trời tối như khi nãy, thì tưởng trời chưa sáng nên nằm ngủ nữa. Rồi một lát thức một lát ngủ, làm tới năm ba bận, mà coi trời vẫn còn tối hoài, lúc ấy La Thông lấy làm lạ than rằng:

- Đêm nay sao dài dữ vậy ta! Lại ngoài dinh cũng chưa nghe ai thức dậy, có khi trời còn khuya lắm chứ gì?

La Thông nghĩ rồi nằm xuống ngủ nữa, xảy nghe thấy tiếng trống văng vẳng bên tai, lại nghe người đi ngoài đường nói với nhau rằng:

- Hãy đi chậm chậm! Đợi tôi theo coi tí võ với!

La Thông nghe rõ ràng, lật đật trở dậy thì nghe tiếng trống dữ dội hơn nữa, quả thiệt lúc đang thí võ, trong lòng hoảng kinh, nói thảm rằng:

- Chuyện gì mà tí thì lúc nửa đêm như thế kia? Nếu mình chậm chân thì chúng nó cướp nguyên nguyên soái

La Thông nghĩ rồi liền bước xuống sửa soạn y giáp, mở cửa rửa mặt. Chẳng ngờ cửa ấy đã bị La An khóa lại chặt cứng, La Thông tức mình lắm xô tróc cửa chạy ra xem thấy mặt trời gần đứng bóng, thì nổi nóng nói rằng:

- Để khi ta về thì sẽ hay tội chết của bây.

La Thông nói dứt lời thì xách thương lên ngựa, để đầu trần nhắm diễn võ trường thúc ngựa rui đông. La An trông thấy lật đật vào bẩm cho Đậu phu nhân hay, Đậu phu nhân nghe nói than rằng:

Bởi họ La chẳng may nên sanh con khó dạy, bộ nó muốn giặc Phiên giết chết sao mà. Thôi ta cũng đánh liều tới đâu hay đó!

Khi La Thông đến giáo trường thì thấy Tần Hoài Ngọc đánh Tô Lâm chạy tuốt, vừa bước tới đặng lĩnh ấn nguyên soái, bèn cất tiếng kêu lớn rằng:

- Tàn huynh hãy nhường chức ấy lại cho tôi đi.

Trình Giáo Kim thấy La Thông thì nói thầm rằng:

- Không xong! Thằng cậu đầu nó đã hay rồi.

Còn Tàn Hoài Ngọc nghe La Thông kêu thì day lại cười rằng:

- Anh lớn làm nguyên soái mới phải, chớ em nhỏ làm gì cho xong?

La Thông nói:

- Tôi tuy nhỏ mà tài hơn anh, anh phải nhường cho tôi mới được.

Tàn Hoài Ngọc nói:

- Đừng có khoe tài, hãy thử sức với nhau đã, nếu người thắng cây giáo của ta thì ta nhường ấn soái.

La Thông nói:

- Lời anh phân hữu lý.

Nói rồi cầm thương đâm liền, Tàn Hoài Ngọc đỡ hắt mũi thương ra, rồi thích lại một giáo. Hai người đánh vùi đến bốn năm hiệp, Tàn Hoài Ngọc biết sức mình yếu hơn nên la lớn rằng:

- Ta xin nhường cho người đó!

La Thông hỏi:

- Nếu trong huynh đệ còn người nào chẳng phục, hãy ra đây thử tài. Bằng không thì tôi lãnh ấn soái.

La Thông hỏi đến ba bốn lần, nhưng chẳng thấy ai ra, liền bước tới bàn ấn thừa rằng:

- Xin bá phụ ban ấn cho tôi.

Giáo Kim nói:

- Mi không sửa snag áo mào, để đầu cổ chôm bôm, mà lãnh ấn nổi gì? Phải ăn mặc nghiêm trang, thì đeo ấn vào coi mới được chứ!

Trình Giáo Kim nói dứt lời liền sai gia tướng về lấy áo mào đem đến. La Thông thay đổi xong rồi, lấy lụa điều nai nịt, còn cặp lông vàng thì giắt trên mào. Kế đến Trình Giáo Kim trao ấn. Điện hạ Lý Trị sai dâng ba chung ngự tửu phán rằng:

- Nay ngự đệ lãnh binh cứu giá, chùng ban sự sẽ thăng thưởng công lao.

La Thông tiếp uống rồi lạy tạ ơn. Trình Giáo Kim nói:

- Và việc cứu binh như cứu hỏa, xin Điện hạ mau truyền chỉ, qua ngày mai chúng công tử phải tề tựu nơi giáo trường đủ mặt, đặng kéo binh ra đó giải vây.

Lý Điện hạ khen phải, liền ban chỉ tức thì. Việc xong rồi, Lý Trị trở về cung, các quan chức lui ai lui về dinh này.

La Thông đặng ban ấn soái thì lòng mừng phơi phới, giục ngựa chạy riết về dinh, vào thưa với mẹ rằng:

- Con đã lãnh chức nhị lộ nguyên soái rồi, ngày mai này dẫn binh cứu giá.

Đậu phu nhân giận lắm mắng rằng:

- Mày là đồ súc sanh bất hiếu, hôm qua ta đã dạy mày hết lời, vậy mà mày chẳng chịu nghe theo, lại khoe sức anh hùng cướp ấn soái làm chi? Và tướng Bắc Phiên mười phần dữ tợn, chớ không phải như mấy công tử ở đây, mà mày chắc hơn nó đặng! Vậy chớ ông cha mày hỏi trước, chết về nghiệp gì mày có biết không?

La Thông thưa rằng:

- Thiệt con chưa rõ, xin mẹ thuật lại cho con nghe!

Đậu phu nhân nói:

- Ông cha mày hồi trước cũng là hào kiệt anh hùng, nhưng vì quốc vận triều đình mà thầy sa trường bỏ mạng.

La Thông nghe qua khóc hỏi rằng:

- Thưa mẹ! Chẳng hay ai giết ông cha tôi?

Đậu phu nhân nói:

- Phải chi con không cứu giá thì mẹ cũng nói rõ cho con nghe, ngặt vì nay con đương kiêm tước soái trong mình, e nóng lòng họa hổ bắt thành mà vong mạng.

La Thông nói:

- Oán cả chân không đạp đất, thù riêng không đội trời chung, xin mẹ tự thuật cho con nghe, đừng mà lo đền bồi cho tròn bổn phận.

Đậu phu nhân nói:

- Nếu con có lòng muốn báo cừu cho tổ phụ, thì không cần hỏi mẹ làm chi.

La Thông vội vã hỏi:

- Vậy chớ mẹ báo con hỏi ai bây giờ?

Đậu phu nhân nói:

- Ngày mai con hưng binh tảo Bắc, hãy hỏi Lữ quốc công thì tường chân tóc kẻ răng.

La Thông mừng nói:

- Vậy ngày mai con hỏi Trình bá phụ, nếu không lấy được thủ cấp cừu nhân, thì nguyện chẳng đứng trong trời đất.

Đậu phu nhân nói:

- Lòng con hiếu thảo như vậy thì mẹ rất khá khen, nhưng khi thi thố điều chi, hãy khá tiểu tâm cẩn thận.

La Thông cuối đầu vâng lệnh, lui trở về phòng.

Đêm đó La Thông nằm thao thức mãi, lặn qua trở lại, bức rức không an. Trời vừa rạng đông, La Thông liền thẳng đến giáo trường, các công tử tựu hầu đủ mặt. La Thông đầu đội ngấn khôi, mình mang bạch giáp, lên ngồi trên trường khiển tướng điều binh. Phong Trình Thiết Ngưu lãnh ba ngàn nhân mã là tiền bộ tiên phong, anh em Tô Lâm, Tô Phụng lo phần vận lương, còn mình thống quản đại binh đông ba mươi muôn. Khi tế cờ xong rồi, các vị công tử bảo hộ nguyên soái vào Lữ quốc công nổ súng phát cờ, độ binh ra khỏi Trường An, nhắm Bắc Phiến Bạch Lang quan trực chỉ.

Khi đạo binh kéo ra Hà Bắc gần đến U Châu, thì trời đã hoàng hôn, nguyên soái bèn hạ lệnh dừng binh an định hạ trại. Giây lát quân sĩ dọn cơm lên, La Thông ngồi ăn uống với Giáo Kim, bỗng sực nhớ tới việc cừu thù, bèn hỏi Giáo Kim rằng:

- Thưa bá phụ! Cháu là hậu sanh, nên không rõ ông cha cháu trước thác vì sự gì? Mà lúc cháu lãnh ấn nhậm lộ nguyên nhung, thì mẹ cháu khóc nói với cháu rằng: Ông cha cháu đều vì triều đình mà tử trận. Khi ấy cháu theo hỏi được lo việc báo cừu, mẹ cháu không chịu tỏ ra, dặn biểu ngày sau hỏi bác. Hôm nay nhân canh khuya vắng vẻ, xin bác phân rõ cho cháu tường, hầu oán trả ơn đền cho tròn chữ hiếu.

Trình Giáo Kim nghe hỏi rơi lệ đáp rằng:

- Cháu thiết có hiếu lắm! Nên mới lo việc báo oán trả thù. Xưa ông cha cháu, mà nhất là cha cháu chết một cách rất thảm sầu, nói ra càng đau lòng chi xiết!

La Thông nghe qua mòi phần nóng nảy, hỏi:

- Chẳng hay ai giết cha tôi đó, xin bác nói cho tôi biết mau.

Trình Giáo Kim nghe La Thông hỏi phăng, nghĩ lại chuyện xưa động lòng xót lớn, hồi lâu mới ráng yểm lụy mà rằng:

- Xin cháu đừng phiền não làm chi. Và đêm nay chưa tiện nói ra, để khi cứu giá xong rồi, bác sẽ thuật lại tường tận cho cháu biết!

La Thông hỏi:

- Vì có nào bây giờ chưa tiện nói ra?

Trình Giáo Kim nói:

- Cháu mới ra làm soái, cần phải để tâm trí cho thanh thoi, nếu va đến sự buồn rầu, thì e hành binh bất lợi.

La Thông nói:

- Nếu vậy cháu xin nghe theo lời bác, nhưng khi cứu giá xong rồi, xin bác hãy thuật lại rõ cháu nghe.

La Thông nói dứt lời, từ giã về trưởng soái. Ngày thứ trườn binh nhổ trại tiền quân, hồi lâu ả Nhạn Môn mới tới.

Đây nói qua La phủ, có một vị nhị công tử tên La Nhon tuổi vừa lên chín, môi son ám phấn, mắt phụng mày tằm, thường dùng cặp song chùy đánh muôn người sức mạnh. Nguyên La Nhon này vốn là con của người bộ hạ La Thành là La An, Đậu phu nhân thấy dễ thương, nên nhận làm con nuôi, cưng yêu như con ruột. La Nhon bình sanh dễ ăn dễ dạy, nhưng ngặt một điều không nét không na, phần võ nghệ cao cường nên các công tử chẳng ai đánh lại, thường ra đường chọc chúng la trời, dân sự đều chạy mặt đến kêu oan, mắng vốn Đậu phu nhân dài dài, Đậu phu nhân giận lắm bắt xiềng tại thư phòng, chẳng cho ra ngoài e sợ sanh sự. và La Nhon mạnh lắm, những thứ xiềng xích như vậy muốn chùng nào ra lại chẳng xong, nhưng chẳng là người chí hiếu, rất sợ oai lệnh của Đậu phu nhân, nên túng thế như vậy mà chịu hơn trót tháng.

Hồi 9

Ra Trường An, La Nhon tìm anh.

Núi Ma Bàn, Thiết Ngưu bại trận.

Ngày kia a hoàn bưng cơm vào cho La Nhon ăn, La Nhon cười hỏi:

- Chẳng biết vì sao mà mây rày anh ta không vào đây thăm viếng?

A hoàn thưa:

- Thế nhị công tử chẳng hay chuyện chi sao?

La Nhon hỏi:

- Chuyện chi đó?

A hoàn nói:

- Bộ hạ đi binh Phiên bị vây tại Mộc Dương Thành, sai Trình thiên tuế về viện binh, chọn nguyên soái qua giải vây cứu giá, các công tử tự ngay diễn võ trường tí võ. Đại công tử đã đoạt được ấn soái, để đem binh đi rồi, làm sao mà vào đây viếng thăm cho được!

La Nhon vội vã hỏi:

- Anh ta đi được mấy hôm rồi?

A hoàn nói:

- Mới hôm nay nữa là được ba ngày rồi.

La Nhon nói:

- Việc như vậy mà chúng bây không cho ta hay trước, đừng ta theo đánh Phiên kiếm ít cái thù cấp về lập công chơi.

La Nhon nói dứt lời, liền bẻ xiềng tháo khóa, chụp cặp song chùy cong lưng nhảy khỏi phòng chạy tuốt.

A hoàn thất kinh kêu lớn lên rằng:

- Nhị công tử! Nhị công tử! Phải trở lại cho mau, không thời bà đánh chết bây giờ!

La Nhon không thèm nói lại, cứ việc co giò chạy hoải. A hoàn hoảng hồn, lật đật chạy vào báo cho Đậu phu nhân hay. Đậu phu nhân nghe qua mắng rằng:

- Ai biểu bây nói cho nó hay, bây giờ đây biết làm sao mà tính?

Phu nhân dứt lời, liền kêu ba người tớ tâm phúc là La Xuân, La Đức, La Phi sai đi theo tìm lại.

Còn La Nhon khi ra khỏi phòng, chạy riết một hồi cách Trường An thật xa, đến cai ngà ba, không biết La Thông đi ngà nào mà theo, đứng ngó nhìn ngơ ngác. Lúc ấy bọn bộ hành biết mặt, mới xúm lại hỏi rằng:

- Nhị công tử đi đâu vậy?

La Nhon nói:

- Ta đi đánh Bắc Phiên, chúng bây có phải là Bắc Phiên không? Đặng ta cho ít chùy lấy thủ cấp.

Bọn bộ hành hoảng kinh la:

- Đừng đánh! Đừng đánh! Chúng tôi là người một nước chớ không phải Bắc Phiên đâu!

La Nhon hỏi:

- Vậy Bắc Phiên ở chốn nào, hãy chỉ cho ta đi bắt nó.

Bộ hành nói:

- Bắc Phiên xa lắm, cậu còn nhỏ tuổi đi sao thấu đến nơi?

Lúc La Nhon đang nói chuyện với đám bộ hành, thì ba người gia tướng theo kịp, kêu lớn mà rằng:

- Cậu bè xiềng đi đâu? Bà nhà la quở vang đây! Hãy trở lại cho mau, kéo bà đánh chết!

La Nhon hỏi:

- Còn chúng bây? Bây giờ muốn sống hay muốn sống hay muốn chết?

Ba người gia tướng nói:

- Bộ thể cậu muốn làm dữ sao? Ba biểu đi kêu cậu về, có gì lại hỏi kì như vậy?

La Nhon nói:

- Nếu chúng người muốn chết thì ta trở lại liền, còn bằng muốn toàn thân, thì phải dẫn ta theo anh ta cứu giá!

Ba người nghe nói mới nghĩ thâm rằng:

- Cậu nhỏ này hung lắm, nếu cãi lời e đánh bắt từ thiệt thân, chi bằng kiếm điều nói gạt thì hay hơn.

Nghĩ rồi bèn dỗ ngọt rằng:

- Nếu cậu muốn theo anh cứu giá thì phải vào thừa cho bà hay, hầu xin chút ít bạc tiền, làm lộ phí mà đi mới đặng chứ.

La Nhon nói:

- Vậy thời ta ở đây mà đợi, các người về thừa thế cho ta, rồi ra hiệp nhau đi luôn thể.

Ba người gia tướng hỏi:

- Tại sao công tử không về?

La Nhon nói:

- Nếu ta về ắt mẹ ta chẳng cho đi

Té ra ba người lớn tính kiếm điều gạt La Nhon, nào ngờ gạt chẳng xong, lại bị La Nhon làm bí lối. Túng thế phải trở về thừa lại.

Đậu phu nhân nghe qua giận lắm, nói:

- Thăng sức sinh nó thật ngang ngược! Thôi, trời thầy nó! La An đem tiền bạc, ra dắt nó đi tầm bậy ít ngày, rồi nói kiếm chẳng được La Thông dẫn nó quay trở lại.

La An vâng lệnh lãnh bạc đi liền.

- Còn La Nhon, khi ba người gia tướng đi rồi, thì ngồi day mặt về Trường An ngó chừng trông đợi. Lúc bốn người đi đến, La Nhon mừng rỡ hỏi rằng:

- Các người về thưa với mẹ ta đặng chẳng?

La An nói:

- Ba người ấy về thưa mà không đặng, nhờ có tôi năn ni bà mới cấp cho tiền bạc đi đường đây.

La Nhon khoái chi nói:

- Vậy thì phải mau mau đi tìm anh ta, chớ nên trễ nãi.

Bốn người gia tướng nói:

- Nếu tìm không được thì phải trở về nghe!

La Nhon nói:

- Nay mẹ ta đã cho phép rồi, thì phải cố công đi tìm cho được. Nếu trong sáu ngày mà các người dắt ta kiếm không được, thì ta đập chết hết cho mà coi.

Mấy người nghe nói thất kinh, túng thế phải dẫn thiết tinh nhắm Bắc Phiên chi dặm.

Nói về tiên phuông Trình Thiết Ngưu lãnh ba ngàn nhân mã đi hồi lâu khỏi ải Nhạn Môn, ngang qua núi Ma Bàn, xảy nghe tiếng mã la inh ỏi. Trình Thiết Ngưu kêu quân dặn rằng:

- Có tiếng mã la chắc có bọn thảo khấu, vậy chúng bây hãy giữ gìn cho lắm, kéo nó làm hỗn mà trở tay không kịp đa!

Trình Thiết Ngưu vừa nói dứt lời, bỗng thấy vài ngàn lâu la trên núi kéo xuống, đi đầu là một tên chánh đảng, tuổi nhỏ mà bộ tướng dữ dằn, đầu đội mũ sắt, mình mặc áo đỏ, cỡi ngựa ô truy, tay xách cặp búa đồng xóc tới nói lớn rằng:

- Thăng nào đó! Thăng nào đó!

Muốn qua khỏi núi

Trước phải nạp tiền

Kháng cự đánh liền

Vua quan chẳng sợ

Trình Thiết Ngưu nghe nói cười ha hả nói rằng:

- Đồ ăn cướp quá ngang, dám đón binh vua mà đòi tiền mãi lộ.

Thiết Ngưu nói rồi liền giục ngựa lướt tới, hươi búa hô lớn rằng:

- Bọn bây là loài cầu đầu, mà muốn ăn tim sư tử gan hùm sao? Nay binh trời đi ngang qua đây, lại dám đón đường thâu thuế?

Tên chánh đảng nói:

- Ta chẳng biết binh trời tướng đất nào hết, nếu muốn qua khỏi đây thì phải nạp tiền mãi lộ, bằng không dâng thủ cấp rồi ta sẽ cho qua.

Trình Thiết Ngưu nổi giận nạt rằng:

- Cầu đầu chớ vô lễ, hãy đầu hàng cho mau, đi theo ông mà tào Bắc, bằng nói nửa tiếng không, ông cho một búa bễ đầu.

Tên chánh đảng nghe rồi nổi giận hươi búa xóc tới chém trả lại, Trinh Thiết Nguru đỡ khỏi rồi chém trả lại, hai người đánh vùi với nhau dưới chân núi Ma Bàn, sức lực cầm đồng, bắt phân thắng bại. (Nguyên tên chánh đảng ấy họ Du tên Dũ Đức, có tài bắn ná dưới chân tài lắm, hễ gặp tướng nào mạnh bạo thời dùng chân kéo ná bắn lên). Lúc ấy Du Dũ Đức đánh cùng Trinh Thiết Nguru đảng hai chục hiệp, Trinh Thiết Nguru không dè có máy dưới chân, nên bị Du Dũ Đức bắn xẹt vào mặt một mũi tên, trúng vào má thủng tới lỗ tai, máu tuôn lai láng. Trinh Thiết Nguru la lên một tiếng rồi giục ngựa chạy dài. Du Dũ Đức cười lớn rằng:

Thường một mũi tên chưa đủ trừ tiền mãi lộ, ta quyết ở đây thâu đảng tiền mầy.

Du Dũ Đức nói dứt lời liền giục ngựa đến bóng cây mà đứng đợi. Còn Trinh Thiết Nguru bị tên đau quá, bỏ hết binh gia chạy nhào, chạy hơn năm mươi dặm mới gặp đội binh sau. La Thông thấy Trinh Thiết Nguru trở về thì làm lạ, vừa muốn hỏi Trinh Giáo Kim, kể thấy Trinh Thiết Nguru chạy vào bầm rằng:

Khi tôi đi ngang qua núi Ma Bàn, thì có ăn cướp chặn đường đòi tiền mãi lộ, tôi nổi giận đánh với nó, bị nó bắn một mũi tên, thiếu chút nữa phải bỏ mạng, may chạy khỏi về đây, xin nguyên soái tha tội!

Trinh Giáo Kim mắng rằng:

- Đồ hư nà! Thứ ăn cướp như vậy mà thua, còn tính đi đánh giặc Phiền nổi gì?

La Thông nói:

- Bởi chánh đảng tài cao nên mới dám đón binh trời mà đòi tiền mãi lộ, nay gặp tướng tài nếu bỏ qua uống lắm, để tôi đến bắt nó làm kẻ tùy tùng.

Trinh Thiết Nguru nói:

- Thằng đó có tài kẹp ná dưới chân bắn hay lắm, nếu nguyên soái ra trận thì phải đề phòng.

La Thông gật đầu. Kế Trinh Giáo Kim nói:

- Cháu hãy để cho bác đánh cho, vì chúng nó hễ thấy mặt bác thì phải đầu hàng.

La Thông thưa:

- Cháu ở không làm chi, mà để cho bác phải nhọc lòng nhọc sức.

Trinh Giáo Kim nói:

- Nếu bác ra độ thì chắc có lợi mười phần! Bởi cháu chưa rõ, vì bác lúc nhỏ nghèo chuyên làm nghề ấy, thiệt tổ ăn cướp đây, hễ chúng nó thấy mặt thì xuống ngựa phục liền.

La Thông tức cười rồi truyền lệnh phân binh kéo tới.

Lúc ấy Du Dũ Đức trông thấy, bèn dẫn ba trăm lâu la áp tới nạt rằng:

- Phải nạp tiền mãi lộ thì ta mới cho qua, nếu không tiền thì hãy mau dâng đầu nguyên soái.

La Thông nghe qua cả giận, thúc ngựa tới nạt rằng:

- Cường khấu! Bộ mi muốn chết hay sao? Mà dám cả gan đón đường binh bản soái.

Du Dũ Đức nói:

- Ta không phải quyết đón đầu binh mà đập làm chi, chỉ vì trên núi thiếu ăn, nên xuống xin một ngàn muôn học lương để trừ tiền mãi lộ.

La Thông nói:

- Nếu mầy chết đói thì theo bản soái ăn cơm, bằng nghịch mạng cứng đầu, ta cho lãnh một thương đồ ruột.

Du Dũ Đức nổi giận nói:

- Mày là thằng con nít, sao dám phách lối với ta, hãy ráng giữ mình mà lãnh thù chơi một bữa.

Du Dũ Đức hươi bữa đánh liền, La Thông cứ thương đỡ ra, làm con ngựa của Dũ Đức thối lui mười mấy bước. Du Dũ Đức hoảng kinh la lớn rằng:

- Khoan đã! Khoan đã!

La Thông dùng tay cầm thương bên trái phòng sẵn vì biết Dũ Đức tính bắn mình. Kế nghe Dũ Đức la lớn một tiếng rằng:

- Coi mũi tên ta đó!

La Thông biết trước nên chẳng giật mình, hơ tay mặt lên chờ tên tới bắt liền, còn tay trái thì hươi thương đâm mắt ngựa. Con ngựa Dũ Đức bị đâm đau quy xuống, ném Du Dũ Đức té nhào, binh Đường áp tới nắm đầu trói quách lại. Lâu la thấy Dũ Đức bị bắt vùng la lên rằng:

- Nhị đại vương bị bắt rồi, hãy mau về báo cho Thái đại vương biết.

Nói rồi kéo nhau chạy tuốt về núi Ma Bàn.

La Thông nghe lâu la nói vậy bèn đứng đó chờ, giây phút thấy trên núi bay ngựa xuống một người. Đầu đội bao dảnh, mặt xanh mày đỏ, mắt tròn răng hô, tay múa sóc vo vo, nhắm ngay chỗ La Thông chạy lại. La Thông lấy roi chỉ, hỏi lớn rằng:

- Ta đem binh cứu giá, sao ngươi dám cản đường?

Người ấy nói:

- Ta sai tướng đi mượn lương, ngươi không cho thì thôi, sao lại dám cả gan bắt em ta hử! Mau mau mở dây thả trả lại không thôi ta đánh chết bây giờ!

La Thông cười nói:

- Mày là quân rừng rú không hiểu sự đời, há chẳng nghe danh môn giáo họ La phò Đường triều định quốc sao?

Người ấy nghe qua nghiêng răng nói:

- Nói vậy mày là bộ hạ của Thế Dân, con của La Thành à?

La Thông cười nói:

- Phải! Ta là con của La Thành đây! Nhà ngươi đã biết soái gia, sao không cải tá quy chánh xuống ngựa đầu hàng?

Người ấy cười ha hả nói:

- Hảo tặc chường! Ta cùng ngươi có thù chẳng đội trời chung, nếu chẳng giết ngươi thì đứng làm người rất uổng.

La Thông ngạc nhiên nói:

- Ta là công gia tử đệ, thườ nay chưa hề xuất trận chiến chinh, nào có giết hại ai mà ngươi gọi là thù?

Người ấy nói:

- Ngươi chưa rõ sao? Ta là Đon Thiên Thường, con của Đon Hùng Tín. Nguyên ngày xưa cha ta cùng cha ngươi kết nguyên đệ huynh thiết nghĩa, sau cha ta làm phò mã tại Lạc Dương, bảo tấu cho cha ngươi làm chức Nhất Tự Tịnh Kiên vương và hết lòng hậu đãi. Mà cha ngươi vong ân bội nghĩa bỏ qua đầu Đường, rồi dẫn dụ Đường Vương sang công phá Lạc Dương hại ch ta chết nên cái hờn ấy chẳng quên được. Nay ta gặp ngươi đây, quyết bắt mổ lấy gan mà tế cha ta cho hả giận.

La Thông nghe qua cười rằng:

- Nói vậy Đon ca ca đây mà em không biết, nhưng anh trách điều ấy sai rồi!

Đon Thiên Thường cả giận nói:

- Phải lắm chớ! Nay cha ta chết rồi thì cha ngươi vô tội chớ sao! Ta cũng từng biết thế thường trong việc chiến chinh, thì ai bênh chừa nấy.

Còn nay ta cùng người là anh em mà gặp nhau đây, đáng lẽ phải muôn vàn hân hạnh, nhưng cha người lập ác tâm phản hại bạn, luận tội ấy rất nặng nề, thù mi không đúng chúng trời, người phân thể nghe sao cho đáng?

Thiên Thường dứt lời, múa sóng đánh ngay đầu La Thông, La Thông cử giáo lên đỡ, rồi nói rằng:

Xin ca ca đừng nóng nảy, hãy xuống ngựa vào ra mắt Trình bá phụ, đặng đồng qua Bắc Phiên cứu giá là hơn.

Đơn Thiên Thường nói:

- Gặp thù chẳng trả, uổng đáng anh hùng! Người cứ nói nhiều lời vô ích!

Nói rồi lại múa sóng đánh tới nữa, La Thông né khỏi rồi đâm lại một thương, Đơn Thiên Thường đỡ chẳng nổi, trật yên té nhào xuống ngựa.

La Thông truyền quân bắt dẫn tốt về dinh, hiểu dụ rằng:

- Bây giờ xin anh hãy quy hàng, kéo uổng oan tánh mạng.

Lúc ấy Đơn Thiên Thường nghĩ:

- Nay mình bị bắt, nếu không thuận ắt tánh mạng chẳng còn, chi bằng chịu đỡ rồi sau sẽ tính.

Chủ ý Thiên Thường đã định, giả ý nói rằng:

- Nguyên soái đã có lòng tưởng đến, tôi xin quy thuận đi dẹp Bắc lập công.

La Thông nói:

- Tôi sợ nghe anh ngoài miệng nói như vậy, mà trong lòng chẳng thiệt chẳng?

Thiên Thường nói:

- Tôi là người hào kiệt, một lời nói ra bốn ngựa khó theo, nếu tôi ở một mặt hai lòng, thì đi đánh bắc Phiên đây, xin chết nơi tay kẻ giặc.

La Thông thấy Thiên Thường thể độc cũng tin, mới cõ trời đứng dậy và vào ra mắt Giáo Kim.

Đến nơi Thiên Thường bước tới làm lễ. Trình Giáo Kim nói:

- Hiên điệt! Khi trước cha cháu cùng bác đây là anh em kết nghĩa, ngày nay bác thấy cháu không lớn lại võ nghệ cao cường, thiệt bác mừng hết sức.

Thiên Thường cúi đầu lạy tạ, rồi lui lại chào hỏi anh em. Kế có tiếng kêu hỏi rằng:

- Đơn đại ca, anh đã đầu nguyên soái rồi, sao chẳng cứu em với?

Thiên Thường ngó lại thấy đó là Du Dũ Đức, bèn bước tới nói với La Thông rằng:

- Người này là anh em bạn của tôi, xin nguyên soái rộng dung, thả cho làm bộ hạ.

La Thông y lời, truyền quân mở trời cho Du Dũ Đức, đoạn dạy quân thiết tiệc đãi đặng, cùng nhau ăn uống trò chuyện đến khuya rồi đi ngủ.

Rạng ngày, La Thông ngủ dậy nghĩ thầm rằng:

- Ta coi thể hai người này không phải thiết đầu hàng, e có giờ phản phúc, nếu để ở gần ắt khó về sau, chi bằng kiếm kế đẩy ra xa cho yên mọi việc.

La Thông nghĩ rồi liền ban lệnh tiễn cho Đơn Thiên Thường làm tiên phuông, dạy đoái lãnh ba ngàn quân đi trước đến ải Bạch Lang chờ đó.

Thiên Thường lãnh lệnh tiễn và binh mã xong, ra dắt Du Dũ Đức, dẫn quân rầm rộ tiến về Bạch Lang quan hạ trại.

Hồi 10

Bạch Lang quan Ngân Nha trở tài.

Thiết toán bài cả thắng Đường tướng.

Khi đóng trại xong rồi, Du Dũ Đức nói với Đơn Thiên Thường rằng:

- Bây giờ hãy còn sớm, vậy để tôi đi khiêu chiến thử coi.

Đơn Thiên Thường cản rằng:

- Tướng Bắc Phiên nhiều kẻ đại tài, ta chớ có nên háo thắng.

Du Dũ Đức nói:

- Tôi có nghề bắn ná dưới chân hay lắm, không hề gì đâu mà anh lo.

Du Dũ Đức dứt lời liền hươi búa lên ngựa, xông ra trước ải kêu lớn lên rằng:

- Bớ quân sĩ trên thành, hãy báo với chủ tướng người ra đây mà hội chiến với ta.

Quân Phiên nghe nói lật đật chạy vào phi báo tức thời.

Nguyên tướng giữ ải Bạch Lang này tên là Thiết Bối Ngân Nha, mình cao một trượng, lưng lớn mười vây, đầu lớn mắt to, khi ra trận thường dùng cây thiết toán bài, sức mạnh muôn người không địch. (Cây thiết toán bài này bề dài sáu thước, bề ngang ba thước, bề góc hai thước, nặng một ngàn năm trăm cân). Lúc ấy Thiết Bối Ngân Nha đang ngồi trong dinh bàn luận việc quân với chủ tướng, xảy thấy quân sĩ chạy vào báo rằng:

Đường binh đã kéo đến, có tướng khoe tài khiêu chiến trước ải quan.

Thiết Bối Ngân Nha nghe cười ha hả nói:

- Nó đà tới số nên mới đến đây.

Nói rồi truyền quân khiêng toán bài ra, xách thót lên ngựa phát pháo khai thành xuất trận.

Ngoài thành Du Dũ Đức đang đợi, bỗng nghe trong thành pháo nổ, kể xông ra một tướng dị kỳ, tay cầm khối sắt quá to, bèn nạt rằng:

- Thằng mọi Phiên! Hãy xưng tên mà chịu chết!

Thiết Bối Ngân Nha cười nói:

- Mi muốn biết tên ta sao? Ta là bộ hạ củ Tô Xa Luân nguyên soái, Bạch Lang quan tổng binh Thiết Bối Ngân Nha đây.

Du Dũ Đức nói:

- Ta không biết Tô Xa, Thiết Bối gì hết! Mau dâng thành thì toàn mạng, nếu nghịch mạng cặp búa này bừa óc.

Thiết Bối Ngân Nha dựng mày nạt rằng:

- Thằng chết bầm vô lễ! Hãy thông tên đi đặng ta cho lãnh một bài biết sức.

Du Dũ Đức nói:

- Đường trào La nguyên soái giá hạ, tiên phuông Du Dũ Đức đây.

Thiết Bối Ngân Nha cười nói:

- Tội nghiệp! Ai biểu đặt tên là Du Dũ Đức làm chi, hôm nay phải tuyệt mạng.

Dũ Đức nghe qua cả giận, liền múa cặp búa xông tới chém nhau, Thiết Bối Ngân Nha đưa toán bài ra đỡ, nghe cái rảng cặp búa con văng đầu mất! Du Dũ Đức hoảng kinh toan quay đầu ngựa chạy, kể bị Ngân Nha tiếp cho một toán bài nữa nát đầu.

Đơn Thiên Thường ở sau trận thấy vậy khóc lớn lên rằng:

- Em ta chết rồi! Ta quyết trả thù cho đặng.

Nói rồi hươi sóc giục ngựa tới toan đánh, Thiết Bối Ngân Nha đưa bài lên nạt rằng:

- Mày muốn chết thì hãy xưng tên cái đã!

Đơn Thiên Thường nói:

- Ta là Đơn Thiên Thường, tướng tiên phuông của La nguyên soái đây.

Thiên Thường nói dứt lời liền cử sóc nhắm đầu Ngân Nha đâm tới, Ngân Nha cầm toán bài đánh lên, Thiên Thường vuốt tay sóc bay đầu mắt, Ngân Nha cười ngất cho thêm một bài nữa, Thiên Thường nhào xuống ngựa dẹp thầy. Bình Đường thấy hai tướng tiên phuông đã tử trận thì hoảng hồn, đua nhau kéo chạy thối về báo tin cho nguyên soái.

Lúc ấy La Thông đang kéo binh tới, xảy gặp bại binh lai báo rằng:

- Đơn tiên phuông và Du Dũ Đức ra trận, bị Phiên tướng đập chết hết rồi.

La Thông nghe nói giật mình la:

- Cha chả! Phiên tướng mạnh dữ đến thế sao? Tội nghiệp Đơn ca tuổi nhỏ mà thác oan, hại tông môn tuyệt diệt.

La Thông than dứt lời liền hối quân kéo rút đến gần ải nổi súng an dinh. Lúc ấy trời đã xế chiều, La Thông truyền quân canh nghiêm ngặt đặng nghỉ ngơi một đêm sau đó xuất trận.

Ngày thứ, trời vừa rạng sáng, La Thông thăng trưởng, chư tướng hầu hạ hai bên, La Thông hỏi:

- Hôm nay có tướng nào dám đi khiêu chiến?

Trình Thiết Nguru bước ra nói:

- Tôi xin lãnh mệnh cho.

La Thông nói:

- Trình huynh có đi phải cẩn thận đề phòng.

Trình Thiết Nguru nói:

- Xin nguyên soái chớ lo!

Dứt lời hơi búa lên ngựa, dẫn binh xông tới bên thành khiêu chiến.

Tiểu Phiên ngó thấy lật đật vào phi báo tức thì. Thiết Bối Ngân Nha nghe báo mỉm cười, vội vã xách toán bài lên ngựa khai thành xuất trận.

Trình Thiết Nguru xem thấy Ngân Nha cầm toán bài mà nghĩ thầm rằng:

Trong mười tám món binh khí, món nào mình cũng từng biết hết, mà thằng này nó cầm cái gì lạ như vậy kia! Bộ thể bên này hay dùng những thứ như vậy chăng?

Thiết Nguru nghĩ rồi liền nạt rằng:

- Phiên tướng biết tài ngon búa ta chăng? Hãy mau dâng ải quy hàng, không thôi bỏ mạng.

Thiết Bối Ngân Nha cười nói:

- Chớ nói rộn nhiều lời, hãy xưng tên nghe thử.

Trình Thiết Nguru nói:

- Mi muốn biết tên ta phải ngồi cho vững, kéo vừa nghe giạt mình té bể óc đi giờ. Ta là con của Lỗ quốc công Trình thiên tuế, tên là Trình Thiết Nguru đây. Ta vâng lệnh La nguyên soái, ra thỉnh thủ cấp ngươi về nạp.

Thiết Nguru nói dứt lời liền hơi búa chém tới. Ngân Nha đỡ cho một bài, Thiết Nguru gài nhào xuống ngựa, rồi tiếp thêm một bài, Trình

Thiết Nguru ráng đỡ xé tuốt hổ khẩu tay, thất kinh la hoảng rằng:

- Thằng cậu Phiên mạnh thiệt.

Vừa nói vừa giục ngựa chạy dài. Ngân Nha cười ngất chẳng thèm rượt theo, đứng đó lấy roi chỉ qua dinh Đường nói lớn rằng:

- Có ai thiệt tài sao không ra trận, lại sai tướng dở làm chi!

Còn Trình Thiết Ngưu chạy dài đến dinh, bầm với nguyên soái rằng:

- Thằng tướng Phiền mạnh quá, tôi đánh không lại, xin nguyên soái rộng dung.

La Thông giận lắm quát rằng:

- Mới xuất trận đầu mà để cho đại bại, thật quá tệ muôn phần, hãy lui ra cho rành.

La Thông dứt lời bèn hỏi chúng tướng rằng:

- Còn ai dám ra trận nữa chăng?

Tần Hoài Ngọc bước tới thưa:

- Xin nguyên soái cho tôi đi thử.

La Thông nói:

- Tần huynh đi thời chắc thắng, nhưng phải ráng giữ gìn.

Tần Hoài Ngọc đốc lệnh, đề thương lên ngựa xông ra.

Tần Hoài Ngọc đến nơi, Ngân Nha xem thấy nạt rằng:

- Đường tướng tên chi, hãy mau xung ra, đừng có chạy nữa.

Tần Hoài Ngọc nói:

- Ta là Tần Hoài Ngọc, con của Hộ quốc công Tần Thúc Bảo.

Thiết Bối Ngân Nha cười rằng:

- Vậy mày là con Tần Thúc Bảo đây sao?

Tần Hoài Ngọc Nạt rằng:

- Ngươi đã biết danh ta, sao chưa trói mình chịu chết!

Nói rồi đâm một giáo, Ngân Nha đưa toán bài ra đỡ, làm cho ngựa Hoài Ngọc lui trên mười bước, đánh đặng bảy tám hiệp, Hoài Ngọc liệu thế cự không lại bèn giục ngựa chạy tuốt về.

Trong trại, La Thông đang ngồi chờ tin, xảy thấy Hoài Ngọc mệt thở hào hển về thưa rằng:

- Thiệt quả tướng Bắc Phiền này mạnh lắm, tôi đánh chằng lại, xin nguyên soái rộng dung.

La Thông lắc đầu nói:

- Thắng bại là lẽ thường, anh hãy lui ra an nghỉ. Nhưng ai địa đầu mà phá không nổi thì làm sao đi thấu Mộc Dương thành. Thế này bốn soái phải xuất trận mới xong.

La Thông dứt lời liền nài nệ đề thương lên ngựa, dẫn chúng tướng kéo binh mã ra dinh. Thiết Bối Ngân Nha thấy bên Đường kéo ra một đạo binh rất đông, đi đầu là một viên tiểu tướng, bèn giục ngựa tới nạt rằng:

- Thằng nhỏ tên họ là chi? Mau thông cho ta biết!

La Thông nói:

- Bốn soái là La Thông, con của Việt quốc công La Thành đây.

Thiết Bối Ngân Nha nghe nói thất kinh nghĩ thầm:

- Thằng này con La Thành, chắc nó giống cha tài lắm chằng chơi.

Nghĩ rồi liền nói:

- Họ La mi có giỏi thì giỏi bên Trung Nguyên, chứ qua đây ắt bị Thiết Bối nhai xương.

La Thông cầm giận nạt rằng:

- Chớ có nhiều lời, hãy coi cây giáo bôn soái đây.

Nói xong đâm qua một giáo, Thiết Bối Ngân Nha đỡ khỏi đập lại một bài, rồi đó hai tướng đánh vùi vớ nhau trên năm chục hiệp không phân thắng bại. La Thông càng đánh càng khoẻ, còn Ngân Nha mệt thở pho pho, bèn cử bài đỡ thương dừng lại hết rằng:

- La Thông mạnh thiệt!

La Thông nói:

- Mi sợ ta rồi sao?

Ngân Nha giận nói:

- Dễ sợ mình không! Chớ có khoe tài, ta quyết lấy đầu cho đặt.

Nói rồi đánh nữa, đánh thổi mũi mẫn trót sáu mươi hiệp cầm đồng. La Thông mới nghĩ thầm rằng:

- Ta trá bại mà giết nó mới xong.

Nghĩ rồi bèn đâm bậy một thương quày ngựa bỏ chạy. Thiết Bối biết La Thông trá bại nên chẳng rượt theo, đứng đó cười lớn rằng:

- La Thông! Người có tài thì trở lại đánh với ta, chớ lập kế đâm lén người như thế dở lắm.

La Thông nhắm gạt chẳng được, bèn trở lại đánh nhau một trận nữa tới đồ đèn mà vẫn cầm đồng, rồi đó hai bên đều thâu binh về hết.

La Thông về đến dinh, các tướng ra nghinh tiếp. La Thông than rằng:

- Thằng Phiên này giỏi lại khôn, ta không biết làm sao mà lấy thành cho đặt?

Trình Giáo Kim than rằng:

- Nay phá không nổi ải Bạch Lang, thì làm sao đi tới Mộc Dương thành mà cứu giá cho được?

La Thông nói:

- Xin bác chớ đem lòng phiền não! Để mai cháu quyết một trường huyết chiến cùng nó ắt xong.

Nói rồi truyền binh dọn cơm ăn, và cất binh tướng cảnh giới.

Ngày thứ, trời vừa rạng sáng, La Thông dẫn binh đến trước ải khiêu chiến. Quân Phiên vào phi báo, Ngân Nha xách bài ra ầu đá với La Thông, đánh tới tối mà cũng cầm đồng, ai về dinh nấy. Qua bữa sau, hai tướng cùng hội chiến với nhau nữa, mà cũng chẳng ai hơn, đánh trọn ba ngày bất phân thắng bại.

Đến ngày thứ tư, bữa sáng ấy La Thông thắng tướng, lúc bấy giờ Trình Giáo Kim còn ngủ sau dinh. La Thông đang ngồi bỗng nhiên xây xẩm bần thần, bèn cúi đầu trên án ngủ phức đi. Hai bên chư tướng thấy vậy, định cho nguyên soái vì xuất chiến ba ngày mỗi mệt, đêm ngủ chưa đã nên gia thêm, nên chẳng dám kêu, cứ đứng chung quanh hầu hạ.

Còn La Thông trong lúc mơ màng, chợt thấy ngoài cửa bước vào hai người, một người đội mũ rồng mặc áo gấm, râu ba chòm vắn, da sậm mặt xéo mày dày, con mắt bên tả có nổi lên một gân máu đỏ, còn một người nửa đầu đội kim khôi, mình mang giáp huyết, mặt trắng môi son, mày tằm mắt phụng, châu thân khô đầy những máu như thể bị thương. Hai người ấy bước tới trước mặt La Thông khóc và nói rằng:

- Mày là đồ bất hiếu! Không lo báo oán cho ông cha, lại chẳng vâng lời mẹ dạy! Giỏi lắm sao mà làm nguyên soái? Tài chi mà dám đánh Bắc Phiên?

La Thông nghe máng thất kinh bèn hỏi:

- Chẳng hay nhị vị là ai má quờ tôi chuyện ấy?

Người có râu nói:

- Ta là La Nghệ, ông nội của mày, còn người này là La Thành, vốn cha mày đó. Ta cùng cha mày trung nghĩa, mà chịu thác oan, cả mấy năm nay ngâm hờn nơi chín suối, bây giờ về mách bảo, cho mày báo oán trả cừ.

La Thông nghe qua vùng khóc lên mà rằng:

- Bây giờ con mới biết mặt ông, cha thật nổi mừng này chi xiết. Xin cha ông nói tên cừ nhân cho con rõ, đừng con lo báo thù trả oán.

La Nghệ nói:

- Cháu có lòng chí hiếu, thật đáng khen, còn sự tích này cháu muốn tường, thì hỏi Lỗ Quốc công sẽ rõ.

La Thông cúi đầu vâng dạ, kể La Thành bước lại nói rằng:

- Con có lòng cứu chúa, mà phá chẳng nổi ải Bạch Lang, vậy để cha cho con vật này, giết Thiết Bối Ngân Nha dễ lắm.

La Thông hỏi:

- Chẳng hay cha cho con vật chi đó?

La Thành nói:

- Con đừng hỏi làm chi! Để cha đút nó trong tay áo con đây, xem qua thì rõ.

Đút lời bèn đút vậy ấy vào tay áo La Thông, rồi xô La Thông ra một cái rồi nói rằng:

- Thôi! Con hãy trở dậy, cha đi đây...

La Thông giật mình tỉnh dậy, mở mắt nhìn quanh, xem chung quanh thấy chur tướng hầu hạ đủ đầy, còn ông, cha đi đâu mất. La Thông liền truyền quân sĩ ra dinh sau mời Lỗ Quốc công.

Giây lát Trình Giáo Kim bước ra, hỏi La Thông rằng:

- Cháu cho mời bác ra có việc chi chăng?

La Thông nói:

- Xin bác tạm ngồi, cho cháu hỏi thăm một chuyện.

Giáo Kim ngồi xuống hỏi:

- Cháu muốn hỏi chuyện gì? Hãy nói đi!

La Thông nức nở thưa rằng:

- Cháu mới nằm một đêm chiêm bao lạ lắm! Thấy ông cha cháu về mách bảo, biểu phải báo thù. Cháu hỏi ai là cừ nhân, thì ông cháu dạy biểu hỏi thăm bác. Nên cháu mời bác ra đây, xin bác thuật rõ cho cháu tường.

Trình Giáo Kim nghe qua thất kinh nói:

- Thúc phụ và hiền đệ thật hiển linh, mới hiện hồn về ban ngày mà mách bảo. Nhưng ngặt một điều là ải này lấy chưa được nên bác chẳng dám nói ra, xin cháu hãy an lòng, đợi khi đến Mộc Dương thành, rồi bác sẽ tự thuật đầu đuôi cho cháu rõ.

La Thông chẳng bằng lòng, bèn làm bộ sợ hãi nói:

- Bác ôi! Không xong đâu! Ông tôi có hăm rằng: Nếu bác không chịu nói ra, ông tôi sẽ bắt hồn bác xuống Diêm đình hầu kiện.

Trình Giáo Kim thất kinh xanh mặt bèn lật đật vái rằng:

- Xin chú, em đừng bắt, để tôi thuật cho cháu nó nghe.

La Thông thấy vậy mừng lắm mà rằng:

- Xin bác làm ơn nói cho chính chắn.

Trình Giáo Kim nói:

- Việc này chẳng nhắc đến thì thôi, chớ nhắc ra muôn vàn bi thảm!

Nói xong kêu gia tướng dạy rằng:

- Chúng bây hãy ra đằng sau trại, lại phòng ta dỡ gương lấy gói tên me đem ra đây.

Gia tướng vâng lời, vào lấy đem ra lập tức.

Trình Giáo Kim thấy gói tên me, liền khóc và nói với La Thông rằng:

- Cháu ôi! Cháu hãy mở gói ấy mà coi, rồi bác sẽ nói cho cháu biết.

La Thông y lời mở gói ra thấy những tên me, chẳng rõ chi bèn hỏi:

- Tên này có quan hệ chi, xin bác cắt nghĩa cho cháu tường vớ!

Giáo Kim nói:

- Đây là vật hại cha cháu đó! Nguyên khi trước ông cháu bị một mũi tên vào con mắt bỏ mình, rồi sau cha cháu bị bó tên me này mà chết.

La Thông hỏi:

- Chẳng hay ai bắn ông, cha tôi, và bây giờ nó ở tại đâu?

Trình Giáo Kim nói:

- Thằng bắn ông, cha cháu đó là Ngân quốc công Tô Định Phương, bây giờ nó đang bảo giá tại Mộc Dương thành.

La Thông hỏi:

- Nó là đồng liêu phò một chúa, sao có gì lại giết cha tôi?

Trình Giáo Kim nói:

- Nguyên thuở trước đời nhà Tùy, vì vua Dương đế lỗi đạo, nên các nơi làm phản xưng vương. Lúc ấy Tô Định Phương phò Hạ Minh Vương Đậu Kiến Đức, đem binh qua đánh Hà Bắc là chỗ ông nội cháu trấn giữ, ông nội cháu đem binh ra cự địch, bị Tô Định Phương bắn trúng nhằm con mắt tả, về đến dinh nhổ mũi tên ra liền chết, đến sau ông già cháu cũng làm mưu nó, sa ngựa tại Ú Nê Hà, bị nó trên bờ bắn nát mình mà chết. Thương hại cha cháu bị bắn cả thấy một trăm bảy cái tên me, bác đem thầy về chôn, nhổ ra thấy cái lưng lũng như mặt rỗ.

La Thông nghe dứt đồ mặt hét lớn rằng:

- Tôi nguyện phân thân Tô Định phương trăm mảnh, mà báo cừu cho tổ phụ. Nghĩ lại họ La ba đời trung nghĩa công lao đối với nước nhà rất nhiều, thế mà vua chẳng thương phận thác oan mà báo cừu, lại phong cho cừu nhân làm quan cực phẩm, nếu tôi chẳng móc gan Tô tặc, thì thế chẳng đứng làm người.

La Thông đang lúc thịnh nộ, xảy thấy quân sĩ vào báo rằng:

- Có quan vận lương là Tô Lân, Tô Phụng chở lương về đến.

La Thông nghe đến cả giận nạt rằng:

- Hãy trói quách Tô Lân, Tô Phụng đem nạp cho mau.

Quân sĩ vâng lệnh bắt trói dẫn vào. Tô Lân, Tô Phụng quỳ thưa:

- Bẩm nguyên soái! Hai anh em tôi mới vận lương về đến, chưa hề phạm tội chi, sao nguyên soái muốn hành hình oan như vậy?

La Thông nghe hỏi biết mình có lỗi, nhưng chẳng lẽ đem sự báo thù mà giết, bèn truyền lệnh rằng:

- Tô Lân hãy đem lệnh tiến ra đánh ai Bạch Lang, phải cho thắng, chớ thua về thì ta cứ theo quân pháp mà trị tội.

Nói rồi truyền quân mở trói, anh em họ Tô lãnh lệnh tiến lui ra.

Ra ngoài rồi Tô Phụng hỏi Tô Lân rằng:

- Chẳng biết nguyên soái vì việc chi mà giận muốn giết chúng ta, nay lại sai anh phải ra lấy ai Bạch Lang, nếu thua về bị tội, và tướng Phiên này tài lắm, chắc phen này anh chết rồi!

Tô Lân khóc nói:

- Em không thấy ý La Thông sao?

Tô Phụng nói:

- Em thật không biết, chẳng hay vì duyên cớ chi vậy?

Tô Lân nói:

- Khi anh em ta về mới đến dinh, La Thông chẳng thèm hỏi coi lương nhiều, thiếu đủ, lại truyền lệnh trói hết dẫn vào. Lúc ấy anh thấy La Thông nước mắt chưa ráo, chắc nó nhớ đến cừu xưa, muốn giết anh em ta trả oán, nhưng chẳng tìm ra cớ, nên mới làm ngặt sai anh phải phá ải, và bây giờ La Thông đang cầm quyền cả trong tay, chắc tánh mạng anh đây phải khốn.

Tô Phụng nói:

- Anh cứ an lòng đi đánh, dầu chẳng may bại trận em sẽ tâu rồi cho anh.

Tô Lân nói:

- Anh chắc La Thông quyết báo cừu, nếu thua về dầu em rồi tâu thế nào cũng không đặng. Thôi bây giờ em hãy theo lược trận, anh ra đánh thử một phen, sống thác bề nào tới đâu hay đó.

Tô Phụng khen phải, rồi đó anh em lên ngựa hươi binh khí thẳng đến bên thành.

Khi anh em họ Tô đi rồi, La Thông mới nói với Trình Giáo Kim rằng:

- Lúc ấy thân phụ tôi có bảo tôi rằng: Nếu con muốn phá đặng ải Bạch Lang, thì cha cho con một vật, nói rồi rút vật ấy trong tay áo tôi, nhưng chẳng biết chân giả thế nào, này giờ tôi chưa coi đến.

Trình Giáo Kim nói:

- Vậy cháu hãy thử xem lại coi thế nào!

La Thông vâng lời, thò trong tay áo lấy ra đặng một mảnh giấy, trên đó có vẽ một cái cung tròn vo và một mũi tên. La Thông không hiểu cớ chi mới hỏi Giáo Kim. Giáo Kim nói:

- Cái này rất lạ! Bác đoán không ra, nhưng hồn trung lương muốn giúp triều đình mà cho vật này, thì nó chẳng phải là đồ vô dụng, để bác suy nghiệm thử coi.

Trình Giáo Kim suy nghĩ một hồi, rồi gật đầu lia lịa nói rằng:

- Phải rồi! Phải rồi! Cái này là nguyệt nhi nỏ, của cha cháu hay dùng năm xưa.

La Thông hỏi:

- Nguyệt nhi nỏ là cái chi vậy?

Trình Giáo Kim nói:

- Nguyệt nhi nỏ là cái ná nhỏ bằng trang mặt trăng, nếu ra trận đánh không thắng, thì lấy nguyệt nhi nỏ bắn thành linh, ắt giặc kia phải chết, ông già cháu ngày xưa thường dùng nó mà giết lắm tướng tài, hôm nay mới vẽ họa đồ cho cháu đây, vậy hãy tập bắn cho hay, đặng ra đó bắn thẳng Phiên tướng.

La Thông nói:

- Tôi thườ nay chưa hiểu cách dùng, thì làm sao mà luyện tập tinh thông cho đặng?

Giáo Kim nói:

- Việc ấy cháu khỏi phải nhọc lòng! Vì lúc trước cha cháu có chỉ cách dùng cho bác, bác biết hết nhưng chẳng tập nên không rành, vậy cháu hãy biểu quân nó làm, rồi bác sẽ chỉ cho.

La Thông cả mừng liền trao họa đồ cho quân đi liệu.

Nói qua anh em nhà họ Tô đến trước ải khiêu chiến, bị Thiết Bối Ngân Nha đánh thối đại bại, túng thế phải về trại thừa với La Thông rằng:

- Bẩm nguyên soái! Thiết Bối Ngân Nha quả quá tài cao, chúng tôi đánh chẳng lại về đây, xin nguyên soái rộng tình thứ tội.

La Thông trợn mắt nạt rằng:

- Tô Lân! Binh mới đến ải đầu, người không rán cho thắng trận lại sợ chết trở về, tướng bất tài như thế còn để làm chi.

La Thông nói dứt lời, truyền quân sĩ đem ra chém mà bêu thủ cấp. Quân sĩ nghe lệnh rút gươm thộp cổ Tô Lân dẫn đi. Tô Phụng điếng hồn, lệt đật quỳ lạy thưa rằng:

- Việc binh gia thắng bại là lẽ thường, xin nguyên soái dung anh tôi lần thứ nhất.

La Thông nghe nói nạt luôn rằng:

- Thế thường công thưởng tội trừng, sao mi dám cả gan chống trả cùng ta? Quân sĩ! Mau dẫn Tô Phụng ra đánh bốn chục côn đên tội.

Quân sĩ đắc lệnh, kéo Tô Phụng ra ngoài, đánh bốn chục côn bò la bò lết!

Tô Phụng bị đánh rồi, ngó lên thấy quân sĩ đã chém đầu Tô Lân thì khóc rống, rồi ráng lặn mò về trại. Về đến nơi, Tô Phụng nghĩ thầm:

- Ngày nay La Thông nó quyết báo tiền cừu, đã giết chết anh mình, nếu mình cũng ở đây chắc cũng có ngày bị nữa!

Tô Phụng tính thế không xong, bèn gom góp hành lý, chờ đến canh ba lên ra trốn đi mất.

Ngày thứ La Thông thăng trưởng, xây thủy quân sĩ ở trại Tô Phụng vào báo rằng:

- Đêm hôm này Tô Phụng gói quân áo, chẳng biết có việc chi mà bỏ đi đâu mất.

La Thông nói:

- Chắc là nó trốn rồi! Ôi! Mà ba đời thằng tướng dờ, đi đâu thì đi cho khuất mắt, không cần tìm kiếm làm chi.

La Thông vừa nói dứt lời, kết bọn quân làm cung đem dâng nguyệt nhi nỏ, La Thông cầm trao cho Giáo Kim và hỏi rằng:

- Chúng nó làm như vậy có đúng với cái cung mà thân phụ cháu thường hay dùng thuở trước chăng?

Giáo Kim xem hồi lâu rồi nói:

- Đúng lắm! Thiết là đúng lắm! Vậy cháu hãy ra sau trại, đặng bác chỉ dạy cho.

La Thông vâng lời ra dinh sau luyện tập, luyện trong ba ngày đã tinh thông, hô đâu bắn trúng đó.

La Thông thấy mình tập đã rành thì mừng lắm! Qua sáng ngày thứ tư, La Thông dậy sớm nai nịt hăn hời, cất cung nỏ trong mình, rồi dẫn binh tướng đề thương đến bên thành. Quân Phiên vào báo cho Thiết Bối Ngân Nha, Thiết Bối Ngân Nha nghe báo cười rằng:

Bộ bên nó hết tướng tài rồi, nên bữa nay mới đến đây đặng chịu chết đó.

Nói rồi truyền quân thắng ngựa, xách toán bài thót lên phát pháo khai thành.

La Thông ở ngoài thấy Thiết Bối Ngân Nha xông ra thì hét lớn lên rằng:

- Phiên tặc! Hôm nay ta quyết lấy thủ cấp mi đây!

Dứt lời liền múa giáo đâm tới, Thiết Bối Ngân Nha cử bài ra đỡ, rồi đánh đến ba mươi hiệp, La Thông trá bại, quày ngựa thối lui, Thiết Bối Ngân Nha gò ngựa lại cười lớn rằng:

- La Thông! Chớ chơi miếng cũ, ta có đại gì mà đuổi theo đâu.

La Thông làm thỉnh, lấy nguyệt nhi nô vãi rằng:

- Hồn cha có linh, xin phù hộ cho con bắn nhằm tướng ấy.

La Thông quay ngựa lần tới, đưa nguyệt nhi nỏ nhắm ngay cổ Ngân Nha, Thiết Bối Ngân Nha chẳng hiểu có chi, cứ trơ mắt nhìn La Thông trân trối, bỗng mũi tên xẹt tới bắn trúng yết hầu, Ngân Nha té nhào xuống đất, La Thông thúc ngựa tới thưởng cho một giáo đi đời, rồi cùng các tướng xua binh vào đoạt ải, quân tiêu Phiên mất chủ, kéo nhau chạy tuốt về Kim Linh Xuyên.

Hồi 11

Bát Bửu đồng nhân rượt La Thông.

La Nhon song chùy cứu huynh trưởng.

Khi La Thông vào ải rồi liền tra xét lương tiền, mở tiệc khao binh, nghỉ đó một đêm, rạng ngày độ quân nhắm Kim Linh Xuyên trực tiến.

Nói qua tướng trấn thủ Kim Linh Xuyên này là anh ruột của Thiết Bối Ngân Nha, tên là Kim Nha, mình cao một trượng một, lưng rộng ba vàng, mặt sạm râu hùm, hay dùng cây siêu đao, sức mạnh đánh muôn người.

Ngày kia Kim Nha đang ngồi trong ải, xảy thấy binh của Bạch Lang quan hơ hải chạy đến báo rằng:

- Bình Đường đã thấu ải Bạch Lang quan, Ngân Nha tướng quân tử trận!

Thiết Bối Kim Nha nghe báo thất kinh nói:

- Em ta là thượng tướng anh hùng, không dè hôm nay phải tử trận. Nói dứt lời khóc rống lên, đoạn truyền quân cẩn thận thủ thành, chờ binh Đường tới sẽ trở tài báo oán.

Nói qua binh của La Thông kia rời Bạch Lang quan, đi trọn hai ngày mới đến Kim Linh Xuyên. La Thông truyền dừng quân cách thành ba dặm an dinh hạ trại, rồi thăng tướng nói với chúng tướng rằng:

Bắc Phiên nhiều tướng tài tình, nay mới trận đầu tay chẳng nên để thất, vậy các tướng đồng theo mà lướt trận, để bản soái ra ngựa trước một phen.

Chư tướng thấy vâng lời khen phải. La Thông liền nài nịt đề thương nổi súng khai dinh, kéo rốc đến trước ải quan khiêu chiến.

Quân Bắc Phiên xem thấy lật đật vào báo cho Thiết Bối Kim Nha hay, Kim Nha vội vã xách siêu đao thượng mã, điềm binh rông phân thành đội ngũ kéo ra.

Lúc ấy La Thông đang đứng chờ ở ngoài bỗng thấy cửa thành mở bét, một đạo quân mã từ trong xông ra, đi đầu là một viên đại tướng mặt mày rất dữ, múa siêu đao lướt tới chém nhào, La Thông cử giáo gát phát siêu đao ra rồi nạt rằng:

- Cây giáo ta chẳng giết tướng vô danh, hãy mau thông tên trước khi chịu chết.

Thiết Bối Kim Nha nói:

- Ta là bá thắng tướng quân, anh của Thiết Bối Ngân Nha tên là Kim Nha đây. Ta biết mi là La Thông, ý mạnh giết thác em ta, nay ta quyết bầm thây mi mà báo oán.

Kim Nha nói dứt lời, liền hươi đao nhắm đầu La Thông chém tới, La Thông đỡ khỏi đâm trả lại tức thời. hai tướng đánh nhau đặng chừng ba mươi hiệp, Kim Nha đuối sức bị La Thông đâm một giáo lủng bụng té nhào, quân Đường nhảy bổ ra đầu thủ cấp.

Lúc ấy binh Bắc Phiên kinh hoàng mà hề nhau bỏ chạy, La Thông dẫn chư tướng vào đoạt thành như lấy đồ trong túi. Khi binh mã vào xong rồi, La Thông truyền xét lương hướng, rồi đổi cờ Đại Đường, mở tiệc khao quân, nghỉ ngựa một đêm, sáng ra nhắm Ngân Linh Xuyên kéo tới. Khi đến nơi thấy ải bỏ không chẳng quân tướng chi canh thủ, La Thông nghi là không thành kè, chẳng dám kéo quân vào. Trình Thiết

Ngưu cưỡi nói:

- Tôi chắc tội mọi Phiến này nó thấy nguyên soái giết chết hai tướng giỏi của nó rồi nên rủ nhua bỏ thành mà trốn, nếu nguyên soái lòng con nghe ngại, vậy để tôi vào đó xem coi, chứ cái nhà hoang mà không dám vào thì làm sao đến thành Mộc Dương cứu giá cho đặng. La Thông nghe Trình Thiết Ngưu phân hữu lý, liền cấp ba ngàn binh mã cho đi. Trình Thiết Ngưu đốc lệnh hươi búa xóc vô thành, kiểm tìm khắp nơi xem chẳng thấy một ai núp lén, bèn dựng cờ Đại Đường rồi ra tiếp đón nguyên soái.

La Thông mừng rỡ kéo hết đại binh vào, tra xét lương thảo, dạy thiết tiệc khao quân. Trình Giáo Kim nói:

- Bác ngồi ăn mà hồi hộp quá, thiệt là ráng nuốt không vô.

La Thông lấy làm lạ hỏi:

- Bác sợ điều chi mà dữ vậy?

Trình Giáo Kim nói:

- Hồi lúc trước đi tảo Bắc, lấy luôn một lượt năm ải như trở bàn tay, sau đến Mộc Dương thành cũng bị cái thứ thành trổng này mà thiếu điều gần chết đó.

Tần Hoài Ngọc nghe nói hơi sợ nói:

- Vậy nguyên soái hãy dẫn binh ra ngoài thành một đôi đóng trại mà khao thưởng cho yên, kéo nửa đêm chúng nó có phục binh trong rừng kéo vào vậy thì nguy hiểm lắm.

La Thông khen phải liền kéo quân trở ra ngoài thành đóng trại bài yển, nguyên suốt đêm không có điều chi hết. (Nguyên ải này là ải nhỏ, lại bắc Phiến chẳng có tướng dư, nên để trổng cất một tốp quân canh giữ, lúc binh thua ở Kim Linh Xuyên chạy ngang về, bọn ấy sợ, nhập đoàn đông tuốt về Giả mã Xuyên).

Còn La Thông đóng trại ở ngoài một đêm không thấy điều chi, sáng ngày chọn tướng nhỏ để thủ thành, rồi tấn binh thẳng tới ải Giả Mã.

Nói qua tướng trấn ải này là em ruột của Thiết Bối Kim Nha và Ngân Nha, tên Thiết Bối Bát Bửu, mình cao trên một trượng, đầu lớn bằng cái đầu, con mắt như cái chung, râu ria đỏ hoe hoe, lỗ tai dài đảo ngược, Thiết Bối Bát Bửu này sức lực thật mạnh vô cùng, các binh khí của hắn dùng là cái hình đồng một cặp, đúc bằng đồng đặc, nặng một ngàn cân. Ngày kia Bát Bửu đang cùng bàn luận với hai tướng canh là Lỗ Đại, Hao Tri về việc nước thì xây thấy có quân sĩ vào báo rằng:

- Có binh của Kim Linh Xuyên chạy qua vào ra mất!

Thiết Bối Bát Bửu nghe qua kinh sợ bèn truyền lập tức đòi vào.

Bọn quân Kim Linh Xuyên vào quỳ lạy thưa rằng:

- Nay Đường trào đã viện được binh qua, có tướng La Thông mạnh lắm, nó giết chết Kim Nha tướng quân mà đoạt ải Kim Linh rồi.

Thiết Bối Bát Bửu nghe qua khóc ngắt lên một hồi rồi nói:

- La Thông nó giết thác hết hai anh ta, ta quyết đập nó nát thây để mà báo oán.

Nói rồi hạ lệnh quân sai đi thám thính, hề thấy binh Đường kéo đến, thì mau phi báo cho mình hay.

Còn binh Đường khi đến gần Giả Mã Xuyên, La Thông truyền an dinh hạ trại. Lúc trời chiều còn sớm. La Thông mới nói với Trình Giáo Kim rằng:

Binh mình mới đến con mệt, vậy nghỉ rồi sáng mai hãy ra binh.

Trình Giáo Kim nói:

- Lời cháu phân rất phải! Phép dưỡng binh thì tính như vậy mới xong.

La Thông nói:

- Loài Bắc Phiên rất quý quyết, đêm nay ta phải đề phòng, kéo nó đến cướp dinh.

Trình Thiết Ngưu nói:

- Có tôi xem việc canh tuần, nguyên soái đừng có lo chi hết! Hãy lo ngủ yên giấc, sáng mai chắc gặp thằng hung.

Trình Giáo Kim nạt rằng:

- Thằng chết bằm! Khéo nói xàm, hãy lui ra cho rảnh.

Ngày thứ La Thông thăng trưởng hỏi các tướng rằng:

- Có ai khiêu chiến trận đầu hay cũng nhường cho bản soái nữa?

Tần Hoài Ngọc xuất ban tâu rằng:

- Xin nguyên soái để cho tôi đi.

La Thông nói rằng:

- Tần huynh đi thì hay lắm, nhưng cũng phải cẩn thận đề phòng.

Tần Thúc Bảo lãnh lệnh đề thương lên ngựa, dẫn binh đến trước ải khiêu chiến bớ lên rằng:

- Hỡi quân sĩ trên thành! Hãy mau về báo chúa tướng bầy, báo ra thù tài cùng ta một trận.

Quân tiểu Phiên vào báo với Thiết Bối Bát Bửu rằng:

- Có tướng Đường kéo binh mã đến trước thành khiêu chiến.

Thiết Bối Bát Bửu nghe qua cười ha hả mà rằng:

- Chúng nó tới số rồi mới đến đây nạp mạng.

Dứt lời truyền quân khiêng đồng nhân ra, lập tức xách thớt lên yên dẫn binh khai thành xuất trận.

Tần Hoài Ngọc ngó thấy Thiết Bối Bát Bửu mặt mày dữ tợn, tay xách hình đồng bằng trang đưa con nít lên ba thì lấy làm lạ giục ngựa tới nạt rằng:

Phiên tướng xách tượng cốt đi đâu? Hãy xưng danh nghe thử.

Thiết Bối Bát Bửu cười rằng:

- Phiên trào giá hạ, tùy giá đại tướng quân Thiết Bối Bát Bửu là ta đây. Còn người tài cán chi mà dám tìm đường chịu chết?

Tần Hoài Ngọc nói:

- Võ nghệ của người giỏi gì mà dám ngăn trở ngọn giáo của ta? Hãy mau mở cửa chạy đi kéo thác oan uống mạng.

Bát Bửu nói:

- Thằng con nít miệng còn hôi sữa, tài lực có mấy đăm hơi, rất đỗi chúa tôi của mi còn bị vây tại Mộc Dương Thành như bầy khi. Bộ mi muốn chết nên mới đến đây làm phách, hãy thông tên họ cho mau rồi lãnh đồng nhân về địa phủ.

Tần Hoài Ngọc nói:

- Ta là Tần Hoài Ngọc, con của Hộ quốc công Tần Thúc Bảo, ta theo La nguyên soái binh Phiên, được phong làm vô địch tiểu tướng quân, nay người gặp ta đây, để ta thưởng vài ngọn thương cho biết sức.

Tần Hoài Ngọc nói dứt lời liền đâm liền một thương, Bát Bửu lấy hình đồng ra đỡ, làm Tần Hoài Ngọc gần sa xuống ngựa. Tần Hoài Ngọc thất kinh quỳ ngựa chạy, chưa gì Thiết Bối Bát Bửu đánh xuống một hình đồng, Tần Hoài Ngọc hai tay cầm thương đỡ ra, bị cây hình đồng đánh xuống quá mạnh làm cây thương cong vòng, còn con ngựa thối lui trên nhai mười bước. Tần Hoài Ngọc nhắm bệ cự chẳng nổi, sẵn trốn

đông luôn. Thiết Bối Bát Bửu cười ha hả nói rằng:

- Mi mới đánh phách khoe tài, bây giờ chạy đâu cho khỏi?

Vừa nói vừa giục ngựa đuổi nà theo, Tàn Hoài Ngọc quát ngựa sai tuốt về dinh, quân sĩ thấy tướng mình vào rồi, hè nhau bắn tên ra như mưa bắc, Thiết Bối Bát Bửu thấy thế dừng ngựa lại, lấy roi xi và nhiếc mắng om sòm.

- Còn Tàn Hoài Ngọc vào đến dinh bậm với nguyên soái rằng:

Tướng trấn ải Già Mã là Thiết Bối Bát Bửu mạnh mẽ vô cùng, cầm một hình đồng nặng quá ngàn cân, tôi đâm nó một giáo nó đỡ ra tôi gần sa xuống ngựa. Nó đập tôi một hình đồng, tôi ráng hết sức đỡ, cây giáo cong vòng, nên phải đông chạy về đây, xin nguyên soái thứ tội.

La Thông nghe nói thất kinh mà rằng:

- Tướng Bắc Phiên dùng binh khí nhiều món lạ hơn mình! Khi trước Thiết Bối Ngân Nha dùng thiết toán bài, bây giờ thằng này lại xách đồng nhân một cặng. Thôi huynh chẳng có tội chi, hãy vào trong an nghỉ.

La Thông nói dứt lời liền truyền quân thẳng ngựa, rồi xách giáo nổi súng dẫn chư tướng kéo binh ra. Trình Giáo Kim nói:

- Ta hồi nhỏ đến giờ chiến chinh đã muôn trận, mà chưa hề thấy ai đánh võ bằng hình đồng, vậy nay cũng nên ra coi cho biết.

Nói rồi hơi búa lên ngựa tuốt theo.

- Khi La Thông ra đến trận, Thiết Bối Bát Bửu xem thấy cười ngất rằng:

Lũ con nít dám cả gan liều mình ra nạp mạng, vậy hãy mau thông tên họ, đặng ta lấy đầu.

La Thông nói:

- Ta là La Thông là con của Việt quốc công La Thành, chức nhị lộ nguyên nhung đi tảo Bắc bình Phiên đây!

Thiết Bối Bát Bửu hỏi:

- Ngươi có phải dòng giống của Bắc Bình Vương La Nghệ không?

La Thông nói:

- Ngươi đã biết dòng dõi anh hùng, sao chưa chịu hạ mã quy hàng?

Thiết Bối Bát Bửu cười nói:

- Chớ có nhiều lời, hãy lãnh một hình đồng cho biết.

Nói rồi đập bổ xuống liền, La Thông đưa giáo ra đỡ, con ngựa thối lui rất xa, mà cây giáo cũng gần sút tay muốn rớt. La Thông thất kinh ráng sức cự năm hiệp, nhắm bệ chịu chưởng thấu, mới tính thâm rằng:

- Đề ta trá bại dụng kế hồi mà thương mà giết nó.

Nói rồi quay ngựa nhắm đồng trống mà chạy.

Thiết Bối Bát Bửu nạt lớn rằng:

- Mi giết chết hai anh ta, thù sâu tợ biển, nay ta quyết đập mi nát sọ mà báo hận cừu. Mi chớ trông chạy trốn đằng nào, ta nguyện theo lấy đầu cho đặng.

Thiết Bối Bát Bửu hét dứt lời, hơi roi quát riết ngựa đuổi nà theo.

Lúc ấy chư tướng bên Đường thấy nguyên soái bại trận, mà ai ai cũng sợ hình đồng Bát Bửu hết chẳng dám ló ra, đứng chết lười hít hà than van với Trình Giáo Kim rằng:

- Trình thiên tuế ôi! Chúng ta cứu giá chưa xong, mà ngày nay nguyên soái đại bại, biết tính làm sao mà giải cứu bây giờ?

Trình Giáo Kim giậm chân nói:

- Thăng chết bầm nó đà tới số! Hễ thua thì cứ chạy về dinh, truyền quân bắn vãi tên lui giặc, chớ nó làm gì diên vậy, bây giờ ai mà dám ló ra.

Tần Hoài Ngọc nói;

- Chắc nguyên soái có tính mưu chi đó, chớ không lẽ diên gì...

Trình Giáo Kim nói:

- Vậy chúng bây tỏ mắt, hãy ráng xem coi nó làm sao.

Các tướng nghe nói vâng lời, leo lên ngựa chòm nhom mà ngóng.

Còn La Thông khi thua chạy, tính dụng kế hồi mã thương, nhưng Thiết Bối Bát Bửu biết trước đề phòng, La Thông dợm đâm trái hoài mà đâm không đặng, hễ chạy chậm thì Bát Bửu rượt chậm, chạy mau thì nó rượt mau, chạy luôn trên bốn chục dặm đường không nghỉ. La Thông chạy riết mệt thở hết hơi, bèn day mặt lại hỏi rằng:

- Việc chi mà ngươi rượt dai dữ vậy?

Thiết Bối Bát Bửu nói:

- Mí muốn ta thôi rượt, thì phải dâng thủ cấp mới về.

Nói dứt lời thúc ngựa vọt tới, hươu hình đồng đập La Thông, La Thông hoảng hồn lật đật đỡ khỏi, rồi nằm mọp trên yên cho ngựa chạy.

Đây nhắc lại La Nhon, từ ngày hăm mấy người gia tướng bảo dắt đi tìm kiếm La Thông. Bốn người gia tướng sợ cặp chùy nên chẳng dám trái lời, phải dắt cậu ta đi thiết. Đi trọn mười mấy bữa, qua khỏi ải Bạch Lang, Kim Linh, Ngân Linh. Hôm ấy bốn người đang đi với La Nhon ra giữa đồng, La Nhon đi mỗi giò bèn trọn mắt thịnh nộ rằng:

- Chúng ngươi bộ muốn gạt ta, chớ đi cái nỗi gì đã mười mấy ngày rồi mà kiếm anh ta không gặp?

Bốn người gia tướng nói:

- Cậu sao hay kiếm chuyện hoài! Chúng tôi dắt đi qua ba cửa ải Bắc Phiên, mà còn quở trách cái nỗi gì? Bờn mình đi chân còn người ta đi ngựa, thì phải chậm chậm mới gặp chớ sao!

Lúc năm người đang cãi lầy chợt có tiếng la lớn:

- Thăng giặc Phiên! Có gì mà ngươi rượt ta hoài chi vậy?

Năm người nghe nói ngóng cổ ngó xem. Thấy một gã xách hình đồng đang đuổi nà theo một người đội mũ bạc. Bốn người gia tướng xem qua thất kinh, nói:

- Úy trời ơi! Người bị rượt đó quả là La nguyên soái, còn gã sau đó chắc tướng Phiên. Nhị công tử cậu có thấy không? Đi tìm gì nữa?

La Nhon nghe nói che tay nhìn kỹ, rồi cười mà rằng:

- Thiết quả anh ta đó! Không biết ảnh làm sao mà dờ quá, để đến nỗi Phiên tướng đuổi nà, các ngươi mau lấy song chùy đưa ta đặng ta đập thẳng Phiên này mà cứu.

La An cản lại rằng:

- Không đặng đâu! rất dỗi là nguyên soái mà đánh còn chẳng lại nó thay, cậu nhỏ tuổi ấu xuân, lại đi bộ thì cứu làm sao cho được!

La Nhon nạt rằng:

- Ai cầu ngươi bĩ xử!

La Nhon nói dứt lời, bèn giựt song chùy xông riết tới, kêu lớn rằng:

- Bớ anh! Không hề chi đâu mà sợ, có em là La Nhon đến tiếp cứu!

La Thông nghe thấy thất kinh nói:

- Không đặng đầu em, rất đỗi là anh đây mà còn thua nó, hưởng chi em, vì nó cầm hình đồng nặng lắm, vậy em phải tránh ra xa mới mong khỏi hại.

La Nhon bắt tuân lời anh khuyên bảo, cứ việc xách song chùy, cứ việc xách song chùy tới đánh. Lúc ấy La Thông hồn vía lên mây, xảy thấy bốn tên gia tướng quỳ trước ngựa thưa rằng:

- Chúc mừng nguyên soái.

La Thông giận lắm nạt rằng:

- Thăng tướng cầm hình đồng ấy mạnh lắm, ta còn phải thua nó thay hưởng gì La Nhon, sao chúng ngươi không cản nó lại để nó ra trận, lỡ sơ sẩy điều chi thì biết liệu làm sao?

Bốn tên gia tướng đều thưa rằng:

- Thiệt chúng tôi cũng sợ như vậy, nên đã khuyên can hết lời, song cậu hai không nghe.

Khi La Nhon xách chùy ra chạy tới nạt rằng:

- Thăng giặc Phiên kia! Mau mau trở về chớ đuổi theo anh ta làm chi nữa, như mi cãi lời, thì ta quyết lấy thủ cấp chẳng dung.

Thiệt Bối Bát Bửu thấy một thằng nhỏ chạy tới đón đường, bèn gò ngựa lại cười nói:

- Ta rượt theo La Thông, chớ có can chi mi mà đón đường ta, hãy tránh ra kẻo ngựa đạp chết oan mạng.

La Nhon nói:

- Mi đã tới số rồi nên mới gặp tay ta, ta cho mi biết, người mà bị mi rượt khi nãy đó là La Thông anh ta, còn ta là nhị công tử La Nhon đây, mi phải mau mau trở về thì muôn việc đều xong, bằng nói nửa tiếng không, ta thường một chùy rồi đời, chớ chẳng chơi đầu mà lấp lừng.

Thiệt Bối Bát Bửu nghe nói giận lắm nạt rằng:

- Từ lúc ta phò vua Bắc Phiên đến nay, cái hình đồng này đập chết không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt, mi là đứa con nít miệng còn hôi sữa, hãy kiếm chỗ khác mà chơi, nếu chọc ta nổi nóng, ta cho một hình đồng nát như tương đả!

La Nhon cười nói:

- Phiên tướng đừng nói phách, ta đập nát sọ mi bây giờ!

Thiệt Bối Bát Bửu nghe nói nổi giận hét lớn rằng:

- Ta thấy mi là con nít nhỏ dại, không muốn làm hại chi, ta đã khuyên bảo đôi ba phen song mi chẳng khứng nghe theo, rõ ràng là đã tới số rồi, nên mới cả gan đón đầu cọp nhỏ râu hùm.

Bát Bửu nói dứt lời, hơi đồng nhân đánh xuống, La Nhon cứ song chùy đỡ lên. Vì Thiệt Bối Bát Bửu ngồi trên cao nên đánh xuống thất thế, còn La Nhon thấp nhỏ, lòn qua né lại rất gọn gàng. Hai bên đánh đặng hồi lâu, La Nhon hơi chùy đỡ hắt đồng nhân ra rồi thuận tay đập bẻ đầu ngựa nát chết tươi. Ngựa long cu ngã xuống làm cho Bát Bửu nhào lặn. La Nhon nhảy lại đoạt đồng nhân và thường lên đầu Bát Bửu một chùy, hồn quy địa phủ. La Thông và bốn tên gia tướng thấy La Nhon giết chết Phiên tướng chết rồi, thì khen ngợi chẳng cùng, duy có một mình La An, mừng mà không dám nói ra, vì là cha đẻ La Nhon, mà nay đã cho Đạu phu nhân rồi, nên thầy tớ khác nhau xa lắm. La Thông giục ngựa tới nói:

- May nhờ có em đến cứu, không thôi anh đã bị Phiên tướng giết mất rồi, song chẳng hay em đi đâu mà cứu anh trong cơn thất thế như vậy?

La Nhon nói:

- Tôi ở nhà một mình thiệt buồn quá nên xin phép mẹ đặng theo anh, trước giết Phiên tướng cho bỏ ghét, sau nữa trở tài kiếm chút công danh

với người.

La Thông có ý khen thầm nói:

- Em đã hữu tài lại thêm đại chí, thôi hãy theo anh về trại đặng cứu giá mà lập công.

Rồi đó kẻ trước người sau kéo về trại.

Hồi 12

La Nhon thọ hại phi đào trận.

Công chúa Đồ Lư định nhân duyên.

Đây nói qua chur tướng trong dinh không biết làm sao mà tiếp ứng, duy ở trong dinh trông nghe tin tức, chờ mãi đến canh một nhưng chẳng thấy La nguyên soái trở về, người người đều kinh hồn hoảng vía, đang lúc lo sợ chợt thấy quân sĩ vào báo rằng:

- Nguyên soái đã về đến cửa rồi.

Cả dinh nghe nói mừng quýnh, kéo ra dinh nghênh tiếp nói:

- Chúng tôi chúc mừng nguyên soái, chẳng hay mấy vị nào theo nguyên soái đó?

Chúng tướng nói rồi liền rước thẳng vào trướng. Trình Giáo Kim nói:

- Lúc hiền diệt bị Phiên tướng rượt nà theo làm cho bác sợ quá, vậy chớ hôm nay làm sao mà hiền diệt về đặng, khá phân lại cho bác rõ với!

La Thông bèn đem các việc ra thuật hết một hồi. Chur tướng nghe qua thầy đều khen ngợi La Nhon, Trình Giáo Kim khen rằng:

- Cháu tuổi nhỏ mà hữu tài, thiệt rõ ràng là trời muốn diệt trừ Bắc Phiên nên mới sanh tướng anh hùng phò tá nghiệp cả.

La Nhon bước tới ra mắt Trình thiên tuế và chur tướng xong rồi. Kế La Thông nói:

- Quân Bắc Phiên còn mở cửa ải chờ chur tướng vào thành, chúng ta hãy nhân dịp này kéo binh đến đoạt phủc cho rồi.

La Thông nói dứt lời xách giáo đi trước, La Nhon cấp chùy theo sau, hai tướng xông vào ải, giáo đâm chùy đá, Phiên tướng chết thối vô số, binh Bắc Phiên không chủ, khác nào rắn nọ không đầu, lo đập nhau với nhau mà chạy, bỏ ải Giả Mã đông riết qua ải Huỳnh Long phi báo.

La Thông lấy đặng ải Giả Mã rồi, bèn truyền lệnh cho chur tướng tra xét lương thảo, dựng cờ Đại Đường, cùng dọn tiệc khao thưởng tam quân.

Qua ngày thứ, La Thông thăng trướng truyền lệnh kiểm điểm binh mã kéo qua ải Huỳnh Long, đi bốn năm ngày gần tới ải, nổi ba tiếng súng an dinh hạ trại.

Quân Phiên chạy vào phi báo, Đồ Lư công chúa nói:

- Chúng nó muốn chết nên mới tới đây.

Đồ Lư công chúa nói rồi, mặc giáp nài nịt gọn gàng, xách song kiếm lên ngựa, dẫn theo hai mươi bốn Phiên nữ, nổi súng khai thành, kéo đến dinh Đường khiêu chiến, binh Đường loạn tiễn như mưa bắc. Đồ Lư công chúa dừng ngựa lại kêu nói:

- Bây hãy vào báo, có ta là Đồ Lư công chúa kéo binh đến đây, chúng bây như lũ ong chòm kiến, nên ta chẳng nỡ giết làm chi, thôi ta cũng rộng ơn bao dung cho chúng bây kéo binh trở về, đừng khoe tài múa búa trước cửa Lỗ Ban, nếu còn diên tri ta nguyện phá nát vòng binh, chừng đó ăn năn đã muộn.

Quân Đường vào báo rằng:

- Nay có một nữ Phiên xưng là công chúa, nó bảo chúng ta hãy lui binh về nước, bằng chẳng khứng lời, nó phá tan doanh trại.

La Nhon nghe bào mừng lắm thưa rằng:

- Xin anh cho em xuất trận đánh thử.

La Thông nói:

- Em có ra trận phải khá tiểu tâm cẩn thận.

La Nhon vâng lệnh xách song chùy lên ngựa. La Thông nói với chư tướng mà rằng:

- Liệt vị hãy theo ta mà lược trận.

La Thông nói rồi, liền đứng dậy đi trước, chúng tướng nổi gót theo sau.

Khi La Nhon ra trận xem thấy Đồ Lư công chúa thì nghĩ thầm rằng:

- Trường An ta là kinh đô nước Đại Đường, thiếu chi là gái quốc sắc khuynh thành, song chẳng thấy ai mà nhan sắc như nàng này.

La Nhon nghĩ rồi cười nói:

- Công chúa chớ có khoe tài, có cậu hai ra trận đây, sao chưa xuống ngựa thọ tội cho rồi?

Đồ Lư công chúa nói:

- Nhà ngươi là con nít, ăn chưa no lo chưa tới, may gặp ta là người nhân đức, nên chẳng giết trẻ thơ ngây, nếu gặp tướng dữ e nan tồn tánh mạng.

La Nhon nổi xung nạt rằng:

- Nữ tướng có tài chi mà dám tự kiêu như thế? Rất đỗi tướng đại tài kia còn thác về cặp song chùy này, hổng chi là công chúa! Vì ta thấy công chúa hình dung yếu điệu, cốt cách phương phi, thiết cả nước khó tìm, ngàn vàng cũng khó chuộc, anh ta thì chưa có vợ, còn công chúa đây ta nhắm cũng chưa chồng, vậy để ông mai bắt sống đem về, trai Nam gái Bắc hòa hiệp sắc cảm, kết duyên Tàn Tấn.

Đồ Lư công chúa nghe nói hô thẹn, ặt đỏ phừng phừng nạt rằng:

- Mi là đồ con nít ăn nói võ đoán, thật tội nọ đáng rồi đừng có trách số.

Đồ Lư công chúa dứt lời liền múa song kiếm chém tới, La Nhon cử chùy lên đỡ, làm cho cặp song kiếm nháng lửa, công chúa hoảng kinh, chẳng dè con nít mà mạnh quá, liệu bề đầu sức không lại, liền quăng cặp phi đao lên giữa không trung, miệng niệm thần chú. Cặp phi đao bay xuống chém La Nhon. Lúc ấy La Thông đang lược trận, xem thấy cả kinh kêu lớn rằng:

- Chạy cho mau bớ em! Kéo phi đao nó chém chết.

La Thông kêu thì kêu, còn La Nhon thấy lạ coi hoài (Vì La Nhon mới chín tuổi nên chưa từng thấy phép thuật, nay nghe nói phi đao, thì ngỡ là bên địch phóng gươm giết mình). La Nhon coi rồi cười nói:

- Nữ Phiên thiết lạ, đương đánh giặc còn bày trò giỡn chơi.

La Nhon nói dứt lời, ở trên không bay xuống một ngọn phi đao chém La Nhon. La Nhon thất kinh la lớn rằng:

- Không xong! Không xong!

Vừa la vừa hươi chùy đánh đỡ, kể ngọn phi đao kia bay xuống chém đầu. La Nhon trần người qua, bị ngọn phi đao ấy chặt đứt cánh tay trái, duy còn một tay đỡ không kịp, lờ quớ bị nó chặt luôn tay mặt. La Nhon té nhào dưới đất. Thương thay một vị tiểu anh hùng có tài không mạng, bị cặp phi đao bằm nát như tương.

La Thông thấy em mình bị phi đao bằm thây nát biển, thì khóc rống lên nói:

- Em ơi! Em chết thảm thiết như vậy, bảo anh đừng đau lòng xót dạ sao đặng.

La Thông nói dứt lời té nhào xuống ngựa chết giắc, mặt mày đổi sắc, mình mẩy dị quặc. Chúng tướng hoảng kinh áp lại đỡ xóc La Thông

dậy keo rêu om sòm. Trình Giáo Kim khóc ngất than rằng:

- Hiền đệ! Nếu hiền đệ chẳng may mà chết bất tử như vậy, làm cho bác thương nhớ khóc thét chẳng thấy đường.

Bốn người gia tướng theo La Nhon thấy đều khóc vui, nước mắt chảy như mưa. Giây lâu La Thông tỉnh dậy, chúng tướng mừng quýnh đỡ dậy, La Thông xách thương lên ngựa nói:

- Nếu ta chẳng trả thù cho em, thì ta thề chẳng đứng trên dương gian, mang danh như tiếng nhuôt.

La Thông nói dứt lời, giục ngựa lướt tới trận tiền, Đồ Lư công chúa thấy trong Đường dinh chạy đến một viên tiểu tướng mày tằm mắt phụng, mặt trắng môi son, tay cầm thương, dường như Tống Ngọc phục sanh, Phan An tái thể thì nghĩ thầm rằng:

- Ta nay tuổi đã nhị thập xuân thu, song chưa thấy người nào lịch sự giống như vậy, phải chi trời khiến cho đôi ta vậy duyên phu phụ, thì mới phi lòng nguyện, chẳng uổng trang sắc nước hương trời, mà sánh cùng người như thế.

Đồ Lư công chúa tưởng rồi, kể La Thông vừa đến bèn hỏi rằng:

- Đường tướng! Chớ mi tên họ là chi, hãy xưng tên rồi đánh cũng chẳng muộn.

La Thông hét lớn rằng:

- Mi hỏi tên bốn soái làm chi? Vì mi dùng pháp thuật bảm thây em ta, thù này biết đời nào cho dứt, ta quyết đâm thác mi mà báo cừ đây.

La Thông nói rồi hơi giảo đâm đũa, Đồ Lư công chúa múa song kiếm đỡ ngăn. Hai người đánh vui với nhau đặng mười hiệp, tuy Đồ Lư công chúa có tài, nhưng đánh sao cho lại La Thông là viên hổ tướng, lại thêm đương nóng lòng báo cừ cho em, nên sức lực mạnh hơn lúc bình thường nữa. Đồ Lư công chúa nghĩ thầm rằng:

- Nguyên soái nhà Đường dung mạo kiêm toàn, nếu ta bỏ qua không làm bạn thì uổng biết bao, chi bằng trá bại ra chôn đồng hoang, sẽ kết duyên cùng nhau, va là nguyên soái còn ta là công chúa thì cũng xứng đôi vừa lứa.

Đồ Lư công chúa nghĩ rồi hơi grom đỡ vệt mũi thương ra rồi bảo:

- Ngươi thiệt tài cao, ta đành thua chạy.

Công chúa nói dứt lời liền giục ngựa nhắm đồng hoang đồng miết. La Thông nói lớn rằng:

- Ta biết ngươi trá bại đặng phóng phi đao, song ta quyết báo cừ cho em, nên cũng nguyện nhất tử nhất sanh với ngươi.

La Thông nói rồi giục ngựa đuổi theo, chạy hồi lâu tới cụm rừng. Đồ Lư công chúa quăng phi đao lên giữa không trung, lấy tay chỉ nói với La Thông rằng:

- Tiểu tướng quân! Hãy coi phi đao ta đó.

La Thông ngó thấy hoảng kinh than thầm rằng:

- Chắc phen này ta phải chết, còn chi mà báo cừ cho em hồi trời!

La Thông than rồi cúi đầu nằm mọp trên ngựa mà chờ chết. Đồ Lư công chúa kêu nói:

- Tiểu tướng quân xin đừng kinh sợ, vì tôi đã làm phép rồi, phi đao không chém đâu, tôi muốn thừa một lời, song chẳng biết tiểu tướng quân có khứng cùng chăng?

La Thông nói:

- Bốn soái với ngươi cừ oán bằng trời, như ngươi còn thì ta mất, bằng ngươi mất thì ta còn, ngươi muốn nói điều chi hãy nói phứt đi, đặng có ra tài cao thấp cùng nhau.

Đồ Lư công chúa hỏi:

- Chẳng hay tiểu tướng quân tên họ là chi? Tuổi tác được bao nhiêu?

La Thông nói:

- Ta họ La tên Thông. Càng điện hạ nhị lộ nguyên soái, mà ngươi hỏi làm chi vậy?

Đồ Lư công chúa nói:

- Nếu vậy là tiểu tướng quân thuộc dòng dõi Bắc Bình Vương La lão gia thuở trước, còn tôi năm nay tuổi vừa hai mươi, nhưng chưa gả nghĩa Châu Trần, kết duyên Tần Tấn. Cha tôi là Đồ Phong làm chức thừa tướng, vua Phiền yêu dấu nên xin tôi làm nghĩa nữ minh linh, tên gọi là Đồ Lư công chúa, nay tôi muốn kết duyên phu phụ cùng nguyên soái, mới phỉ lòng nguyện của tôi, song chẳng biết ý nguyên soái định liệu thế nào?

La Thông giận lắm nạt rằng:

- Ngươi là phận gái mà ta cung khen cho đó mặt dày mày dạn, không biết hổ ngươi, thuở nay trâu đi tìm cột, chứ cột nào lại đi tìm trâu, dẫu ngươi chẳng giết em ta, ta cũng không chịu sánh đôi cùng loài mê dâm như vậy. Và nay mi giết em ta thì thù ấy lớn bằng non, nếu ta nay khứng kết duyên Tần Tấn làm chồng ngươi, thời chắc em ta ở nơi suối vàng cũng tui thăm mạng bạc.

La Thông nói dứt lời, bèn hươi giáo đâm tới, Đồ Lư công chúa múa song kiếm đỡ hắt mũi giáo ra nói:

- Xin nguyên soái bớt cơn nóng giận, việc sống thác là do tại tay tôi, nếu nguyên soái thuận tình thì tôi nguyện dâng ái, giả thua khai thành bỏ chạy, dẫn binh về Mộc Dương đợi nguyên soái kéo vào nội công ngoại kích, giải vây thiên tử và mấy vị lão tướng, tôi lập công ấy mà đền tội giết lầm em của nguyên soái, chừng nguyên soái về nước rồi sẽ sai tướng đến cầu hôn, nếu thuận theo thì lưỡng toàn kì mỹ, bằng chẳng khứng lời tôi báo phi đao xuống giết thác bây giờ.

La Thông nói:

- Nay em ta đã thác rồi, ta cũng không muốn sống làm chi, có chém thì chém phức đi, đừng ta theo em ta cho có bạn.

Tuy La Thông nói như vậy nhưng Đồ Lư công chúa chẳng nỡ giết, lại kiếm lời năn nỉ rằng:

- Và nguyên soái là một người anh hùng hào kiệt sao không tự nghĩ lấy, vì ra trận thì phải chém phải giết, mà nguyên soái đem lòng cừ oán nỗi gì, phải chi tôi biết nguyên soái rồi, thì có lẽ nào tôi hại em nguyên soái, bởi số mạng tại trời, nên mới xui khiến người ra đánh trận đầu, xin nguyên soái rộng dung, một là đừng trọn trung cứu chúa, hai là làm đến bực vương công, nếu khăng khăng chỉ lo việc báo cừ ắt phải mang hại. Điều thứ nhất chết vô có, điều thứ hai cứu không đáng chúa, điều thứ ba làm tuyệt dòng giống họ La, chẳng có người nối nghiệp, bỏ hương tàn khói lạnh, té ra đi báo cừ không đáng lại lỗi đạo thờ chúa, mang tội với cha, xin nguyên soái hãy suy xét cho kỹ, đừng chấp nhất làm chi.

La Thông nghe rồi mới nghĩ thầm:

- Thiệt con này nó phải lòng mình mà quên sự hổ ngươi, song mấy lời nó phân qua rất hữu lý, chi bằng mình chịu đỡ mà cứu giá, rồi sau sẽ đánh báo cừ cũng chẳng muộn.

La Thông nghĩ rồi nói với Đồ Lư rằng:

- Nay công chúa thương tình nói điều phải, lẽ nào tôi chẳng nghe theo sao, song tôi còn sợ cặp phi đao lắm, và giận nó làm em tôi thác, nếu công chúa quyết vầy duyên cá nước, thuận lòng đầu Đường, thì xin công chúa quăng cặp phi đao xuống suối cho rồi, cũng như tôi đã báo cừ trả oán cho em tôi, vậy mới thiệt tình chồng vợ, dẫu công chúa dạy bảo lẽ nào tôi cũng vâng theo.

Đồ Lư công chúa nói:

- Nay nguyên soái nguyện kết tình phu phụ, tôi đây cũng quyết bỏ cặp phi đao, nhưng phải thề nguyện chắc chắn tôi mới tin lòng.

La Thông nghĩ thầm rằng:

- Minh tính khôn nó lại khôn hơn mình nữa chứ! Vậy hãy kiểm điều phi lý mà thế bướng cho qua.

La Thông nghĩ rồi nói:

- Nếu công chúa chẳng tin tôi xin thế nguyên có cao xanh chứng kiến, như ngày sau tôi đem lòng bạc nghĩa bỏ nàng, thì bị Phiền già tám mươi đâm chết.

(Vì ngày xưa có nói: “Thề mắc, thắc rồỉ” bởi có ấy nên lúc chinh Tây bị Bất Siêu tám mươi tuổi đâm đố ruột)

Đồ Lư công chúa nghe La Thông thế nguyên thì mừng lắm, ngỡ là thiệt dạ với mình, bèn niệm chú thâu cặp phi đao quăng xuống suối, rồi nói với La Thông rằng:

- Thôi để tôi trả bại, nguyên soái đuổi theo, tôi bỏ chạy về Mộc Dương thành mà chờ binh nguyên soái đến.

La Thông nói:

- Tôi đã hiêỉ rồi, xin công chúa chạy trước đi.

Rồi đó, Đồ Lư công chúa giục ngựa chạy trước, còn La Thông làm bộ hét lớn rằng:

- Nữ Phiền chạy đâu cho khỏi, ta quyết giết ngươi đặng báo cừu cho em ta.

Đồ Lư công chúa nói:

- Ta đã thua chạy rồi, sao ngươi còn rượt dai như vậy?

Đồ Lư công chúa dứt lời giục ngựa vào ải bể thành lại. La Thông ở ngoài mắng nhiếc một hồi, rồi trở về bôn dinh.

Khi Đồ Lư công chúa vào thành rồi bèn nói với chư tướng rằng:

- La Thông thiệt là đại tài, đánh đặng cặp phi đao ta vắng mất, may cho ta lắm mới chạy về đặng đây, thiếu chút nữa ắt chẳng còn tánh mạng, vậy phải chuyên vận lương thảo về Mộc Dương thành, rồi mở cửa ải Huỳnh Long gạt nó vào vây phủ mới xong.

Chư tướng và quân binh tắy đều vắng lệnh, sửa soạn xe cộ chở lương hướng thẳng về Mộc Dương thành.

Nói qua La thông về tới cửa dinh, chúng tướng xem thấy mừng quýnh kéo ra nghênh tiếp, rước thẳng vào trướng. Trình Giáo Kim nói:

- Bác đã lo mai táng La Nhơn xong xuôi rồi, còn hiền điệt báo cừu chẳng đặng, hôm nay nữ Phiền lại trốn mất, thì biết chừng nào mới phá được ải mà tới Mộc Dương thành!

La Thông thưa rằng:

- Xin bác chớ lo, việc cứu giá chắc đặng rồi.

Trình Giáo Kim nói:

- Đi qua ải Huỳnh Long còn không đặng, thời làm sao mà cứu giá?

La Thông bèn đem việc ra trận mà thuật lại hết cho Giáo Kim nghe, Trình Giáo Kim hỏi:

- Vậy là hiền điệt quyết tính chuyện vợ chồng thiệt chẳng?

La Thông nói:

- Bác hỏi điều ấy rất lạ, vì tôi quyết báo cừu cho em, có lẽ nào tôi đi lấy nó làm vợ hay sao? Ngộ biển thì phải tùng quyền, nên tôi gạt nó mà cho xong việc thôi đó bác.

Trình Giáo Kim khuyên rằng:

- Chôn chiến trường thì phải chém tướng giết quân, thắu thành đoạt ải chớ, cũng bởi số mạng La Nhơn hết rồi nên hưởng thọ có bao nhiêu đó mà thôi, sao hiền điệt lại đem lòng cừu hận với người ta làm chi? Nay công chúa có lòng tốt muốn kết nghĩa Tấn Tần, vậy duyên cang lệ cùng hiền điệt, chịu làm nội công ngoại kích mà rước chúng ta vào thành Mộc Dương giải vây cứu giá thì công ấy đã chuộc tội kia, việc vừa

rồi liền diệt hầy bỏ qua, đợi cứu giá xong bác sẽ đứng ra làm mai mà hai họ hòa hiệp sắc cảm...

Lúc đang chuyện vân bông thấy quân vào báo rằng:

- Chẳng biết duyên cớ chi mà Đờ Lu công chúa mở cửa ải dẫn binh tướng trốn hết rồi, nên chúng tôi phải vào bắmlại.

La Thông nghe ablo đã rõ biết, bèn truyền lệnh đem văn phòng tứ bửu lại viết một phong thơ, kêu bốn tên gia tướng lại dặn rằng:

- Các người hãy đem thơ này về cho mẹ ta, và an ủi mẹ ta hãy bớt sầu não, đợi các việc xong xuôi rồi, ta sẽ lấy thủ cấp con Đờ Lu về tế điện.

Bốn tên gia tướng vâng lệnh, lãnh thơ nhắm Trường An phản hồi.

Hồi 13

Hại La Thông, Định Phương làm kẻ.

Cứu tiêu soái, Đờ Lu mền tài.

Khi La Thông sai bốn tên gai tướng trở về Trường An rồi, liền truyền lệnh cho chư tướng kéo binh vào ải Huỳnh Long và qua thẳng Mộc Dương thành.

Đây nói qua Xích Bích Bửu Khương Vương, thừa tướng Đờ Phong, nguyên soái Tô Xa Luân đang rồi uống rượu. Khương Vương nói vớ Tô Xa Luân rằng:

- Trẫm nghe đồn binh Đại Đường đến đánh tiếp, đã phá ặng ải Bạch Lang, Kim Linh Xuyên, Ngân Linh Xuyên và Già Mã xuyên, ba anh em họ Thiết Bối đều tử trận hết, thiết trẫm có lòng lo sợ chẳng cùng.

Nguyên soái Tô Xa Luân tâu rằng:

- Xin Lang Vương chớ lo sợ mà tổn hao mình rỗng, vì anh em Thiết Bối hữu đồng vô mưu, nên mới mất ải mà bỏ mình, còn công chúa giữ ải Huỳnh Long, thì túc trí đa mưu, thêm tài cao phép lạ, có lo gì Bình Đường vào đây ặng.

Vua tôi vừa bàn luận dứt lời, xây thấy quân thám tử chạy vào báo rằng:

- Nay công chúa về trào, nên xin báo lại.

Lang Vương nghe báo cả kinh nói:

- Nguyên soái! Quả thật binh Đường thế mạnh tướng hùng, phá ải tợ chẻ tre, nên công chúa bỏ ải Huỳnh Long mà kéo binh về nữa đó.

Tô Xa Luân nói:

- Xin mời công chúa vào hỏi cho rõ nguyên do.

Lang Vương y tấu, Tô Xa Luân lật đặt lên ngựa, dẫn binh ra thành nghênh tiếp nói rằng:

- Tôi là Tô Xa Luân, xin rước công chúa hỏi trào.

Đờ Lu công chúa đi trước, Tô Xa Luân theo sau, công chúa vào điện quỳ xuống tâu rằng:

- Trước ngai vàng con lạy ra mắt và chúc vua cha sống lâu muôn tuổi.

Lang Vương hạ chỉ cho ngồi và bảo rằng:

- Duyên cớ chi mà con phải bỏ ải Huỳnh Long mà chạy trở về đây?

Đờ Lu công chúa thưa rằng:

- Cách mấy ngày trước con xuất trận cự chiến với Đường binh, gặp một vị nguyên soái tên La Thông, vì va có phép lạ phá mất phi đao của con, con liệu thế khó thủ nổi thành nên phải về tâu cho cha rõ, xin cha định đoạt lẽ nào?

Lang Vương nghe tấu tợ kim châm dạ, như lửa cháy mày. Lúc ấy vua tôi lấy mắt nhìn nhau, chớ chẳng thương nghị ặng kể chi cả.

Nói qua La Thông khi kéo binh đến thẳng Mộc Dương thành, xảy thấy quân thám thính báo rằng:

- Bẩm nguyên soái, nay đã gần thành Mộc Dương rồi.

La Thông nghe báo để mắt xem coi, thấy binh vây bịt bùng, nước chảy qua không lọt, gió thổi chẳng thông. Chúng tướng xem thấy kinh tâm đờm vía. La Thông truyền lệnh an dinh ại trại, sắp đặt đội ngũ đầu đó hẳn hoi, việc sắp đặt xong rồi La Thông mới nói với Trình Giáo Kim rằng:

- Dạ thưa bác, hôm nay cháu đơn thân độc mã, quyết đập phá vòng binh vào Mộc Dương Thành, đừng tâu rõ cùng bề hạ, hễ bác nghe súng hiệu nổi lên, thì phải dẫn binh đánh vào, trong đánh ra, ngoài đánh vô có như vậy vòng binh mới rã.

Trình Giáo Kim khén rằng:

- Hiền điệt phân hữu lý, song cũng phải tiểu tâm cẩn thận mà làm.

La Thông nói:

- Xin bác chớ lo.

La Thông nói dứt lời, xách giáo lên ngựa xuất dinh, xông vào trùng vây mà trở tài đánh phá.

Lúc ấy binh Phiên xem thấy mới hỏi nhau rằng:

- Quái lạ dữ kia! Viên tiểu tướng nào mà dám đơn thân độc mã xông vào phá vòng binh, không lẽ tướng Đường lại bạo gan đến thế?

Tên quân khác nói:

- Thiệt cũng lạ! Vậy chúng bta cứ bắn vãi ra coi nó làm sao cho biết.

Rồi đó kẻ giương ná, người trương cung bắn tên vãi như mưa bắc. La Thông dừng ngựa lại, luân thương đỡ tên ra hết ráo, còn miệng thì kêu nói:

- Chúng bây đừng bắn nữa, nay cứu binh đã tới, hãy tránh ra cho mau, nếu diên trì ta đập nát như kiến cỏ.

La thông nói dứt lời, giục ngựa xông tới vòng binh đánh phá, làm cho Phiên binh hoảng kinh, hồn vía lên mây run cầm cập, cầm cung ma bắn không đặng, còn xách ná mà trương chẳng ra, đứng trơ trơ như hình đá. La Thông đâm dứa nào nào lặn ra dứa đó. La Thông phá đặng vòng ngoài, đánh lần lần vào vòng trong, Phiên tướng xông ra ngăn La Thông đều bị La Thông giết sạch, rồi ráng sức bình sinh phá hết bảy vòng binh mới thấy Mộc Dương thành, trên dựng cờ Đại Đường bay phất phới. La Thông xem thấy cả mừng, bèn dừng ngựa lại nghỉ một hồi, mới chạy đến thành Nam kêu cửa, xảy nghe pháo nổ vang trời, La Thông giật mình day lại, thấy một tên tướng Phiên cầm siêu nhắm mình chém tới, liền lật dật cử thương gạt ra rồi nạt rằng:

- Phiên tướng tên họ là chi sao dám ngăn đường bốn soái?

Tên tướng Phiên ấy nói:

- Ta là bộ hạ Tô Nguyên Soái, đại tướng quân Hồng Bào, ta vâng lệnh cầm binh thủ dinh hơn mấy tháng, bộ nhà người chưa biết cây siêu ta lợi hại thế nào sao mà dám tới thành Nam này, hãy qua nơi khác mới tồn tánh mạng.

La Thông nổi giận không thềm đáp lại, hươi thương đâm nhâu, Hồng Bào cử siêu rước đánh. Hai người đánh ước hơn sáu mươi hiệp, Hồng Bào hươi siêu nghe vụt vụt, chém bổ vào mặt La Thông, La thông múa thương đỡ hết ngọn siêu ra nghe rang rang gần mẻ lưỡi siêu, rồi sau đó hai người đều ra sức anh hùng đánh bốn mươi hiệp nữa song cũng chưa định hơn thua. La Thông hét lên rằng:

- Phiên tướng! Hãy coi mũi thương ta đó.

La Thông hét dứt tiếng thì đâm vào yết hầu Hồng Bào một thương nhào xuống ngựa. Binh Phiên thấy chủ tướng chết rồi liền rùn rùn kéo nhau chạy trốn như lũ chuột bầy chồn. Tuy La Thông thắng trận nhưng cũng đã thờ dốc, chạy riết đến cửa thành kêu lớn rằng:

- Vị nào giữ cửa thành xin nghe cho rõ, rồi có cứu binh đến, La Thông phá giặc vào đây, vậy hãy mau mở cửa thành đặng tôi kiến giá.

Ngày ấy nhằm ngày Ngàn quốc công Tô Định Phương giữ thành, vì Tần nguyên soái truyền lệnh mỗi cửa ba ngàn quân, còn chúng tướng phải luân phiên giữ cửa, nên khi Tô Định Phương nghe tiếng kêu, bèn lên thành xem thử, thấy La Thông đơn thương độc mã thì bết cứu binh đã đến, mới nghĩ thầm trong bụng rằng:

- Hồi khuya này ta nằm một điềm chiêm bao quái lạ, ta thấy Tô Lân mình vấy đầy những máu, đến quỳ trước mặt ta mà thưa rằng “Cha ôi! Con chết rất thảm thiết lắm cha, cũng bởi oan oan tương báo, không biết chừng nào mà trả đặng.” Nói dứt lời kể ta giết mình trở dậy. Ta nghĩ chắc điềm chiêm bao này có cơ lắm, chắc rằng La Thông nó hay biết việc cừ thù ngày trước nay kiếm cơ hại con ta mà báo oán, nên con ta hiện hồn về nói cho ta hay, đặng lo kế mà trả thù chứ gì!

Tô Định Phương nghĩ rồi, liền cất tiếng hỏi rằng:

- Bớ hiền điệt! nay cứu binh đã tới hay sao?

La Thông nghe kêu ngược mặt ngó thấy, muốn phóng Tô Định Phương một thương rồi đời, sóng mác đương lúc cầm quyền nên nén con giận dỗi, xuôi theo một bề mà thưa rằng:

- Dạ, hôm nay cứu binh đã tới, vậy xin bác mở cửa thành đặng cháu vào kiến giá.

Tô Định Phương hỏi ý rằng:

- Hiền điệt đem theo bao nhiêu binh mã, và những tướng nào đi đó, sao không thấy Trình thiên tuế, còn dinh trại hiền điệt đóng ở nơi nào, ở đâu?

La Thông thưa rằng:

- Cháu đồng đi với chín nhà công tử, dẫn hai mươi vạn binh mã sang đây, dinh trại đóng ngoài vòng binh cách đây bảy dặm, Trình thiên tuế mắc ở lại thủ dinh.

Tô Định Phương hỏi:

- Hai anh em Tô Lân có đi theo đó chăng?

La Thông ngầm nghĩ một hồi rồi thưa rằng:

- Dạ, hai anh em Tô huynh còn vận lương ở sau, nhắm chẳng bao lâu cũng tới.

Tô Định Phương thấy La Thông ngầm nghĩ mà trả lời coi bộ lơ láo, thì nói thầm rằng:

- Chắc việc này quả có chẳng sai, vì nó đã hại con mình mà trả thù cho tổ phụ, nên mình mới thấy điềm chiêm bao đó, nếu mình cho cộp vào thành thì làm sao mà trả thù cho đặng, có khi mình cũng không còn nữa chứ! Chi bằng mình mượn dao giặc chặt đầu nó mà trả thù thì mới đã nư ghịen. Bây giờ để mình gạt nó để đánh cùng bốn phía, đặng bị tướng dữ nhai xương, mình giết cách khôn khéo như vậy thì mới khỏi tội.

Tô Định Phương sắp đặt mưu độc xong rồi bèn kêu La Thông nói rằng:

- Hiền điệt ôi! Long giá vừa ngự thành Nam, nếu mở cửa ra e biên làm hấn, chắc bác cháu mình đồng tội, biết đổ cho ai?

La Thông hỏi:

- Bác nói như vậy vậy biết tính sao bây giờ?

Tô Định Phương nói:

- Vậy hiền điệt phải qua cửa Đông mới xong.

La Thông nói:

- Vậy bác qua mở cửa thành phía Đông đặng cháu qua đó.

La Thông nói dứt lời, giục ngựa hươi thương xông qua cửa Đông, bốn cửa thành đều có Phiến tướng trấn giữ nghiêm ngặt, vì sợ Đường tướng liều mạng đánh phá giải vây.

Khi La Thông chạy ngựa đến cửa thành phía Đông, xây nghe pháo nổ vang tai, có hai viên Phiến tướng xông ra ngăn đánh, một tướng thì đội mào kim khôi, mình mang bào đỏ, mặt tợn nòi, mắt to như lục lạc, bên tả đai tên, bên hữu mang cung, cưỡi ngựa ô truy, tay xách thiên phương họa kích; còn thêm một tướng nữa, đầu đội bao vành xanh, mặt như thúng táo, mày râu ria mắt to, mình mang kim giáp, tay cầm đồng đao nặng ước tợ trăm cân. La Thông chặn lại nạt rằng:

- Hai tướng đi tới hãy xưng tên họ cho mau!

Hai tướng nói:

- Hai ta là bộ hạ của Tô nguyên soái, vâng lệnh trấn giữ thành Đông này, anh là Ngũ Long, em là Ngũ Hồ, còn ngươi là vô danh tiểu tướng sao dám đơn thương độc mã đem mình vào chốn hiểm nguy?

La Thông cả giận nạt rằng:

- Hai ngươi chớ buông lời vô lễ, hãy tránh đường cho bản soái đi thì thì hai ngươi mới còn hồn, nếu diên trì ắt mũi thương này không vị!

Ngũ Long Ngũ Hồ nghe qua cười ngất nói rằng:

- Mi là con nít ăn chưa no lo chưa tới, mà muốn vào cửa Đông sao đặng? Ta chẳng nề giết đứa nhỏ đại đầu, thôi mi hãy trở về kêu tướng khác cho mau.

La Thông nổi nóng hét lên một tiếng hươi thương đâm nhào, Ngũ Long cứ kích đỡ ngăn, còn Ngũ Hồ nạt lớn rằng:

- Thằng tiểu nhi kia! Mi hãy coi đao ta chém đầu mi đây!

Ngũ Hồ nạt dứt lời hươi đồng đao bổ tới. La Thông múa thương đỡ bên tả đánh bên hữu, ba người đánh vui với nhau trên bốn mươi hiệp bất phân thắng phụ. Đánh thôi giông gió nổi dậy, bụi bay kịt mù, tiếng binh khí khua nhau kêu rang rang, La Thông bị hai tướng vây đánh một hồi, mồ hôi ra ướt giáp, nổi giận hét lên một tiếng đâm Ngũ Long nhào xuống ngựa chết tươi, Ngũ Hồ thấy anh mình chết rồi trong lòng hoảng kinh, vừa quày ngựa bỏ chạy, bị La Thông tiếp luôn một thương nữa nát óc, theo anh cho có bạn. Tuy La Thông giết đặng hai tướng, song tay chơn mỗi một rụng rời, một đà thờ dốc, thúc ngựa tới cửa thành Đông, ngó thấy Tô Định Phương đứng ở trên thì kêu lớn rằng:

- Xin bác hãy mở cửa cho cháu vào với.

Tô Định Phương nói:

- Không được đâu hiền điệt, thành Đông là ngay dinh Tô Xa Luân, nó là nguyên soái nước Bắc Phiến, sức mạnh địch nổi muôn hùm, thêm kẻ bộ hạ nó cũng khá đông, đều toàn là anh hùng hào kiệt, nếu mở cửa thành thì chúng nó kéo theo mà vào, hai bác cháu mình khó nổi đỡ đương.

La Thông giận lắm nói rằng:

- Bác không mở cửa thành, có lẽ nào tôi bay lên cho đặng?

Tô Định Phương nói rằng:

- Hiền điệt, chẳng phải bác làm ngặt đâu mà hiền điệt đem lòng trách bác, vì vâng mạng triều đình, bác nào dám vị tư vị kỷ, nếu mở cửa thành rủi binh giặc kéo vào thì phải lâm đại tội, vậy cháu hãy qua cửa Bắc bác mở tức thì.

La Thông nói:

- Tôi đã đuối sức, ngựa đã hết gân, chùng tôi đến cửa bắc xin bác nhớ lời chớ nên từ chối nữa.

Tô Định Phương y lời qua cửa Bắc đợi La Thông.

Khi La Thông giục ngựa xông qua cửa Bắc, lưng đi gập tới xây nghe pháo nổ, xông ra hai viên đại tướng cao lớn dềnh dàng, mười phần lợi hại. La Thông xem thấy hãi kinh, nghĩ thâm trong bụng rằng:

- Không xong rồi! Mình đã phá hết bảy vòng bình, lại giết thêm ba viên đại tướng, thì sức lực đã giảm rất nhiều, làm sao mà cự đương với hai tướng này? Chắc mình mắc kế Tô Định Phương, thiệt khó nổi tới lui biết mấy!

La Thông nghĩ rồi bạo gan xốc tới nạt rằng:

- Còn hai tướng này hãy xung tên cho mau!

Phiên tướng nói:

- Ta là tiên bộ giá hạ tiên phuông của Tô nguyên soái, tên là Chuyên Mã Ngạn và Yên Mã Hồ, nhà người thiệt to gan lớn mật, dám thị chúng ta như cỏ rác, nay người lọt vào địa phận của hai ta trấn giữ, chớ mong còn tính mệnh.

La Thông giận lắm nạt rằng:

- Bỏn soái phá hai cửa thành giết ba tướng, bộ hai người không sợ chết hay sao mà dám đón đường bỏn soái? Lời tục người thường nói: “Xe trước gãy xe sau phải tránh”, sao hai người còn muốn noi theo dấu cũ? Nếu chọc giận bỏn soái, e hai đó hồn lìa khỏi xác.

Chuyên Mã Ngạn nổi xung hét vang như sấm, nói rằng:

- Thăng nhô kia! Chớ có khoe khoang lỗ miệng, hãy lãnh cặp chùy của ông đây cho biết sức.

Chuyên Mã Ngạn nói dứt lời hơi song chùy đã tới. La Thông đưa thương ra đỡ. Kế Yên Mã Hồ múa song phủ đến chém, La Thông cũng hất văng hết thấy, rồi đi lo ba tướng đánh nhau với nhau một trận. Hai tướng Phiên người chùy người búa đều ra sức, La Thông cứ lo ngăn đỡ mà thôi, chớ rảnh ta đâu mà đâm trả lại, Mã Ngạn đánh song chùy hay lắm, ban đầu còn trông thấy người, đánh thét đến sau chỉ thấy hai lần sáng chớp nhoáng hoặc tả hoặc hữu. Mã Hồ múa búa cũng đại tài, chém dưới chặt trên, chiếu sáng rạng ngời. La Thông một mình tả xông hữu đột, mệt đã thờ dốt, hơi thương đánh đỡ tung bưng, nghe tiếng vụt vụt tợ rồng bay phụng lộn, song Phiên tướng chẳng nao, múa búa luân chùy đánh hoài, La Thông giận lắm rống sức bình sinh cầm thương đỡ hất chùy ra, đánh vệt búa lại, thuận tay thương Mã Ngạn một thương ngay yết hầu chết tốt. Lúc đó Mã Hồ lính quỳnh hơi búa chém bậy chém bạ, kể bị La Thông cho một thương rồi đời.

Khi La Thông giết đặng hai tướng Phiên, thì vui mừng chẳng xiết, ngồi trên ngựa nghỉ một hồi ngó lên trên thành thấy Tô Định Phương ở trên dòm xuống liền kêu lớn rằng:

- Xin bác hãy xét tình cho cháu, vì ngựa đã hết sức còn cháu cũng hết hơi, không có tài chi mà phá đến cửa khác nữa, vậy bác làm ơn mở cửa cho cháu vào trong với.

Tô Định Phương nghĩ thâm rằng:

- Nay ta muốn hại nó nên sai nó đi giáp vòng thành, không dè sức lực nó mười phần mạnh mẽ, đi đặng ba cửa rồi, thôi ta gạt nó đi đến thành Tây cho biết mặt to Xa Luân là tướng dữ, thiệt nó mà gặp Xa Luân, chẳng khác dê kia gặp cạp, trúng gà chọi vào đá xanh, nếu muốn khỏi họa sau, thì ta phải lo mưu trước.

Tô Định Phương nghĩ rồi, cất tiếng nói với La Thông rằng:

- Hiền điệt ôi! Xin hiền điệt miễn chấp, thiệt đã chịu muôn ngàn sai lỗi cùng hiền điệt, bác cũng biết hiền điệt lao tâm mệt sức biết chừng nào, đáng lẽ bác phải mở cửa thành ra rước hiền điệt vào mới phải, ngặt vì nguyên soái mới truyền lệnh cấm không cho mở cửa này, nếu bác vì lệnh mở ra, chắc bị nguyên soái bắt tội, thiệt bác lo buồn hết sức, song không biết tính làm sao bây giờ?

La Thông nghe nói trái như vậy trong lòng giận lắm, nói rằng:

- Thiệt bác nói lời ấy phi lý lắm, bác đường đường là một vị tướng, còn tôi cũng là đấng anh hùng, nay bệ hạ bị vây tôi đem binh cứu giá,

sao bắc không mở cửa cho tôi vào, lại bắt đi đánh ba cửa, nói đến thành Bắc Thì mở cửa cho vào, tôi đến đây rồi bắc cũng nuốt lời nữa, bộ bắc nói tôi làm phản nên chẳng cho vào, hay là bắc có ý tư thông với Bắc Phiên nên kiếm kế gạt tôi mà ngăn người cứu giá?

Tô Định Phương nghe mấy lời La Thông nói thì hoảng kinh nói:

- Hiện điệt! Không phải bắc có lòng tư thông với Bắc Phiên đâu, vì lệnh nguyên soái nghiêm ngặt lắm, nên khó mà trái dạng.

La Thông hỏi:

- Vì có nào mà nguyên soái không cho mở cửa thành phía Bắc?

Tô Định Phương nói:

- Bắc thấy lệnh truyền như vậy thì hay vậy, chớ bắc cũng chưa rõ dạng nữa.

La Thông nói:

- Tuy nguyên soái cấm mặc lòng, song có cứu binh đêm nhắm mở cũng không có lỗi gì, dẫu nguyên soái chẳng nghĩ mà bắc tội, thì cháu tình nguyện chịu cho, xin bắc đừng nghi ngại, cháu quyết không dám sai lời.

Tô Định Phương nói:

- Nếu thiết cứu binh thì vào thành Tây cũng được, lựa phải nằng nặc đòi vào thành Bắc mới dạng hay sao?

La Thông nghe qua giận lắm nói rằng:

- Tôi coi ý cũng đủ biết rồi, đâu cần phải nói nhiều lời như thế, phải hỏi tôi mới vào, thì phá thành Tây trong nháy mắt cũng xong, vì tôi đã đánh trọn ba cửa rồi, người ngựa đều đuối, nay bảo tôi đến đánh thành Tây, là cố muốn mượn tay giặc giết tôi, thiệt lòng bắc quá độc ác không biết thương đến lương đồng trung thần.

Tô Định Phương nghe La Thông nói trúng tim đen mình thì hổ người lắm, mới kiếm lời tráo trở nói rằng:

- Hiện điệt là anh hùng hào kiệt, ai mà chẳng nghe danh, đâu có loài Phiên nô nào tài hơn, mong lòng sát hại hiện điệt dạng.

La Thông chẳng thèm đáp lại, nghĩ thầm rằng:

- Rất đời ba cửa kia ta còn phá nổi, huống gì nay còn có một cửa Tây này, mà ta không phá nổi hay sao? Vậy ta phải ráng sức một phen, không lẽ người bắt ta đi vào ngõ nào nữa mà sợ.

La Thông nghĩ rồi, giục ngựa giông riết đến Tây thành.

Khi La Thông đến cửa Tây thì mặt trời đã lặn, còn trong lòng lại đói, kể nghe tiếng pháo nổ vang, ngược mặt xem coi thấy một viên đại tướng dẫn bốn chục tướng cạnh xông ra, kẻ vác đao người xách búa, kẻ giáo người roi, viên đại tướng ấy lướt tới hét rằng:

- Thăng nhờ kia! Hãy dừng ngựa lại, thành Tây này là chỗ bốn soái trấn thủ, sao mi dám cả gan đến đây mà nạp mạng?

La Thông nạt rằng:

- Người tài nghệ bao nhiêu mà dám đón đường bốn soái, vậy chớ người tên họ là chi? Hãy phân cho ta rõ mà chịu chết cho rồi.

Phiên tướng nghe qua cười ha hả nói rằng:

- Nếu mi muốn biết tên họ ông, thì phải lẳng tai mà nghe cho rõ. Ta là Hồng Bào Đại Lực Sĩ nguyên soái Tô Xa Luân, người có biết cây búa của ta lợi hại hay không, mà dám đến đây nạp mạng?

La Thông giận lắm nói rằng:

- Ta cho mi một thương chết cho khuất mắt mới đã nư giận, vì bọn mi vây chừa ta tại Mộc Dương thành, thiệt tội kia đáng số, nay còn đón đường bốn soái nữa sao?

Tô Xa Luân nạt rằng:

- Người chó khot dài, hãy lãnh cây lông phủ khai sơn của ta đây cho biết mùi!

Tô Xa Luân nghe dứt lời, bèn hươi búa chém tới, La Thông đưa thương ra đỡ, vì Xa Luân sức mạnh phi thường, còn La Thông đánh đã trọn ngày nên sức lực suy giảm rất nhiều, phần thì bụng đói, bị Xa Luân chém một búa, làm cho con ngựa phải thối lui hơn năm chục bước. Nếu lấy tài mà so sánh với nhau thì La Thông thua Xa Luân cũng chẳng bao nhiêu, nhưng vì đang đói mệt nên thua sức. Lấy lại thế, La Thông giục ngựa xốc tới hét rằng:

- Phiên tướng! Hãy coi cây thương của bản soái đây.

La Thông hét dứt tiếng liền hươi thương nhắm yết hầu Xa Luân đâm tới, Tô Xa Luân đưa búa đỡ vệt mũi thương qua một bên, rồi chém trả lại, La Thông cử thương ngăn đánh, song La Thông cứ lo cử gạt liên liên, chó không hờ tay mà đâm trả lại, ráng cầm cự đến hai mươi bốn hiệp thì đã hết sức. Tô Xa Luân thấy La Thông miệng thở ồ ồ, tay chân lét bết, trong lòng mừng thầm, truyền quân áp lại phủ vây mà bắt sống. Quân Phiên nghe lệnh truyền liền áp lại vây bịt bùng, roi đánh chân ngựa, đao chém vào mặt, siêu bồ trên đầu, mâu đâm vào ngực, chùy đá trên lưng, gươm đánh dưới chân, gươm chém sau ót, kích đâm vào họng. La Thông kinh hồn hoảng vía, một cây thương đỡ trước ngăn sau, đánh bên tả, vệt bên hữu, trên đỡ cho người, dưới che cho ngựa, duy sợ cái lông phủ khai sơn của Tô Xa Luân hơn hết. Binh tướng vây phủ bốn phía, tiếng binh khí nghe khua rộn rã, chớp nháng rạng người, La Thông thấy tứ bề tinh là gươm, giáo, kiếm, kích búa giăng, thì than rằng:

- Chắc mạng ta phải chết tại trận này, vì không có người tiếp cứu.

Tô Xa Luân nói lớn rằng:

- Tánh mạng người nay ở trong tay bản soái, sự tha giết cũng tại nơi ta, chó trông ai đến cứu mắt công, dầu muốn chạy cũng không đường, chi bằng xuống ngựa đầu hàng bản soái cho xong, nếu nói nửa tiếng không ất người phải tử trận, còn không chết thì cũng bị ta bắt sống.

La Thông nghe rồi hồn phi thiên ngoại, vô kế khả thi, duy cứ đánh cầm chừng mà chịu, tới đâu hay đó.

Còn Tô Định Phương ở trên thành, xem thấy La Thông bị binh Phiên vây phủ mịt mù, trong lòng vui mừng chẳng xiết, nói thầm rằng:

- Nay ta mượn giáo Phiên giết nó dâng trả thù cho con, từ rày về sau họ La có tuyệt diệt, thì họ Tô ta mới đứng được vững vàng.

Đây nói qua Xích Bích Bửu Khương Vương, thừa tướng Đồ Phong và Đồ Lư công chúa đang ở trong ngự dinh đèn đuốc sáng rõ, bỗng nghe có tiếng trống kêu vang như sấm, quân binh la ó. Khương Vương hỏi:

- Chuyện chi ngoài dinh dữ vậy?

Quân binh tâu rằng:

- Nay có Đường tướng La Thông, tuổi nhỏ mà đại tài, phá hết ba cửa dinh, giết năm viên hổ tướng, bây giờ va tới thành Tây, bị nguyên soái truyền lệnh quân binh phủ vây đang bắt sống.

Đồ Lư công chúa nghe mấy lời tâu của tên quân thì kinh hãi nghĩ rằng:

- Mình đã tính việc trăm năm, nên báo La Thông kéo binh tới đây, rồi mình sẽ nội công ngoại kích mà cứu Đường Vương, nay người đã phá ba dinh, người lao ngựa mệt, còn Tô Xa Luân tài lắm, e cho tiểu tướng quân nan tồn tánh mạng, nếu rui có điều gì, lẽ nào người không trách mình nói gạt, chi bằng ra đó tiếp cứu cho người biết lời vàng đáng chẳng sai.

Đồ Lư công chúa nghĩ rồi bước tới quỳ xuống tâu rằng:

- Xin vua cha cho con xuất trận tiếp chiến với tô nguyên soái, vì La Thông là tướng đại tài, lúc nọ đánh phi đao con vắng mắt, nên con e cho Tô nguyên soái sa cơ bại trận, thì nước nhà chẳng còn.

Lang Vương nghe tâu mừng rỡ nói rằng:

- Lời con phân hữu lý, vậy hãy ra chợ chiến cho mau.

Đồ Lư công chúa bái tạ, đơn thân độc mã xuất trận, chớ không dẫn theo nữ Phiên. Khi đến Tây thành thấy binh đông vô số, kể nghe tiếng người nói lớn rằng:

- Chắc mạng ta phải chết không người tiếp cứu.

Đồ Lư công chúa nghĩ thầm rằng:

- Rõ ràng tiêu tướng quân kêu với ta đó!

Đồ Lư công chúa nói rồi cất tiếng kêu lớn rằng:

- Chúng tướng hãy mở vòng binh chớ nên chậm trễ, ta vào tiếp chiến cùng nguyên soái mà bắt sống La Thông.

Chúng tướng nghe công chúa kêu liền dừng tay tránh vệt hai bên, để Đồ Lư công chúa giục ngựa xông vào.

Hồi 14

Phá Phiên dinh Khương Vương tị nạn.

Giết Định Phương La thị báo cứu.

Nói về trong thành Mộc Dương vua Thái Tôn đang ngự, chúng văn quan võ bá đứng chầu, Thái Tôn phán hỏi Từ Mậu Công rằng:

- Tiên sinh chiêm quẻ thuở nay thiệt chẳng sai, sao quẻ hôm nay Trình vương huynh đi thỉnh binh cứu viện, tại có lẽ nào mà không linh nghiệm vậy?

Từ Mậu Công tâu rằng:

- Chẳng hay bệ hạ thấy duyên cớ chi mà đề chắc quẻ ấy không linh?

Thái Tôn phán rằng:

- Từ khi Trình vương huynh đi viện binh thì quân sư đoán giờ thìn ngày nay thì đến, vậy bây giờ đã qua giờ tuất mà không thấy cứu binh, sao quốc sư còn gọi rằng là không lãng quẻ? Số lương trong thành chỉ còn dùng trong năm ngày nữa thì hết, nếu cứu binh không đến, thì biết tính sao đây?

Từ Mậu Công tâu rằng:

- Xin bệ hạ chớ lo, vì tôi đoán quẻ chắc lắm, quả thiệt hồi giờ thìn có cứu binh đến bên thành.

Thái Tôn phán hỏi:

- Quốc sư nói cứu binh đã tới, sao chẳng thấy vào thành?

Từ Mậu Công nghe vua phán hỏi liền lần tay coi rồi tâu rằng:

- Hồi giờ thìn này có một viên tiêu tướng, phá Phiên binh vào cửa thành phía Nam, vì cửa thành không mở nên bị Phiên tướng phủ vây, thiệt tại duyên cớ ấy mà vào thành không được.

Thái Tôn nghe Mậu Công tâu bèn lóng tai nghe ngoài thành tiếng trống kêu vang như sấm, quân binh la ó dậy trời, thì trong lòng nổi giận phán rằng:

- Tàn vương huynh! Vậy bữa nay nhằm phiên ai tuần thành đó?

Tàn Thúc Báo tâu rằng:

- Bữa nay đến phiên Ngân quốc công Tô Định Phương coi cửa, song chẳng biết vì có lẽ nào mà người không tâu cho bệ hạ hay?

Uất Trì Cung nghe rồi nổi giận tâu rằng:

- Tô Định Phương khi quân, chắc nó tư thông với giặc, nay nó mong làm phản vậy tôi xin đi bắt cho.

Uất Trì Cung tấu dứt lời liền thốt ngựa giục ra thành Bắc.

Khi Uất Trì Cung đi rồi, Từ Mậu Công nói với Tàn nguyên soái rằng:

- Tàn tam ca mau đem binh ra thành đặng nội công ngoại kích, đánh trận đêm nay phá đặng trùng vây.

Tàn Thúc Bảo vâng lệnh, truyền binh tướng khai thành, kê giáo người roi, còn tốp xách đèn cầm đuốc. Tàn Thúc Bảo lên ngựa đi đầu, kế đến là bốn viên lão tướng: Mã Tam Bửu, Lưu Hồng Cơ, Ân Khai Sơn, Đoàn Chí Viễn và quân lính đều kéo ra bốn cửa thành.

Đây nói qua chúng Phiên tướng tránh đường cho Đồ Lư công chúa xông vào. Công chúa vào đứng kế bên Tô Xa Luân, gươm gươm hét lớn rằng:

- La Thông! Ngươi hãy coi cây gươm ta đó!

Công chúa hét dứt tiếng liền chặt cổ Tô Xa Luân, Tô Xa Luân không ngờ nên tránh chẳng kịp, lật đật né qua hét lớn rằng:

- Sao công chúa chém lầm vậy?

Tô Xa Luân dứt tiếng thì rụng hết một cánh tay, máu chảy đầm dề, kể nhào xuống ngựa. La Thông xem thấy mừng rỡ khôn cùng, giục ngựa lướt tới thưởng cho một thương, từ sau lưng thấu tới trước bụng. Khả thương một viên đại tướng, đã từng chinh chiến vang danh như sấm mà nay lại chết vô cơ như vậy. Chúng Phiên tướng trông thấy Tô nguyên soái rụng hết một cánh tay thì la lớn lên rằng:

- Công chúa nương nương làm phản rồi!

Công chúa nghe nói sáng hoàng, đứng sững buông gươm, mặt mày tái mét chẳng còn chút máu. Giây phút tinh tâm định thần, cúi xuống lượm gươm, rồi thốt lên ngựa xông tuốt ra ngoài vòng binh. Lúc ấy La Thông đắc thế, sức mạnh bằng hai khi trước, hươi thương chém tướng giết binh chết thối vô số.

Nhắc qua Uất Trì Cung là người lỗ mãng, khi giục ngựa chạy gần đến Bắc môn, la lớn lên rằng:

- Hãy bắt thẳng phản tặc Tô Định Phương, chớ cho nó chạy thoát.

Tô Định Phương nghe nói thất kinh, trong lòng hồi hồi, day lại thấy Uất Trì Cung chạy tới lật đật truyền lệnh quân sĩ mở cửa thành và thả điều kiêu, rồi xách đao lên ngựa đào tẩu. Uất Trì xem thấy giận lắm nạt rằng:

- Bớ phản tặc! Thánh thượng chẳng hề bạc đãi nhà ngươi, sao mi dám tự lệnh khai thành, nếu Phiên binh kéo vào chắc thiên tử phải kinh hồn hoảng vía, ta đổ mi chạy đâu cho khỏi?

Uất Trì Cung nạt dứt tiếng liền giục ngựa đuổi theo.

Khi Tô Định Phương chạy qua khỏi điều kiêu chợt gặp La Thông, La Thông thấy mặt giận lắm nạt rằng:

- Tô Định Phương! Ngươi muốn chạy đi đâu đó?

Tô Định Phương thất kinh chạy qua ngã khác, lại gặp Đồ Lư công chúa, kể thấy Uất Trì Cung la lớn rằng:

- Hãy bắt phản tặc Tô Định Phương cho mau!

Đồ Lư công chúa nghe nói rõ ràng, liền chặn Tô Định Phương lại bắt sống, rồi giao cho La Thông, La Thông kêu Uất Trì Cung nói:

- Để tôi nhồi Tô tặc lên, đặng bác bắt trời nó lại.

La Thông nói dứt lời liền quăng Tô Định Phương lên, Uất Trì nắm đầu truyền quân trời lại, dẫn tuốt vào thành nạp cho thiên tử.

Nói về La Thông thấy Tàn Thúc Bảo bèn thưa rằng:

- Tôi đã bắt được Tô tặc rồi, xin nguyên soái chớ theo nhọc sức.

Tàn Thúc Bảo nói:

- Bôn soái vâng lệnh quân sư nên không dám trễ nãi, nội đêm nay phải đánh Phiên dinh một trận cho kịp ngày giờ.

Khi Uất Trì Cung dẫn Tô Định Phương vào đại điện quỳ xuống tâu rằng:

- Tôi đã nạp phản tặc Tô Định Phương.

Thái Tôn phán rằng:

- Khanh hãy đem buộc nó vào long trụ, rồi ra mà tiếp với nguyên soái, đặng dẹp trừ Phiên tặc.

Uất Trì Cung vâng chỉ đem trói Tô Định Phương vào long trụ rồi ra thành bắc hiệp sức cùng Tần nguyên soái. Tần Thúc bảo kêu La Thông nói:

- Bớ hiền điệt! Bác ra sức đoạt dinh, còn hiền điệt hãy lo tiếp ứng trong ngoài nha!

La Thông vâng lệnh giục ngựa chạy tới Phiên dinh, hể thương đâm tới đầu quân giặc nhào lặn tới đó.

Nói về Đồ Lư công chúa, lúc nghe Tần nguyên soái đến đoạt dinh, liền giục ngựa chạy về, làm bộ la lớn rằng:

- Không xong! Không xong! Đường tướng quá mạnh, sao chúng bầy còn chưa chạy bộ đợi chừng nào nữa?

Đồ Lư công chúa miệng thì la vang, hai tay múa song kiếm chém càn binh mã. Phiên binh lớp thì chết, lớp thì lo đạp nhau chạy lánh nạn, trong ấy cũng có một hai tên quân la:

- Công chúa phản rồi! Công chúa phản rồi!

Đồ Lư công chúa nghe tên quân nào nói mình phản thì chém đầu tức thì, vì vậy mà không còn ai dám nói nữa. Khi Đồ Lư công chúa vào đến ngự dinh thì làm bộ kinh hoàng tâu rằng:

- Con đã thám thính tở tường, nay Đường tướng kéo binh đến ngự dinh, vậy con và phụ thân hãy bảo giá chạy mau kéo khôn.

Vua Khương Vương nghe tâu hỗn vía lên mây, lật đật lên yên, Đồ Phong cũng thót lên ngựa. Lang Vương nói:

- Vương nhi phải hết lòng bảo giá cho trọn niềm cha chúa.

Nói rồi bèn bỏ ngự dinh cùng nhau chạy đông lên núi, thấy bụi đất bay mịt mù, còn đèn đuốc sáng rờ tợ sao, trông vang như sấm, tiếng la ó dậy trời. Đồ Lư công chúa tuy hộ giá mà cứ lấy mắt láy La Thông, là cô y bảo đuổi theo Phiên chúa. La Thông hiểu ý, bèn giục ngựa đuổi nà theo, Tần Thúc Bảo theo tiếp La Thông, đưa giết Phiên binh thôi vô số, thầy nằm chặt đất, máu chảy thành sông. Đồ Lư công chúa la lớn rằng:

- Đường binh đông quá, xin cha hãy rón mà chạy.

Công chúa la dứt tiếng rồi giả bộ hãi kinh, hươi song kiếm giết binh mình vô số. Cửa thành phía Đông thì có Bình quốc công Mã Tam Bửu, Định quốc công Đoàn Chí Viễn, hai viên lão tướng dẫn ba ngàn binh xông ra mà đánh giết binh Phiên vỡ tan, tiếng khóc than chẳng dứt, lại có ba vị quốc công là Ân Khai Sơn, Lư Hồng Cơ và Vương Quân Khả kéo ra trợ lực, năm vị lão tướng ấy phò vua Đường đã lâu, lập đã nhiều công trận, nên dặng vua phong đến tước quốc công. Còn Uất Trì Cung cũng là tướng tài, theo tiếp chiến cùng La Thông, tay xách roi sắt mất tre, giết binh Phiên thầy nằm tợ núi.

Bây giờ nói qua Trình Giảo Kim ở ngoài giữ trại, nghe sủng nỏ vang tai thì biết trong thành đã đánh tan bốn dinh Phiên, lòng mừng khắp khởi, xách búa lên ngựa kêu chúng tướng dạy rằng:

- Chúng ngươi hãy ráng sức theo ta phá trùng vây.

Chúng tướng tuân lệnh nài nịt hẳn hỏi, tay xách binh khí rạng ngời. Trình Giảo Kim đi trước, chúng tướng dẫn binh mã theo sau, lúc đến nơi áp tới chặn đánh binh Phiên, khá thương cho Phiên binh, bị ở trong đánh ra, ở ngoài đánh vào, không biết đường nào mà trốn tránh, nội trong giây phút quân binh đều chết sạch. Tần nguyên soái thấy vua Phiên chạy xa rồi, liền truyền lệnh gióng chiêng thu quân về thành.

Nói về Xích Bích Bửu Khương Vương, nằm chết giấc trên yên ngựa, thừa tướng Đồ Phong và công chúa Đồ Lư kêu réo giây lâu mới tỉnh. Lang Vương ngồi dậy than thở hồi lâu xong rồi truyền đóng dinh ha trại, kiểm tra tàn binh thì thấy chẳng còn có bao nhiêu. Lang Vương vào ngự dinh nói với Đồ Lư công chúa rằng:

- May nhờ có vương nhi bảo giá ngăn đỡ tướng Đường, nếu không ắt cha bị nó giết thác, hay là bị nó bắt sống chớ chẳng không, miễn cha đặng còn hồn, sá chi mất nước.

Đồ Lư công chúa nghe nói thì cười thầm rằng:

- Thiệt hôn quân vô đạo, mình giết binh tướng gần hết mà không biết gì, lại còn cung tụng công lao.

Công chúa mới tâu rằng:

- Đường tướng tuy nhỏ mà đại tài nên con đánh chẳng lại, làm cho hao binh tổn tướng, đến đổi mình rỗng phải kinh hãi nhiều phen, xin vua cha rộng lòng dung tội cho con, để ocn ra trại thu quân vào an ủi chúng nó.

Lang Vương nói:

- Lời con phân rất hữu lý.

Công chúa phụng chỉ xuất dinh, gióng chiêng lên nghe inh ỏi, tức thì những binh chạy lạc đều gom về hết thảy. Công chúa nói lớn rằng:

- Những binh tướng nào mạnh dạn can đảm thì ở lại đặng sai khiến, còn ai có bệnh hoạn muốn về xứ làm ăn thì ta cho phép lui ra hết.

Binh nhất gan đền lui về quê quán, duy còn binh tướng đơn cô mới tình nguyện ở lại, lúc trước quân binh tổng cộng là hai mươi lăm muôn, nay còn lại có năm ngàn mà thôi, song trong số năm ngàn ấy bị bệnh cũng nhiều, một trăm chiến tướng mà hôn nay chỉ còn ba chục viên, tướng nào cũng bị thương tích hết. Công chúa kiểm tra xong rồi bèn về tấu cho Lang Vương hay. Vua Khương Vương than rằng:

- Từ khi ta dựng cơ nghiệp đến nay không có trận nào đại bại như trận này, binh tướng hao tổn gần hết, nguyên soái lại tử trận rồi, nay còn chi mà xưng vương, chi bằng dâng hàng thơ đầu Đường phứt cho rảnh!

Thừa tướng Đồ Phong tâu rằng:

- Nếu Lang Vương tính đầu Đại Đường thì chớ khá diên trì, vì cũng nhờ phước lớn của bệ hạ mà binh Đường mới trở lại vậy, chúa tôi ta mau lên núi Hạ Lam, viết hàng thơ đề sẵn, chờ binh Đường có kéo đến mà dâng chịu hàng, nếu chẳng tới thì thôi, chớ không lẽ ta hạ mình cho nhẹ thể, lại bị chúng nó khinh khi.

Vua Khương Vương phán rằng:

- Lời thừa tướng phân thiệt hay lắm!

Đồ thừa tướng cứ theo lời mình phân đó mà thi hành, còn công chúa Đồ Lư đêm ngày hằng mong tin nguyên soái La Thông chắc thể nào người cũng cậy mai đến nói. (Vì tội gái mê dâm mà Xích Bích Bửu Khương Vương phải tan nhà mất nước)

Nói về vua Thái Tôn ngự điện, chúng quan văn võ đứng chầu hai bên. Trình Giáo Kim đứng ra tâu rằng:

- Từ tòi vâng lệnh về Trường An cứu giá, mắc nhiều ải cản ngăn nên hôm nay mới tới, xin bệ hạ rộng lòng mà tha tội trễ nãi.

Thái Tôn phán rằng:

- Vương huynh hãy đứng dậy, nhờ có vương huynh trở tài mới ra khỏi trùng vây, về Trường An viện cứu binh, thiệt công lao ấy lớn biết chừng nào, chớ có tội chi mà phòng ngại.

Trình Giáo Kim tạ ơn đứng dậy, kê mấy vị công tử đồng lay ra mắt, tâu rằng:

- Chúng tôi là: La Thông, Tần Hoài Ngọc, Trình Thiệt Ngưu, Đoàn Lâm, Đặng Long, Thạch Giao, v.v... đem binh cứu giá chậm trễ, thiệt tội ấy đáng muôn thác.

Thái Tôn phán rằng:

- Các ngư diệt hầy đứng dậy, trẫm bị Phiến binh vây phủ, ngô là hết trông về trào đặng, may nhờ các ngư diệt tuổi nhỏ anh hùng, đem binh cứu giá, thiệt là công trận thứ nhất của triều đình đó, chớ có tội chi!

Mấy vị công tử mừng rỡ, vui cười hơn hờ đồng tâu rằng:

- Chúc bệ hạ sống lâu muôn tuổi!

Khi làm lễ xong rồi đứng dậy chầu hai bên, duy chỉ có một mình La Thông khóc lóc, nước mắt chảy như mưa, quỳ hoài không đứng dậy,

Thái Tôn phán hỏi rằng:

- Chẳng hay vương nhi có điều chi oan ức mà khóc hoài vậy? Khá tâu cho quả nơn rõ!

La Thông vừa khóc vừa tâu rằng:

- Tôi có việc oan ức lắm xin vua cha suy xét. Khi tôi vừa lên ba cha tôi đã mất sớm, vì tôi còn nhỏ dại nên không hiểu trước sau. Nay vâng chiếu chỉ của bệ hạ, lãnh ấn soái đi cứu giá, lúc tới ải đầu là Bạch Lang quanm chẳng may gặp tướng trấn ải là Thiết Bối Ngân Nha, vẫn là tướng đại tài, đánh với tôi cầm đồng trọn ba ngày, tôi về trường buồn bực chẳng an, vì bị nó ngăn cản đường cứu giá, phần tôi mê mệt tại đó ngủ quên, chiêm bao thấy ông nội và cha tôi về đứng trước mặt, mình mảy vẩy đầy những máu, mà quờ tôi rằng: “Mây là đứa súc sanh bất hiếu, cha ông mảy đều tận trung vì chúa mà phải chịu thác oan, sao mây không lo báo cừu, lại ra sức phò vua bạc nghĩa?”.

Thái Tôn phán rằng:

- Sao vương nhi không hỏi thử, xem vua bạc nghĩa có chi?

La Thông tâu rằng:

- Tôi có hỏi thì cha tôi nói, cha phò bệ hạ, ngày kia rùi sa cơ thất thế mắc lầy, bị tay Tô Định Phương bắn nát mình mà chết, song bệ hạ chẳng thương công cha ra trận, mà lo báo oán trả cừu cho cha vui cười nơi chín suối, lại còn gia phong cừu nơn làm đến chức quốc công, vợ con nó đều hưởng lộc triều đình, nếu hôm nay con ra sức phò tá Người, rùi có sa cơ như cha, thì khiến họ La này oan ức ba đời, không biết làm sao trả đặng. Cha tôi nói bấy nhiêu lời rồi bỏ đi tuốt, kể tôi giật mình tỉnh giấc mới hay Tô Định Phương là đứa cừu nơn. Hôm qua một mình tôi đơn độc tới thành Nam, nhưng Tô Định Phương không chịu mở cửa lại nói gạt tôi qua thành Đông, rồi người sẽ mở cửa cho vào, chừng tôi qua tới người cũng thất tỉnh, bảo tôi qua thành Bắc mới cho vào, tôi qua tới đó rồi cũng không cho vào nữa, người quyết hại cho tôi chết, nên ép tôi qua thành Tây, lúc ấy tôi có năn ni rằng: “Xin bác tướng tỉnh cho cháu vào kiến giá, vì đã đánh ba cửa giết hết năm viên chiến tướng, nên người đã hết sức, ngựa cũng hết gân”, thiệt tôi năn ni hết lời mà người làm ngật không mở cửa thành, tôi túng quá phải bạo gan xông qua Tây thành, mới bị vây khốn như thế, may nhờ cây thương thuận thực không thôi tánh mạng không còn, nếu tôi rùi có sa cơ bỏ mạng chôn chiến trường, thời biết làm sao mà cứu giá, dầu tôi có thác cũng rặng danh trung nghĩa chẳng kêu nài sự ấy làm chi, ngặt một nỗi là không người cứu giá mà thôi, xin vua cha suy xét, coi Tô Định Phương lấy cừu riêng mà hại nước, thì tội lỗi là bao?

Thái Tôn nghe tấu, nổi trận lôi đình, vỗ án hét rằng:

- Cả gan cho Tô Định Phương! Trẫm chưa đem lòng bạc đãi, sao người nỡ âm mưu hại triều đình, nếu vương nhi rùi có điều gì, thì cả thành ắt phải chết hết, thiệt tội ấy đáng chém cũng chưa vừa, vậy trẫm giao Tô Định Phương cho vương nhi, mặc tình vương nhi muốn giết cách nào thì giết. Rồi trẫm sẽ ra tế lễ tạ tội cùng La vương huynh.

La Thông nghe phán, trong bụng mừng lắm tâu rằng:

- Chúc bệ hạ sống lâu muôn tuổi!

La Thông lay rồi tạ ơn đứng dậy, bước ra long trụ mở trói cho Tô Định Phương. Tô Định Phương nói:

- Thôi phen này chắc ta phải chết rồi, vì thù oán họ La lớn như biển.

Thái Tôn phán rằng:

- Vương nhi khoan giết đã, để dọn bàn cúng tế rồi sẽ hay.

Thái Tôn phán rồi truyền dọn hương đăng cùng trà quả sẵn sàng, La Thông lạy bốn lạy rồi rút gươm ra vái rằng:

- Xin vong linh ông cha hiện về mà chứng kiến, hôm nay bệ hạ cho con giết cừu nhơn mà tế, đặng báo oán trả thù xưa.

La Thông vái rồi liền mổ bụng Tô Định Phương, tức thì Định Phương ngã xuống máu tuôn lai láng, quân lính liền khiêng thầy đem ném ra ngoài thành Bắc, cho diều tha quạ xé mà đền bồi tội lỗi của nó, còn tim gan La Thông đựng trên đĩa để lên bàn hương án vái rằng:

- Xin âm linh ông cha về nhận lễ này, uống vài ba chung rượu cho vui, đặng siêu sanh nơi miền cực lạc.

La Thông vái rồi lạy thêm bốn lạy nữa, kể Thái tôn bước lại rót rượu tế rằng:

- Xin vong linh La vương huynh dùng ngự tửu này, thiết trăm cúng muốn làm lễ, song vua đâu có lễ nào lạy tôi, nên trăm mọn Tần vương huynh lạy thế cho trăm.

Thái Tôn vái rồi day qua nói với Tần Thúc Bảo, Tần Thúc Bảo làm lễ xong rồi, kỳ dư bao nhiêu quần thần thấy đều làm lễ hết thầy, Thái Tôn truyền bày yến tiệc khao thưởng binh tướng.

Hồi 15

Núi Hạ Lam Giáo Kim làm mai.

Chốn động phòng Đồ Lư tận tiết.

Khi ăn uống, Thái Tôn phán hỏi Trình Giáo Kim rằng:

- Khi Trình vương huynh vâng lệnh trăm, một mình xông pha trùng vây, trăm thấy binh nó im lìm, liền ngỡ là vương huynh đã đi đòi rồi, thiết lúc đó hồn vía trăm lên mây, vậy chớ làm sao mà vương huynh về Trường An đặng mà viện cứu binh, hãy thuật hết lại cho trăm nghe với.

Trình Giáo Kim tâu rằng:

- Nay nhờ có bệ hạ nhắc lại, không thôi cũng quên lừng rồi, việc ấy nhờ có Từ quân sư báo cứu tôi đi, mà tôi cũng muốn tận trung báo quốc liều mình đi đại, chớ có chắc gì ra khỏi vòng binh nó đâu, và chẳng đặng khi bồi rồi, thiết cái búa đồng của tôi hay lắm, gặp Tô Xa Luân cũng không nao núng chút nào hết, làm như hồi đó có thánh thần chi trợ lực tôi vậy đó, nó chém tôi một búa cũng bị tôi trả lại một búa làm cho nó lộn mềo xuống đất. Lúc ấy Phiến binh thấy vậy đều ngờ ngạc, tránh ra hết rảo cho tôi đi, mới về được Trường An mà viện binh cứu giá, tôi quyết làm cho nên việc để lãnh đặng cái chức nhất tự Tịnh Kiên.

Từ Mậu Công tâu rằng:

- Trình Giáo Kim có tội đối vua, xin bệ hạ lấy phép công xử trị, để răn chúng về sau.

Trình Giáo Kim giận lắm nói rằng:

- Thiết cái lão thầy chùa lỗ mũi trâu này khó chịu quá, cứ kiếm cớ mà giết tôi hoài, nào tôi có tội đối ở đâu mà anh buông lời như thế?

Từ Mậu Công cười gằn nói:

- Tới phiên tôi hỏi thì phải nói thiệt đa! Làm sao mà ngươi ra khỏi vòng binh? Chớ khá nói gian, đừng thấy không chứng mà buông lời xảo trá! Ngươi có tài đánh ngã Tô Xa Luân? Té ra bị nó đánh nhào lăn sao còn kiếm điều nói ngược?

Trình Giáo Kim nói:

- Ấy là Từ quân sư muốn nói ngược, đặng khỏi phong chức nhất tự Tịnh Kiên. Thôi tôi chẳng cần tiếc làm chi, xin quân sư đừng kiếm lời

đâm họng, nếu tôi không ra khỏi làm sao có cứu binh; còn quân sư nói: Tô Xa Luân đánh tôi nhào xuống ngựa thì bị chúng nó giết rồi, đâu còn đến ngày nay mà nói chuyện đông đông dài dài?

Từ Mậu Công hỏi rằng:

- Vậy chớ người có thấy Tạ Ánh Đăng hay không?

Trình Giáo Kim nghe quân sư hỏi thì thất kinh, gắng gượng đáp rằng:

- Quân sư hỏi điều chi lạ vậy? Làm sao mà thấy Tạ Ánh Đăng cho đăng, bộ anh chẳng nhớ năm xưa đi thí võ, người biệt tin từ ấy đến nay, ai nấy kiếm hoài không gặp, mà bây giờ anh còn giả bộ hỏi nữa chớ!

Từ Mậu Công nói:

- Mất ta đã thấy rõ ràng, sao người còn kiếm lời dối gạt? Và người tuổi quá lục tuần, có tài chi mà đánh ngã Tô Xa Luân? Nếu chẳng có Tạ Ánh Đăng cứu, thì người đâu còn tánh mạng, làm sao về Trường An mà thảo cứu, đem binh đến đây giải vây? Hôm nay lại khoe tài dối tâu cùng thiên tử, thiệt tội nọ khó dung. Quân đao phủ! Hãy dẫn Giáo Kim ra chém phục cho rồi, đăng trị tội khi quân.

Tả đao quân vâng lệnh áp vào, lúc ấy Trình Giáo Kim chết điếng, vội quỳ xuống tâu rằng:

- Cúi xin bệ hạ dung tha tử tội, để tôi cứ lời thiệt tâu ngay. Thiệt có Tạ Ánh Đăng cứu tôi, nên mới về Trường An đăng mà viện binh cứu giá.

Thái Tôn truyền tả đao lui ra và phán hỏi rằng:

- Thôi Trình vương huynh hãy đem hết những chuyện trước sau tâu thuật lại cho trẫm nghe với.

Trình Giáo Kim đăng xá tội thì mừng quýnh, bèn tâu hết chẳng dám giấu nửa lời. Người người nghe qua đều lấy làm lạ, Từ Mậu Công tâu rằng:

- Trình Giáo Kim tâu dối, tội nặng muôn phần, song nghĩ công khó đi viện binh, đường xá xa xôi ngàn dặm, xin bệ hạ chiết tội của va, chớ khá gia phong.

Trình Giáo Kim nói:

- Vì tôi không có số phong vương nên khiến cho thần khẩu buông lời bất phải.

Ai nghe nói đều tức cười nôn ruột, khi tiệc mãn rồi ai lui về dinh này.

Qua ngày thứ, Trình Giáo Kim thức dậy sớm kêu La Thông nói rằng:

- Đề bác tâu với bệ hạ, cho bác qua núi Hạ Lam nói với Phiến vương, đăng làm mai Đồ Lư công chúa cho cháu nghe!

La Thông nghe nói hoảng kinh thưa rằng:

- Con khôn nạn ấy giết em tôi, tôi đương tính kế báo thù mà chưa đăng, sao bác lại muốn cầu thân làm chi vậy?

Trình Giáo Kim nói:

- Nếu cháu không phải lòng với nó, sao cháu còn thề độc như thế? Bởi nó quá tin cháu, nên mới lập công mà chuộc tội, và cháu lại đường đường là một vị anh hùng, nữ nào đi gạt một viên nữ tướng, thế cháu chẳng biết hổ thẹn hay sao?

La Thông thưa rằng:

- Trong con ngộ biến thì phải tùng quyền, lúc đó tôi kiếm lời gạt nó đăng mà cứu giá thôi, chớ không phải quyết trăm năm vì nó, lẽ nào phải làm theo một mực vậy hay sao?

Trình Giáo Kim nói:

- Nay cháu! Nếu cháu nói như vậy là sai rồi, vì con người ở đời phải biết giữ năm đạo hạnh, nếu cháu tính phục thù báo oán, thời lúc nọ

chẳng nên thế hải minh sơn, còn Đồ Lư công chúa thiết người hữu tình với cháu, nên mới ra công như vậy, nay đang trên núi Hạ Lam trông chờ tin cháu, sao cháu nỡ đem lòng bạc đãi, ngoảnh mặt làm thinh, như muốn trọn niềm huynh đệ, chẳng là thất tính, vậy thời làm người sao đặng? Bác lấy lẽ công bình, quyết đứng ra làm mai cho hai trẻ vậy duyên cảm sắc, hảo hiệp trăm năm.

Giáo Kim nói dứt lời bèn vào điện quỳ xuống tâu rằng:

- Kê hạ thần xin tấu một việc, thiết cam lỗi muôn phần.

Thái Tôn phán hỏi rằng:

- Chẳng hay vương huynh có việc chi thì hãy tâu đi, trẫm không bắt tội đâu mà sợ.

Trình Giáo Kim tâu rằng:

- Vua Khương Vương có một vị công chúa tên gọi Đồ Lư, nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, hình dung yếu diệu phương phi, ngày trước người ra trấn ải Huỳnh Long thì người có giao ước thề nguyên với La Thông, nên quãng cặp phi đao xuống suối, mở cửa thành chạy về Mộc Dương thành, khi La Thông đánh cửa Tây môn, bị Tô Xa Luân đốc quân binh vây phủ, tánh mạng kê chết đến chín phần, may nhờ có Đồ Lư công chúa trở lòng, chém Xa Luân rụng hết một tay, nên La Thông mới hại va đặng, Đồ Lư công chúa lại dẫn binh mình đến phá binh Phiên đại bại, cúi xin bệ hạ xét tình mà sai thiên sứ đến Hạ Lam sơn cầu hôn, cho đôi lứa phi nguyên cảm sắc, kéo anh hùng thất tín!

Thái Tôn nghe tấu mừng lắm phán rằng:

- Thiết trăm cảm ơn công chúa chẳng cùng, sao không tâu trước cho trẫm hay, để trẫm tính chuyện đền ơn trả nghĩa, vậy vương huynh hãy mau qua núi Hạ Lam, hiếp lời mai mối cho hai đàng.

Trình Giáo Kim mừng rỡ tâu rằng:

- Tôi xin lĩnh mạng!

La Thông nghe rồi sừng sốt, lật đật quỳ xuống tâu rằng:

- Con Đồ Lư giết em tôi là La Nhon tuổi vừa lên chín, thiết em tôi có công lớn lắm, giết Thiết Bối Bửu Bửu cứu tôi, sau, ra trận bị Đồ Lư quãng phi đao bằm nát thân, tôi chưa trả đặng thù em, lẽ nào lấy cừu nhân làm vợ cho đành! Nếu tôi kết duyên Tấn Tần cùng Đồ Lư, chắc là La Nhon ngấm hờn nơi chốn suối vàng, cúi xin vua cha thương tình xét lại, đừng sai sứ qua đó cầu hôn.

Thái Tôn phán:

- Nếu vương nhi quyết trả thù cho em, sao còn hò hẹn với người ta chi vậy?

La Thông tâu rằng:

- Vì tôi sợ cặp phi đao của nó, nên kiếm lời thề nói dối cho xong, bảo nó liệng cặp phi đao xuống suối, chờ tôi cứu giá rồi sẽ cạy mai đến nói, nớ tin lời tôi, mở cửa ải kéo binh về Mộc Dương thành, nội công ngoại kích cả đêm, mới phá tan đặng Phiên binh, vì lòng tôi gấp lo việc cứu giá, nên phải dùng chức quý mưu thân, chớ có lý đầu quên lãng cừu em, trở lại mê sa gái địch cho đành!

Thái Tôn phán rằng:

- Vương nhi nói vậy chẳng là sai lắm sao?, như muốn trả thù cho em thì đừng thế hải với gái lành, nay người đã trao thân gởi phận cùng vương nhi, nên mới giúp Nam dẹp Bắc, thiết ơn ấy trẫm chẳng dám quên, nếu trẫm không dạy đến đó làm mai, thì sao khỏi Đồ Lư công chúa trách vương nhi bạc tình, phiền trẫm làm vua thất đức, thêm đêm ngày tựa cửa ngóng trông, bằng có theo lẽ chánh chi nữa, thì công ấy cũng chuộc đặng cừu riêng kia, còn việc nhị nự diệt liều mình, thời được trọng nghĩa quân vương, danh thơm ngàn thuở. Và chẳng hai nước tranh cường, ai vì chúa nấy, tướng binh xuất trận thì phải một mắt một còn cùng nhau, chớ nào phải sự cừu thù mà vương nhi hồng cổ oán. Lúc vương nhi bị Tô Xa Luân vây, nếu không nhờ tay Đồ Lư ắt tánh mạng nan tồn. Thiết cừu nọ cũng sâu mà ơn kia cũng nặng, hai phần trừ nhau

cũng đang, còn lời hứa thì phải nhớ, đôi lứa hòa hiệp đã đành, vậy từ nay trở về sau chớ nên bảo tấu chi nữa, trăm nhất định sai Lỗ Quốc Công qua đó làm mai dong, đừng lo cho xong mọi việc.

Trình Giáo Kim lãnh chỉ ra đi, còn La Thông đứng bực mình, vì vua cấm không cho tâu nữa, nên chẳng biết làm sao.

Trình Giáo Kim vâng lệnh lui ra, thay đổi y phục xong rồi lên ngựa dắt theo bốn tên gia tướng, nhắm Hạ Lam sơn thẳng tới. Phiên binh ngó thấy nói với nhau rằng:

- Coi kia! Ai đang cỡi ngựa tới mà coi bộ nửa văn nửa võ, hay là tướng Đường muốn vào phá doanh trại của mình chẳng?

Đứa khác nói:

- Bộ mi điên sao chớ? Hễ ra đánh giặc thì binh mã đao thương chơm chớm, đi đứng rầm rầm rộ rộ, có lẽ nào năm tướng tay không đến phá dinh nổi gì? Chúng ta đừng sợ, hãy chặn đường hỏi thử cho rõ kiết hung!

Chúng Phiên quân bàn luận xong rồi kéo nhau ra chặn đầu ngựa hỏi lớn rằng:

- Tướng cỡi ngựa kia! Chẳng hay người là ai? Đi đâu đó vậy? Hãy thông tên họ cho rành, không thì ta bắn chết đã!

Trình Giáo Kim dừng ngựa lại nạt rằng:

- Phiên đầu chớ nên vô lễ, bậy mau vào thông báo Lang vương bậy rồi, nói có ông là Lỗ Quốc Công xin ra mắt.

Quân Phiên lật đật chạy riết vào ngự dinh báo lại. Vua Khương Vương nghe báo cả kinh hỏi rằng:

- Vậy chúng nó đi đông hay ít? Bậy có coi cho kĩ lưỡng hay không?

Quân tâu:

- Chúng tôi chẳng thấy binh mã chi hết, chỉ thấy một thầy bốn tớ mà thôi.

Khương Vương hỏi:

- Chúng nó có nai nịt cầm binh khí gì không? Hay là bận áo rộng đội mũo văn?

Quân tâu:

- Tướng đó đầu đội mũo tú tài, chân đi dài, mình bận áo rộng màu đỏ, tay cầm quạt lông, ăn bận thì giống quan văn, ngặt mặt mày thì giống tướng võ.

Lang vương hỏi tiếp:

- Nó nói với chúng mày sao đó?

Quân tâu:

- Tướng ấy xưng là Lỗ quốc công, nói xin vào ra ẳm Lang vương!

Vua Khương Vương nghe nói ra mắt thì trong lòng bớt sợ, mới hỏi Đò thừa tướng rằng:

- Đường binh thế mạnh tựa hổ, còn quân ta như búp thiu, ta có ý trông binh mã đến đây đang đầu hàng luôn thể, sao nó lại làm như vậy?

Chắc cũng có duyên cớ chi đây, xin thừa tướng chịu khó ra nghênh tiếp, song chớ nên khinh dễ.

Đò thừa tướng lãnh lệnh, xốc bầu sửa áo đang hoàng, dẫn bốn đứa Phiên binh ra khỏi núi.

Đây nhắc qua Giáo Kim đang dừng ngựa đứng chờ, xảy nghe quân Phiên kêu nói:

- Bớ ông Lỗ quốc công nước Đường! Xin người giục ngựa lên núi, có ông tôi là thừa tướng vâng lệnh tiếp nghinh tại đây.

Trình Giáo Kim nghe nói liền giục ngựa đến trước. Đò thừa tướng nói:

- Tôi không hay thiên tuế đêê nên trễ tiếp nghinh, xin ngài miễn chấp.

Trình Giáo Kim lật đật bước xuống ngựa nói rằng:

- Tôi có việc sớ cầu nên tới đến đây, làm cho ngài phải nhọc công ra tiếp.

Rồi đó hai người dắt tay đồng vào trại. Bốn đứa gia tướng thì hai đứa theo Giáo Kim còn hai đứa đứng ngoài giữ ngựa. Khi vào đến ngự dinh, Trình Giáo Kim bước tới tâu rằng:

- Tôi là Lỗ Quốc công Trình Giáo Kim ở bên thiên triều, chúc Lang chúa vạn vạn tuế.

Vua Khương vương vội vàng bước xuống ngai đỡ Giáo Kim dậy, và mời ngồi nơi long ý. Trình Giáo Kim tâu:

- Tôi vì có lệnh vua sai, lẽ ra phải quỳ tâu mới phải, song nhờ Lang chúa hậu đãi, cho đứng thì cũng đã đủ rồi, chớ tôi đâu dám ngồi e khi thất lễ.

Vua Khương vương nói:

- Xin vương huynh tạm ngồi, chắc vương huynh đến đây cũng có điều chi dạy bảo? Vậy hãy phân hết lại tôi nghe.

Trình Giáo Kim tâu rằng:

- Tôi xin vâng lệnh Lang vương.

Giáo Kim tâu dứt lời liền leo lên ngai ngang với Đồ thừa tướng, vua Khương vương truyền lệnh cho quan đương giá đem trà rượu mời thiên sứ dùng giải khát. Lang vương ngồi một chập lâu mới nói với Giáo Kim rằng:

- Bởi tôi nghe Tô Xa Luân, mà phạm đến thiên triều thánh chúa, hại hao binh tổn tướng chẳng biết bao nhiêu, chùng ăn năn việc đã lỡ rồi, nay thấy mặt vương huynh, thiết hồ thẹn muốn phàn.

Trình Giáo Kim tâu rằng:

- Lang chúa nói chi tiếng ấy, vì binh ròng tướng mạnh vây chúa tôi không nẻo mà ra nên phải ráng sức về Trường An mà viện binh cứu giá. Bởi tiểu tướng chủ còn thơ ấu nên phạm đến oai hùm, làm hao binh tổn tướng của Lang chúa rất nhiều, thiết tôi cam chịu lỗi.

Vua Khương vương nói:

- Vương huynh chớ khiêm nhường thái quá, tôi cũng muốn dâng biểu đầu hàng, nhưng còn hồ nghi, vì sợ đại bang chẳng khứng, hôm nay vương huynh vâng chỉ đến đây, vậy có điều chi dạy bảo chăng?

Trình Giáo Kim nói:

- Tôi vâng chỉ đến đây là có ý sớ cầu một việc. Nguyên thiên tử tôi có nuôi một vị cànng điện hạ, tên gọi La Thông, nay kiêm lãnh chức tiểu nguyên soái, tuy vừa hai bảy xuân thu, nhưng vóc vai cao lớn cũng bằng hăm bốn hăm lăm, tài cao sắc lịch, văn võ song toàn, chưa có chỗ se tợ, vẫn còn đang lựa nơi kết tóc. Nay nghe Lang vương có một vị cànng công chúa, sắc tợ Tây Thi, võ chẳng kém chi Thiên Ngọc, nên sai tôi đến làm mai, nếu Lang vương khứng lòng kết nghĩa sui gia Tân Tân, thì hai nước ắt đặng giao hòa, song chưa rõ Lang vương định đoạt lẽ nào?

Vua Khương vương nghe tâu mừng quýnh nói rằng:

- Nay vương huynh, nước man di bại quốc là nước Bắc Phiên, thì cànng công nương như thể gà rừng bị gió, còn thiên tử là vua Đại Đường Trung Nguyên, cànng điện hạ tợ phụng núi rõ ràng. Nay tôi e cho phụng lộn gà chẳng xinh, nhưng cũng bạo gan vâng chỉ thiên tử đưa công nương đến thành, đặng theo sửa tráp nâng khăn cànng điện hạ.

Trình Giáo Kim nghe nói mừng lắm mà rằng:

- Nay Lang vương đảnh kết nghĩa Tân Tân, xin cho canh thiệp đặng chọn ngày lành, rồi sẽ đem trọng lễ rước về.

Vua Khương vương truyền đem văn phòng tứ bức ra, Đồ Lu công chúa cầm đề rõ ràng tám chữ rồi giao cho Lỗ Quốc công. Trình Giáo Kim tiếp lãnh danh thiệp, xơi một chén trà, mới từ tạ trở gót lui ra, Đồ thừa tướng theo đưa ra tới chân núi. Trình Giáo Kim nói:

- Xin thưa tướng trở vào phủ an nghỉ, để tôi về thành sẽ tâu lại.

Giáo Kim nói dứt lời liền nhảy thót lên ngựa, dẫn bốn tên gia tướng hồi dinh.

Đường Thái Tôn đương ngự trong Mộc Dương thành, vẫn võ bá quan đứng hai bên chầu trực, xảy thấy Trình Giáo Kim vào điện quỳ xuống tâu rằng:

- Tôi vâng lệnh bệ hạ qua núi Hạ Lam, nay trở về xin lạy ra mắt.

Thái Tôn phán rằng:

- Trình vương huynh hãy đứng dậy, chẳng hay Lang chúa có khứng cùng chăng?

Trình Giáo Kim tâu rằng:

- Tôi qua đó nói rành rẽ lắm, nên Phiên vương nghe rồi thì chịu liền, duy còn chờ bệ hạ chọn ngày lành, người sẽ đưa đến tức thời.

Thái Tôn nghe đặng mấy lời Giáo Kim tâu thì mừng lắm nói rằng:

- Vậy khâm thiên giám hãy chọn ngày giá thú cho mau.

Khâm thiên giám xem rồi tâu rằng:

- Rằm tháng tám là ngày lành, giờ tuất thì bừu quan nhất hiệp.

Thái Tôn phán rằng:

- Thôi Trình vương huynh phải chịu nhọc mà đi phen nữa, sang dâng sinh lễ.

Rồi đó thiên tử bãi chầu, bá quan vẫn võ ai lui về phòng này.

Bóng quang âm thắm thoát, ngày tháng tự thoi đưa, lật bật đã tới tiết Trung Thu là rằm tháng tám, Thái Tôn thẳng điện truyền sắm sửa đồóc hoa cho sẵn, cùng dọn yến tiệc đầu đó sẵn sàng.

Đây nhắc qua Phiên vương cũng vậy, Đồ thừa tướng dọn kiệu đưa dâu, khi đến cửa thành thì có Tần nguyên soái ở tại cửa nghênh tiếp, rước

Đồ thừa tướng vào điện, quỳ xuống tâu rằng:

- Tôi là thừa tướng Đồ Phong, kính chúc bệ hạ vạn vạn tuế.

Thái Tôn phán rằng:

- Đồ thừa tướng hãy đứng dậy.

Thái Tôn phán rồi liền truyền lệnh cho quân sĩ dọn tiệc đãi đấng, dạy Uất Tri Cung ngồi uống rượu cùng Đồ thừa tướng, còn Lỗ quốc công,

Tần nguyên soái thì sửa soạn cho La Thông. La Thông quỳ xuống tâu rằng:

- Đồ Lư giết em tôi, thiệt thù ấy lớn bằng trời, lẽ nào kết nghĩa phu thê cùng nó cho đành, xin phụ vương thứ tội, chuyện ấy con chẳng dám vàng.

Thái Tôn mặt có sắc giận quờ rằng:

- Lệnh trăm đã phán, nay ngươi muốn nghịch chi hay sao?

La Thông thấy Thái Tôn giận quờ, nên không dám tâu nữa, cúi đầu nói gót theo sau Lỗ quốc công và Tần nguyên soái.

Lúc bấy giờ cả thành đèn đuốc sáng lòa, tiếng đàn khảy giọng cao giọng thấp, nghe thật êm tai, kể Đồ Lư công chúa bước xuống kiệu, hai mươi Phiên nữ theo hầu, đi thẳng vào cung cúng mâm tơ hồng, lạy ông Nguyệt lão, rồi lạy ra mắt ông mai là Trình thiên tuế, lạy bác là Tần nguyên soái. Kể đó hai vợ chồng làm lễ với nhau, khi xong việc rồi Trình thiên tuế và Tần nguyên soái trở ra nhập tiệc, chuyện vẫn với Đồ thừa tướng, hai bên chén tạc chén thù, ý hiệp tâm đầu thiệt vui hết sức.

Nói qua La Thông khi trở về phòng huê chúc, thấy mặt Đồ Lư công chúa thù bắt nhớ tới thù em, nghĩ tới chừng nào càng giận thêm chừng

ây, ý La Thông muốn chém một đao chết phước cho rồi, mới bớt sự tức giận ôm ấp trong mình bấy lâu, nên vùng đứng dậy hét lớn lên rằng:
- Bớ con khốn nạn kia! Em ta nhỏ dại thơ ngây, tuổi mới vừa lên chín, bị mi dùng phi đao bằm thầy nát tan như tương, thiệt thù sâu tợ biển, oán chất tợ non, đáng lẽ phải bắt mi mổ bụng, đặng lấy tim gan tể em ta mới phải nghĩa, song ta cũng khá khen cho đó mặt dày mày dạn chẳng biết hổ người, nếu mi trả em ta lại, thì ta mới khứng làm chồng, bằng không chớ trông kết nghĩa phu thê, vậy duyên Tần Tần.

Đồ Lư công chúa nghe nói hổ thẹn muôn phần, tức mình lắm nói lớn rằng:

- La Thông! Thiệt người đã quên ơn bạc nghĩa rồi, chẳng nhớ khi trước giữa trận thề nặng thề nào, nên ta mới thuận tình quăng phi đao xuống suối, mở cửa ải Huỳnh Long mà bỏ chạy, đã nhiều phen ra sức giúp người, chỉ mong nên cuộc nhân duyên, chẳng màng thảo ngay cha chúa. Không ngờ hôm nay người đành trở mặt, chẳng đoái đến chữ ân tình.

La Thông nói:

- Mi thiệt quê dốt lắm mới tin lời thề dối của ta, chớ ta phải nào loài cây cỏ mà không biết ân tình, người cứu ta đã nhiều phen, thì lấy ơn đó chuộc tội kia, nên ta chẳng nỡ giết người mà báo oán, đó là nghĩa trả ơn đền, nhưng có lẽ nào lấy đũa mê dâm, bắt trung bắt hiếu như mi mà làm vợ hay sao? Nay cha mi còn ở đó, vậy mi hãy ra về phước cho rồi, nếu còn lưu luyến trong cung, chọc ta nổi nóng ắt khó dung tính mạng.

Đồ Lư công chúa giận lắm hỏi rằng:

- Nay La Thông! Ta bắt hiếu bắt trung là làm sao? Vậy người hãy nói cho rành, dẫu thác ta cũng cam lòng, chẳng cần người xua đuổi mất công.

La Thông nói:

- Mi vẫn là công chúa mà không đợi lệnh mẹ cha mà gả bán, dám chường mặt chai mày đá, một mình thề nguyện thệ hải cùng trai, làm cho xấu hổ tông môn, tội ấy là tội bất hiếu. Còn mi ăn lộc vua mà trở lòng bạc nghĩa, chẳng nhớ ngọn rau tấc đất nhà vua, mở cửa ải cho kẻ giặc vào, rồi nội công ngoại kích, hại tôi lương đồng trung thần, lại thêm giết binh chém tướng, lại kêu giặc đến nạp dinh phá trại, làm cho vua phải nước mất nhà tan, ấy là tội bất trung đó. Người mà chẳng thảo ngay thì có khác chi cầm thú.

Đồ Lư nghe La Thông kể những tội lỗi của mình, thì tức mình lắm, bứt tóc nghiêng răng, giọt thu ba chảy hai má ướt dầm, biết lỗi tại lúc ban sơ, cũng vì thương lắm người bạc nghĩa bạc tình, bèn hỏi rằng:

- Nếu lòng người không khứng dung, thì hãy nói phước đi đặng ta xử phạt ta...

La Thông nghe Đồ Lư hỏi thì nực cười nói:

- Con gái nước ta dung mạo như mi cũng nhiều, tài tình cũng lắm, song còn thiếu có một chuyện nội công ngoại kích, hại cho vua tan nhà mất nước như vậy mà thôi.

Đồ Lư công chúa nghe nói thì nghĩ thầm rằng:

- Trời ơi! Ta đâu có nhe hôm nay người lại trở lòng, lại đem lời biếm nhè, thiệt tức chết ta thôi, còn mặt mũi nào mà ngó người cho đặng, chi bằng liều thác phước cho rồi.

Đồ Lư công chúa nghĩ xong bèn cất tiếng kêu lớn rằng:

- La Thông ơi! Hôm nay ta chết nơi đây cũng tại người, vì ta quá tin lòng người nên ơn trở thành oán, ta quyết xuống chôn tuyền đài, theo đòi mạng người cho đặng mới nghe!

Đồ Lư công chúa nói dứt lời, bèn rút gươm chặt đầu mình rơi xuống đất.

Hồi 16

Thọ thánh án Khương vương phục vị.

Bình Bắc Phiền Thái Tôn hồi trào.

Nói về La Thông, khi thấy Đồ Lư công chúa rút gươm chém đầu rơi xuống đất, bèn bỏ đó mở cửa phòng đóng mát. Rạng ngày nữ Phiền vào phòng, thấy công chúa nương nương mất đầu, máu tuôn lai láng, thì kinh hồn hoảng vía, mặt mày như sắc đất, bốn ba chạy ra báo cho Đồ thừa tướng hay.

Lúc ấy Đồ thừa tướng đang ngồi uống rượu với Uất Trì Cung, Trình thiên tuế và Tần nguyên soái, xảy thấy nữ Phiền hơ hãi chạy vào báo:

- Không xong! Không xong! La Thông đã chém đầu công chúa nương nương rồi.

Uất Trì Cung, Trình thiên tuế, Tần nguyên soái nghe báo thất kinh, còn Đồ thừa tướng hoảng kinh hồn vía khóc rống lên, rồi đâm đầu chạy đại. Trình thiên tuế kêu lớn lên rằng:

- Xin thừa tướng hãy trở lại!

Tuy Trình thiên tuế kêu thì kêu, Đồ thừa tướng cứ co giò phóng riết. Tần nguyên soái nói với Uất Trì Cung và Giáo Kim rằng:

- Thăng nghịet súc này quả thiệt bất nhân, nó chẳng kể đến trời đến đất chi hết. Rồi đó ba ông cùng vào điện tiền quỳ xuống tâu rằng:

- La Thông cả gan nghịch chi bệ hạ, nên đã sát hại Đồ Lư công chúa rồi!

Thái Tôn nghe nói hồn phi thiên ngoại, giãy lâu tỉnh lại phán rằng:

- Nó bạo gan làm phản, vậy chớ Hiệu úy đâu. Hãy trốn nã nó cho mau, còn Đồ thừa tướng đã hay chưa?

Bá quan tâu rằng:

- Đồ thừa tướng vừa nghe tin dữ ấy, thì hoảng kinh chạy ra khỏi Ngọ môn rồi.

Thái Tôn phán rằng:

- Uất Trì vương huynh hãy chạy theo kêu va vào đây lập tức, chớ nên chậm trễ.

Uất Trì vâng lệnh, chạy theo kêu lớn rằng:

- Bớ thừa tướng! Xin người chớ nên sợ, có thánh chỉ cho triệu ngài vào điện bàn luận việc nước.

Đồ thừa tướng nghe nói có thánh chỉ nên phải quay trở lại, theo Uất Trì Cung vào điện quỳ xuống tâu rằng:

- Nay điện hạ đã giết công chúa nương nương chết rồi, cúi xin bệ hạ bao dung từ tội cho tôi nhờ.

Thái Tôn phán rằng:

- Xin thừa tướng đứng dậy, thiệt khanh vô tội, nay trẫm cưới công chúa cho La Thông, chẳng phải có ý gì lạ, vì ý trẫm muốn hai nước giao hòa khỏi dấy động can qua, không dè thăng súc sanh đó nó dám cả gan sát hại Đồ Lư công chúa, thiệt trẫm cam chịu lỗi, nay trẫm tính giao ruộng đất lại hết thấy, và đề một vườn nhân mã đặt phò trì Lang vương, mà chuộc tội cho La Thông và cũng thường mạng cho Đồ Lư công chúa, xin thừa tướng về tâu với Lang vương đừng phiền trẫm, nội trong ngày nay trẫm sẽ ban sù.

Đồ thừa tướng thấy Thái Tôn xử phải như vậy lòng mừng phơi phới, cúi đầu lay tạ lui ra, tuốt về Hạ Lam sơn tâu lại cho Khương vương hay biết. Vua tôi nước Phiền đều khen Thái Tôn là vua nhân đức, chê La Thông là đứa bạc nghĩa, nhưng mắc binh mình hèn yếu, đành ép lòng cam chịu.

Đây nói qua La Thông chạy khỏi phòng hoa chúc, đương đi lững thững trên đường, chợt thấy bốn tên Hiệu úy áp lại bắt, lột hết xiêm áo, trói về nạp trước sân rồng. Thái Tôn thấy mặt La Thông giận lắm, vỗ án hét lớn rằng:

- Đồ súc sanh dám cả gan nghịch chi, thiệt tội mi đáng xử bá đao, Đồ Lư vẫn có công lao với trẫm, thì ơn kia đã trả, oán nọ trừ xong rồi, nếu mi không tuân lệnh trẫm thì thôi, sau mi trở lại giết người ta? Khá thương một nữ tướng, vì hữu tình mà phải chết oan, mi đã bất tuân lệnh dạy, còn về đây trông thấy mặt làm chi? Tả đao! Hãy dạn nghịch tử La Thông ra xử trảm cho rồi!

La Thông hoảng kinh tâu rằng:

- Chẳng phải tôi cảm gương mà giết nàng đâu, nếu nay xử trảm thiệt oan cho tôi lắm, bởi tôi hại tội người mà không ung, nên người tức mình tự vận.

Thái Tôn phán rằng:

- Ôi! Oan gì nà! Người không giết, mà người nữ đành khoanh tay ngồi xem người chết, thì có khác nào cầm dao giết người, thiệt lòng người rất độc ác, cũng tại nơi người kiếm lời chê bai biếm nhã, nên nàng mới hồ thẹn liễu mình, chuyện như vậy, thêm tang cố còn rõ ràng, mi chớ chối cãi làm chi. Tả đao! Mau dẫn nó ra Ngọ môn chém phúc cho khuất mắt.

Quân đao phủ vâng lệnh lôi La Thông đi liền.

Khi đó bá quan văn võ giận La Thông ở bạc tình nên làm thỉnh chưởng can gián một lời, duy có một mình Trình Giáo Kim nghĩ lúc mình về viện binh, thì mẹ La Thông có gởi gắm nó cho mình, cực chẳng đã phải ra ngo môn, truyền tả đao khoan hạ sát La Thông, rồi trở vào điện quý xuông tâu rằng:

- Xin bệ hạ rộng ơn, nhiều dung mạng sống cho La Thông!

Thái Tôn phán hỏi:

- La Thông cả gan nghịch chi trẫm, tội ấy trẫm xử trảm đã đành, còn oan ức nổi chi mà Trình vương huynh bảo cứu?

Trình Giáo Kim tâu rằng:

- Tội La Thông thiệt đáng chết, song còn một điều này, là khi tôi về viện binh mà giải vây cứu giá, thì Đậu phu nhân có nói với tôi rằng: “Tôi nghĩ lại họ La hết lòng vì nước mà phải bỏ mạng nơi chốn sa trường, hôm nay duy nhất còn một mình thằng La Thông đây, nối dòng cùng lo phần hương lửa, nếu gặp sự chẳng may ắt khiến họ La phải tuyệt, như vương huynh chịu giữ gìn, thời tôi mới dám cho nó đi cứu giá.” Vì tôi chịu lãnh nó, đặng lo bề cứu giá là việc cả, ngày nay nói lại sanh lòng ngang dọc, không vâng theo lời chúa, cúi xin bệ hạ tưởng nhớ đến cha nó là La Thành, đã lập nhiều công trận với triều đình, và thương tới thân tôi, vì đã chịu lời cùng Đậu phu nhân, xin tha cho La Thông về xử đặng mẫu tử đoàn viên, thì tôi mới khỏi than phiền.

Thái Tôn phán rằng:

- Trình vương huynh đã tâu hết lời, nên trẫm phải niệm tình tha tội chết cho La thông.

Trình Giáo Kim thấy vua Thái Tôn y theo lời rỗi tấu của mình thì mừng quýnh, liền lạy tạ ơn đứng dậy. Thái Tôn hạ chỉ tha La Thông, La Thông vào điện quý lạy tâu rằng:

- Kính tạ ơn phụ vương tha tôi khỏi chết!

Thái Tôn thấy mặt La Thông, giận lắm vỗ án hét rằng:

- Ai là phụ vương của mi nà? vậy từ rày về sau chớ trông thấy mặt trẫm nữa, và cấm không cho cưới vợ, phải ở góa như vậy trọn đời, cùng lột chức đến già. Thôi mi hãy đi cho khuất mắt, đừng ở đây mà chọc giận quá nhân.

La Thông vâng lệnh, đứng dậy về dinh, mấy vị công tử là anh em của va đều kéo đến thăm và trách rằng:

- Ai bảo anh ăn ở bạc tình thái quá, nên hôm nay mới ra nông nổi như vậy.

La Thông biết mình lầm lỗi, đến chùng ăn năn việc đã muộn rồi, nên cứ cúi đầu làm thỉnh mà chịu.

Khi ấy Thái Tôn truyền lệnh tẩm liệm Đồ Lư công chúa, lo việc tống táng xong xuôi, rồi bắt đầu trở về cung, còn bá quan ai về dinh nấy.

Tần nguyên soái ra khỏi cửa gặp La Thông thì giận lắm mắng rằng:

- Mày là đồ súc sinh! Từ rày về sau không đặng làm quan cho vinh danh tổ phụ, lại phải ở góa trọn đời, hết trông cưới vợ mà nối dòng, sao

chưa về cho rồi còn ở đây làm chi vô lối?

La Thông bị quả mắng thì hổ thẹn lắm, nói túng rằng:

- Xin bác đừng giận, cháu được trở về nuôi mẹ, mới là trọn đạo làm con.

Trình thiên tuế đi vừa tới, nghe mấy lời La Thông nói, càng thêm giận nữa mắng tiếp rằng:

- Đồ khốn nà! Mi muốn ở nhà thủ hiếu như vậy, ta mới mệt lòng mệt da, lo chạy ngược chạy xuôi, chạy sấp chạy ngửa, tiếc cho mi lập dặng công trận lớn lao thế này, mà bây giờ không bằng tên lính. Thiệt cũng uổng công lão quá, đã làm mai làm mối, rôt ruột thì tiếc cho con vợ như hoa mà mắc phải thằng chồng oan trái. Nay bị triều đình lột chức, lại cấm không cho cưới vợ nối dòng, họa may tái sinh kiếp khác mới trông nên việc tóc tơ

La Thông nói rằng:

- Có bấy nhiêu chuyện đó sao bác cứ nói hoài, thiệt tôi nhứt xương chịu không nổi, mà vua đã cấm rồi tôi đâu dám cãi lệnh, xin bac ở lại sau, tôi về trước thăm nhà.

Trình thiên tuế nói:

- Mấy có về thì hãy về phức đi, ai cầu mây ở.

La Thông lật đật tạ từ Trình thiên tuế và Tần nguyên soái, rồi trở về dinh từ già chúng bạn hữu lên ngựa rũi dong.

Qua ngày thứ, Đường Trinh Quán Thái Tôn truyền dọn yến tiệc khao thưởng binh tướng, và sửa soạn ban sư hồi trào, khi tiệc mãn, nổ ba tiếng pháo, đại tiểu chúng tướng quân binh đồng kéo nhau ra thành. Lúc ấy vua Khương Vương, Đồ thừa tướng và bá quan văn võ đều kéo nhau đến đưa đón. Lang vương quỳ xuống tâu rằng:

- Tôi là Xích Bích Bửu Khương Vương, đem lễ đến lạy đưa thiên tử.

Đường Thái Tôn phán rằng:

- Lang vương hãy đứng dậy, trăm cho phép ba năm khỏi cống sứ, phải giữ gìn nước nhà, cai trị cho yên, nay trăm ban sư hồi trào, nhưng cũng giữ một niềm hòa hảo.

Vua Khương Vương tâu rằng:

- Tôi cầu chúc cho bệ hạ hưởng thọ lâu dài, sống lâu muôn tuổi,

Thái Tôn truyền đề lại một muôn nhân mã trấn giữ ai đâu, còn thành Mộc Dương thì được cấm Phiên như cũ, vua Khương Vương nghe qua mừng rỡ chẳng cùng.

Khi Thái Tôn truyền dạy xong rồi mới dẫn đại tiểu quan bân kéo tuốt về Trường An. Lúc về đến nơi, bá quan văn võ đều kéo nhau ra thành nghênh tiếp rước vào. Tôi chúa vui mừng hơn hờ, truyền bày yến tiệc, thưởng công phong chức.

(Truyện Tào Bắ đến đây chấm dứt, muốn tìm hiểu tiếp tục xin tìm đọc Chinh Đông và Chinh Tây.)

- Hết -